

MİNİK YÜREKLERDEN MASALLAR

2019

YENİDOĞU
OKULLARI

Ergün ERMiŞ

Anaokulu ve İlkokul Akademik Koordinatörü

Önsöz

Okumak... Çok derin anlamları ihtiva eden, geniş kapsamlı bir kavram... Hem kendimizin sahip olması gereken hem de gelecek nesillere kazandırmamız gereken güçlü bir haslet... Kitap ve kütüphaneyi sadece bilgiye ulaşma aracı olarak görmemeliyiz.

Günümüzde bilgiye ulaşmak çok kolaydır. Okumadan, birkaç tuşa basılarak elde edilen bilgiler; elbette işimizi kolaylaştırmaktadır ancak kitap okumak; kelime hazinemizin güçlenmesi, zihni becerilerimizin gelişimi, tefekkür boyutumuzun artması, yaşanan her süreci çok daha derinlikli şekilde analiz edebilmek demektir.

Hz. Allah'ın Kur'an-ı Kerimde ilk emrinin "oku" olması dahi üzerinde çok düşünülmesi gereken bir konudur. Niçin oku? Neden başka bir kelime değil de oku? Bu kelimeyi diğerlerinden farklı kılan ne? Rabbimizin bu kelime ile başlaması sadece dini bir mesaj mı? Yoksa başka derin anlamlar mı mevcut? Her biri üzerinde tefekkür edilmesi gereken sorular.

Kendi nefsinin bilen Rabbini bileceğini, nereden gelip nereye gideceğinin idraki ile davranışlar geliştireceğini unutmamak gerekir. Okumak... Tabiatı okumak... Kendini Okumak... Hayatı Okumak... Okuyabilmek... Bu bakış açısını kazanmak için ilmin kaynağına sarılmak ve bol bol kitap okumak...

Nesillerimizin kitap ve kütüphane ile barışık olmaları büyük önem arz etmektedir. Çocuklarımızı sanal alemlerin hipnotize etkisine kaptırmadan; onlarla kitapları buluşturmak, kitap sevgisi ve okuma aşkını kazandırabilmek, temel hedefimiz olmalıdır.

Elinizdeki bu çalışma, bu hedef doğrultusunda gayret gösteren çocuklarımızın eserlerinden oluşmaktadır. Öğrencilerimizi ve onlara mihmandarlık eden öğretmenlerimizi kutluyorum.

Gelecek yılların öğrencilerimiz adına, okuma ve yazma yönü ile hep güçlü olması dilekleriyle...

2/A

MINİK YÜREKLERDEN MASALLAR

YENİ DOĞU
OKULLARI

Ali İŞÇİ

2/A SINIF ÖĞRETMENİ

FEDAKAR KARINCA

Bir varmış bir yokmuş, evvel zaman içinde, bundan yıllar yıllar önce ormanın derinliklerinde yaşayan karınca şehrinde, karıncalar rızkını aramaktan uzak, rızık peşinde koşmadan aylak aylak gezerlermiş. Yan gelip yatmayı ise marifet sanırlarmış. Karıncaların kimi sırt üstü yatar, kimi ise yuvasında uymayı tercih edermiş. Ancak içlerinde öyle bir karınca varmış ki o diğerlerinden çok farklıymış. Kendini Fedakar Karınca olarak tanıtmış. Fedakar karınca her gün erkenden yuvasından çıkar, 'Haydi ya nasip' deyip kolonisi için yiyecek arayışına çıkarmış. Çünkü Fedakar Karınca "ya Nasip" cümlesinin anlamını çok iyi bilirmiş. Ona güç veren kelime "Ya Nasip" imiş. Ama kolonisindeki hiçbir karınca anlamazmış "Ya Nasip" ne demek, bilmezmiş.

Günler günleri kovalarken, karıncalar yan gelip yatmaya devam ediyormuş. Bir sabah Fedakar Karınca yine 'Ya Nasip' demiş ve yuvasından yiyecek bulmak için ayrılmış. Yolda bulduğu birçok yiyeceği tek başına yuvasına taşıırken durumu Karınca Şehri'nin hakimi Kral Karın görmüş. Kral Karın; Allah'a

inanan, adaletili ve çalışanın hakkını veren bir kral karıncaymış. Ayrıca kolonisinin bu tembelliğine de çok üzülmüştü. Yaşı bir hayli ilerlemiş olan Kral Karın tahtını kime devredeceğini kara kara düşünürken, Allah, O'nun karşısına Fedakar Karınca'yı çıkarmış. Kral Karın, bir süre Fedakar Karınca'yı izlemeye ve eğer görüldüğü gibi çok çalışkan ise tahtını Fedakar Karınca'ya devretmeye karar vermiş.

Karınca Şehri'nin biraz uzağında, ormanın derinliklerinde bir de Böcek Şehri varmış. Böcek Şehri'nin böcekleri ise karıncaları pek sevmezlermiş. Böceklerden biri Karınca Şehri'ni görmüş ve Böcek Şehri hakimi, Kral Bozböcek'e haber vermiş. Bozböcek hiç vakit kaybetmeden askerlerini toplayıp Karınca Şehri'ni kuşatma kararı almış. Kral Bozböcek bu kararı alırken, Fedakar Karınca yiyecek arayışına çıkmış ve Bozböcek'in dediklerini duymuştu. Kolonisinin tehlikede olduğunu anlayınca da; "Daha çok yiyecek toplamalıyım ve kolonime götürüp savaş süresinde aç kalmamalarını sağlamalıyım." diye düşünmüş. Elinden geldiğince yiyecek

toplayan Fedakar Karınca, kolonisine döndüğünde hemen Kral Karın'a duyduklarını söylemiş. Kral Karın kara kara ne yapacaklarını düşünürken Fedakar Karınca'nın aklına birden Peygamber Efendimizin yapmış olduğu Hendek Savaşı gelmiş. Hendek Savaşında Müslümanlar Medine Şehrini, şehrin etrafına hendek kazarak müdafa etmişlerdi ve böylelikle de bir çok kişi zarar görmeden bu savaşı atlattı. Fedakar Karınca bu savaşın olmasını ve karıncaların ya da böceklerin zarar görmesini istemiyordu. Çünkü ona göre canlılar kardeşti. Böcekler, karıncalar, ağaçlar, filler hatta insanlar bile kardeşti. Kardeş kardeşe zarar verir miydi hiç? Kral Karın bu iş için Fedakar Karınca'yı görevlendirmişti. Fedakar Karınca Kolonisine gidip durumu anlattı. Hemen Karınca Şehrini etrafına bir hendek kazmalı ve bu savaşı başlamadan bitirmeyiz demişti. Ancak hiçbir karınca kardeşi buna yanaşmamıştı. Çünkü hendek kazma işi fedakarlık ve özveri gerektiriyordu. Onlar ise tembellik için neredeyse yarışıyorlardı. Gelmekte olan tehlikeyi bir türlü fark etmiyorlardı. Fedakar Karınca üzülmüştü ama üzüntüye zaman yoktu. Kardeşleri hatta kardeşlik duygusu tehlikeydi. Adı gibi Fedakarlık yapması gerekiyordu; yine, yeni, yeniden...

Fedakar Karınca hemen eline kazma, kürek aldı ve Karınca Şehrini dışına çıkardı. Şehrin etrafını hızlıca kazmalıydı. Hendek kazmak çok zordu hele ki tek başına... "Ya kısmet" dedi bu sefer Fedakar Karınca. Çünkü 'Kısmet' in ne anlama geldiğini biliyordu. Kısmet dedi ve başladı kazmaya., O Allah'ın rızasını kazanmak için kazdı, her kazmayı vurduğunda 'Ya Allah' dedi. Sanki zaman durmuştu. Her şey durmuştu. Hayatta tek olan gerçek Fedakar Karınca'nın kazdığı hendektir. Nasıl oldu anlamadı bir baktı ki bitivermişti hendek. Savaş olmayacaktı artık. Kimse zarar görmeyecekti. Çok mutluydu. Hemen Kral Karın'a gitti durumu anlattı. Kral Karın'ın aklında bir soru daha vardı? Peki ama böcekler gidene kadar ne yiyeceğiz? Ne içeceğiz? Diye düşünüyordu. Çünkü kolonisinde kimse çalışmıyordu. Bir kişi hariç; Fedakar Karınca... Kral bu düşüncelerini Fedakar Karınca'ya anlattı. Fedakar Karınca gururla şöyle söze girdi:

-Kralım üzülme. Çünkü Allah bizimle beraberdir. Başarı fedakarlık gerektirir ve maalesef fedakarlık kardeşlerimde yok. Ama ben her zaman Allah'a; onlarda da kardeşlik duygusunun ve hayatta her daim birlik ve beraberliğin hakim olmasını temenni ediyorum böyle dua ediyorum. Rabb'im

inşallah bu duamı kabul edecektir. Ben her gün 'Ya Nasip' diyerek yiyecek aramaya çıkıyordum ve topladığım yiyecekleri yuvamda biriktirdim. Fedakarlık Allah'ın rızası için yapılır. Ben topladığım yiyecekleri kardeşlerimle paylaşmaya hazırım. Onlarda eminim ki pişman olacak ve yaptıkları hatalardan döneceklerdir.

Gerçekten de hendeğin etrafına toplanan böcekleri gören karıncalar hendek sayesinde güvende olduklarını fark ettiler. Fedakar Karınca onların hayatını kurtarmıştı. Üstelik tek başına! Çok utandılar, çok üzüldüler. Bundan sonra çok çalışmaya ve asla bir daha tembellik yapıp birlik ve beraberliği bozmamaya yemin ettiler. Karıncaların birlik

ve beraberlik içinde çalışmaya başlamasını gören böcekler ise savaşın kendilerine ve hatta hiçbir canlıya fayda sağlamayacağını anladılar. Birlik ve beraberlik içinde yaşayama başlayan karıncaların da huzurlarının arttığını gördüler. Savaşmaktan vaz geçip karıncaları örnek almaya başladılar. Kendi şehirlerine gidip beraberce mutlu ve huzurlu bir hayat sürdürdüler.

O günden sonra Karınca Şehrinde ne mi oldu? Şehirde birlik ve beraberlik sağlandı. Herkes işini en iyi şekilde yapmaya çalıştı. Tüm karıncalar birbirlerine destek olup çalıştılar. Fedakar Karıncamız ise Karınca Şehrini hakimi oldu. Adaleti ve iyiliği ile şehir hükmetti.

Ahmet Eymen AYDIN

KİTAP EN İYİ DOSTTUR

Bir varmış bir yokmuş. Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde Hülya adında bir kız varmış. Hülya, kitap okumayı çok severmiş. Boş zamanlarını sürekli kitap okuyarak, yeni bilgiler öğrenerek geçirirmiş. Hülya'nın arkadaşı Cem ise hiç kitap okumaz, boş zamanlarını bilgisayarın başında oyun oynayarak harcamış. Bir gün Cem doğum gününü kutlamak için Hülya'yı ve diğer arkadaşlarını eve davet etmiş. Arkadaşları Cem'e oyuncaklar, bilgisayar

oyunları hediye etmiş. Hülya ise Cem'e bir hikaye kitabı almış.

Cem, Hülya'nın hediyesiyle hiç ilgilenmeden hemen yeni bilgisayar oyunları oynamaya başlamış. Bir gün Cem'in bilgisayarı bozulmuş. Cem oynayacak oyun bulamadığı için çok sıkılmış. Odasında kendisine yeni bir oyuncak ararken Hülya'nın ona doğum gününde hediye ettiği hikaye kitabını bulmuş. Önce "bir iki sayfa okur, sonra da sokağa oynamaya giderim" demiş ama kitabı okudukça çok hoşuna gitmiş. Kitaptaki hikayelerin hepsi birbirinden güzelmiş Cem, okudukça yeni yeni şeyler öğreniyormuş. Kitabı bitirince "keşke daha önce bilgisayar oynamak yerine kitap okusaydım. Kitaplar oyunlardan daha güzel hem de çok eğlenceli. Bundan sonra ben de hep kitap okuyacağım" demiş.

Hülya da arkadaşı Cem'in kitap okumaya başladığını duyunca çok sevinmiş. Ona kendi kitaplarından ödünç vermiş. Bundan sonra Cem daha az bilgisayar oyunu oynamış, kendisine yeni kitaplar almış ve vaktini boşa harcamamış.

ALTIN YUMURTLAYAN TAVUK

"Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, develer tellal iken, pireler berber iken... Ben bağda üzüm bekler, dereye odun yükler iken, bir varmış bir yokmuş...Masalın yalan mı olurmuş. O yalan bu yalan, fili yuttu bir yılan... Bu da mı yalan? Derken; sabahleyin erken, keçiler koyunları tıraş ederken, tahta kurusu saz çalar, sıçan cirit atar iken, çıkmış bir kocakarı ortaya... En sonunda açmış ağzını yummuş gözünü. Bir laf etmiş, bir laf etmiş... Bakalım ne laflar etmiş..."

Bir zamanlar, sevimli, küçücük bir köyde yoksul bir köylü yaşamış. Bu köylünün bir tavuğu varmış. Köylü bu tavuğu çok severmiş. Tavuk da ona her gün yumurta yaparmış. Ama bu yumurtaların ilginç bir özelliği varmış. Yumurtalar altındanmış. Köylü her gün kümesten aldığı altın yumurtayı şehre götürür, kuyumcuda satarmış.

Yoksul köylü giderek zenginleşmeye başlamış, zenginleştikçe huyu değişiyormuş. Artık para kazanmak için çalışmak zorunda kalmıyormuş. Çalışmadan, yorulmadan para geldiği içinde paranın değerini bilmiyormuş.

Gereksiz yere para harcamaya, ihtiyacı olmayan şeyler almaya başlamış. Lüks içinde yaşamaya alıştığından bir süre sonra para yetersiz gelmeye başlamış.

Artık daha fazla parası olsun istiyormuş. Kümese gittiğinde, tavuğu eskisi kadar sevip okşamıyor, ona verdiği altın yumurtalar için minnet duymuyormuş. Zamanla tavuğun karnında bir hazine sakladığına inanmaya başlamış. Eğer tavuğun karnını keserse bu hazineye ulaşacağını, ömrü boyunca krallar gibi yaşayacağını düşünüyormuş.

Aç gözlü köylü, bir sabah elinde bıçakla kümese girmiş, tavuk köylünün kötü niyetini anlayıp kaçmaya başlamış. Ama köylü hazineye ulaşmayı kafasına koymuş. Yakaladığı gibi kesmiş tavuğu. Acele ile karnını açmış, merakla içine bakmış, bir de ne görsün? Tavuğun karnında ne altın var, ne de hazine var. Aç gözlülük yaptığı için ancak o zaman aklına gelmiş. Ama artık iş işten geçmişti. Altından kıymetli tavuğunu kaybetmişti. Köylü eski hayatına geri dönmüştü ve mutlu bir şekilde yaşamına devam etmiş.

Ahmet Sait ÇANKAL

KRAL ASLAN

Bir varmış bir yokmuş, evvel zaman içinde kalbur saman içinde, bir Kral Aslan varmış. Bu aslan çok iyi kalpliymiş, yardımsever ve koruyucuymuş. Ormandaki bütün hayvanlar bu aslanı çok seviyorlarmış. Bu yüzden aslanın adını Kral Aslan koymuşlar. Ama bir de ormanda kötü leopar varmış.

Bu kötü leopar Kral Aslanı kıskanmış ve ona kötülük yapmak istiyormuş. Tabi ki de arkadaşı Kötü Devle birlikte kötülük yapacaklarmış.

Bir gün leopar bir elmanın içine kötülük zehri koymuş. Ama Kral Aslan hala iyiliklerine devam ediyormuş. Leoparın zehirlediği elmayı kötü dev Kral Aslana vermiş ve demiş ki: "Al bakalım Kral Aslan, belki acıkmışsındır.". Kral Aslan elmayı tam yiyecekken peri gelmiş ve elmayı elinden alıp atmış. Peri, aslana demiş ki: "O elma zehirliydi." Kral Aslan da ona teşekkür etmiş. Sonra kötü dev acıkmış ve yerde elma görmüş. Onun leoparın zehirlediği elma olduğunu bilmiyormuş, elmayı yemiş ve sonra karnı ağrımış. Yolda giderken Kral Aslanı görmüş demiş ki: "Hepsini sen yaptın!". Ona kötülük yapmak istemiş ama yapamamış. Çünkü, elmada zehir varmış. Kral Aslan ona pençe atmış ve kötü dev artık iyi bir dev olmuş ve iyi dev ona teşekkür etmiş ona söz vermiş bir daha kötülük yapmayacakmış. Kötüler iyilerle başa çıkamaz. Her zaman iyiler kazanır.

DÖRT KAHRAMAN

Bir varmış bir yokmuş, evvel zaman içinde kalbur saman içinde bir adam varmış. Bu adam çok iyi kalpliymiş ama adam çok yoksulmuş. Adam para kazanmak için çok çalışıyormuş. Bir gün adama iş teklifi etmişler, işte; çöpçülükmüş. Adam teklifi kabul etmiş. İki güne çalışmaya başlamış. Adamın ismidе, Murat'mış.

Murat, işten baya para almış; yaklaşık Beş bin lira ... Bu parayı saklamak istiyormuş. Adam çöp arabasıyla giderken, emanetçi afişini görmüş. Ne tesadüf adam da saklamak istiyormuş. Adam emanetçiye gitmiş, emanetçiyle pazarlık yapmış ve parayı vermiş. Ay, Güneşi kovalarken, Güneş de Ayı kovalarken, bayağı bir gün geçmiş; yaklaşık iki yıl kadar... İyi kalpli adam parasını istemeye gitmiş, ama emanetçi şöyle demiş: "Ben seni tanımiyorum, sen bana da bir emanet vermedin." demiş. Adam üzgün üzgün evine gitmiş, evin girişinde komşusu Fatma Teyzeyi görmüş ve ona durumunu anlatmış. Teyze de demiş ki: "Ya sen niye bana sormadan yaptın? O emanetçi değil, bildiğin hırsız, ama benim

bir planım var!" demiş ve ikisinin yanına peri gelmiş. Peri onlara demiş ki: "Size yardım edebilirim, nasıl biliyor musunuz? Anlatayım, benim perde arkadaşım var. Perde arkadaşımın arkadaşı da o kötü emanetçi Mustafa'nın evindeymiş ama, o perde de o kötü adamın evinde kalmak istemiyormuş. Bizim yapacağımız şey şu; ben o kötü adamın evindeki perdeye söyleyeceğim, diyeceğim ki; bak sen bu kötü adama sesini değiştirerek ona şöyle diyeceksin; hey o adamın parasını niye vermedin falan. Sonra sen de parayı isteyeceksin, o da verecektir eminim."

Aradan bir gün geçmiş, perinin planını yapmışlar. Perde konuşmuş, sonrada adam parasını istemiş ve adamda vermiş. Peri teyze ve adam arkadaş olmuşlar ve mutlu mesut yaşamışlar. Dünyada ne kadar kötülük olursa olsun her zaman iyiler kazanır.

Ali Eymen TOKMAK

KURT AİLESİ

Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde; pireler berber, develer tellal iken, ben ananın beşiğini tıngır mıngır salları iken, Karadeniz'in batısında Baba Kurt ve Anne Kurt varmış. Anne Kurt'un yavruları olacaktı. Baba Kurt demiş ki:

-Ben seni doktora götürüyü.

Üç tane kurt bebekleri olmuş. İki erkek ve bir kız kurt bebek olmuş. Aradan iki ay geçmiş. Üçüzler birbirleriyle oyun oynamaya başlamışlar. Haydi saklambaç oynayalım demişler. Baba Kurt'u ebe olarak seçmişler. Anne Kurt evde saklanmış. Üçüzler ormana doğru saklanmaya gitmişler. Baba Kurt herkesi aramaya başlamış fakat bulamamış. "Oyun bitti!" diye bağırmış. Fakat kimse yokmuş. Ormana doğru gitmiş. Küçük kız kurt ebelemeye giderken çukura düşmüş, onu oradan çıkartmışlar. Bir tane yavru kurt şehre gitmiş. Baba Kurt'ta şehre gidip onu bulmuş. Diğer yavru kurt ormanda çok uzaklara gitmiş. Onu da arayıp bulmuş Baba Kurt. Hepsini evde bir araya gelmişler. Çok mutlu olmuşlar.

ÜÇ EN İYİ ARKADAŞ

Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde; pireler berber, develer tellal iken, ben ananın beşiğini tıngır mıngır salları iken üç tane arkadaş varmış. Arkadaşlardan Ali demiş ki:

- Maçımız var, yarın sabah gerçekleşecek.

Sabah olmuş, maça başlamışlar, penaltı kullanmışlar ve gol olmuş. Rakip Mehmet'te penaltı kullanmış ve gol olmamış. Maç bitmiş ve maçı Ali'nin takımı kazanmış, bu sevinçle annesine:

- Yaşasın! Anne biz kazandık! demiş.

Annesi de gole mutlu olmuş ve demiş ki:

- Dedene gidelim mi? Onunlar da paylaşmak ister misin?

- Eveet! Demiş Ali ve dedesine gitmişler, saklambaç oynamışlar. Dedesi onu bulama-

mış. Sonra Ali hemen çıkmış, dedesi görmüş, aynı anda ebelemişler. Ali demiş ki:

-Bu oyun berabere olsun.

Sonra Ali dedesiyle oyunlar oynamış, kahvaltısını yapmış. Gün, gece olmuş. Annesi Ali'ye hadi uyu artık demiş. Yarın sabah yine oyun oynarız ve Ali uyumuş. Sabah olmuş. Annesinin Ali'ye söylemediği bir şey varmış. Bugün Ali'nin doğum günümüştü. Ali bu balonları görünce; "bu balonlar ne?" Diye sormuş. Annesi bunlarla oyun oynayacağız demiz. Ali elini yıkamak için dışarı çıkmış ve içeri girdiğinde onu büyük bir sürpriz bekliyormuş. Ali içeri girmiş ve kendisine yapılan sürprize çok mutlu olmuş. Onun mutluluğu herkesin mutluluğuymuş. Masalda burada bitmiş. Herkes çok eğlenmiş.

Ali Mirza TAŞKIRAN

YAVRU KEDİ

Bir zamanlar anne kedi ve yavrusu beraber yaşıyorlardı. Ne zaman yavru kedi kuyunun yakınında oynamak isterse, annesi onu; "kuyuya sakın yaklaşma" ya da "kuyunun etrafında oynama!" diye uyarırdı.

Bir gün, anne kedi yiyecek bulabilmek için dışarı çıktığında, yavru kedi kuyunun yanına gitti. Kuyuya yaklaştı ve içine baktı. Kuyunun içinde bir kedi yavrusu gördü. Kulaklarını havaya dikti, o da aynı şeyi yaptı. Daha sonra dişlerini gösterdi o da aynısını yaptı. Yavru kedi ne yaparsa o da yapıyordu. Bu duruma oldukça sinirlenen yavru kedi hırsla suya atlayıp diğer kediyeye saldırmak istedi.

Kuyuya atlayan yavru kedi kendisinden başka kimse olmadığını geçte olsa anladı. Suda gördüğü onun yansımasıydı. Maalesef ki kuyu çok derin olduğundan tek başına oradan çıkması imkânsızdı. Anne kedi eve geldi, yavrusunu göremeyince çok korktu, derhal onu aramaya koyuldu. Çok geçmeden yavrusunun kuyudan gelen sesini fark etti. Hemen kuyuya bir kova bırakıp yavrusunu çekip çıkardı.

Yavru kedi sevinçle annesine sarılıp bir daha onun sözünden çıkmayacağına söz verdi.

BÜYÜCÜ YILAN

Evel zaman içinde kalbur saman içinde develer tellal iken pireler berber iken. Ben bağda üzüm bekler, derede odun yükler iken, bir varmış bir yokmuş. Masalın yalanı mı olurmuş? O yalan bu yalan fili yuttu bir yılan. Bu da mı yalan? Derken; sabahleyin erken keçiler koyunları tıraş ederken, tahtakurusu saz çalar, sıçan cirit atar iken, çıkmış bir koca karı ortaya en sonunda açmış ağzını yummuş gözünü. Bir laf etmiş, bir laf etmiş bakalım ne laf etmiş.

Zamanın birinde balta girmemiş bir ormanda yaşayan vahşi hayvanlar varmış. Bu ormanın sakinlerinden vahşi bir yılan varmış. İri yarı kocaman bu yılan ormandaki herkesi rahatsız ediyormuş. Ormandaki tüm hayvanlar bu yilandan şikâyetçiymiş. Aslında bu yılanın olağanüstü yetenekleri varmış. Bu yeteneklerini ona bir büyücü vermiş. Öte yandan ormanda Neşeli Tavşan ve porsuk yaşarmış bu iki arkadaş birlikte vakit geçirirler, birlikte yer içerlermiş. Fakat bu iki samimi arkadaş kötü kalpli yilandan ve onun kötü şakalarından onlar da bıkmışlardı.

Ormanlar kralı aslan ormanda yaşayan

tüm hayvanları çağırıp bu yilandan kurtulmak için toplantı yapmışlar. Aslan nasıl bir çare düşünmeli neler yapmalıyız diye diğer hayvanlara sormuş.

Kurnaz Tilki söz istemiş;

-“Kralım öğrendiğime göre bu sihirleri yılanla bir büyücü vermiş ben de onunla tanıştım ve bu büyüleri engelleyebilecek bir iksir olduğunu söyledi. Tarifini bana verdi eğer izin verirseniz bu iksiri ona içirip bu dertten kurtulabiliriz”

Aslan:

-“Bu çok iyi bir haber hemen gerekli malzemeleri toplayıp iksiri hazırlayalım” demiş.

Bizim iki kafadar Tavşan ile Porsuk malzeme toplamak üzere yola çıkmışlar. Az gidip uz gitmişler dere tepe düz gitmişler, aniden karşlarına çıkan büyücü kötü kalpli yılan bu arkadaşlara büyü yapıp ellerini kollarını bir anda bağlayıvermiş.

Yılan; “Şimdi sizi burada eliniz kolunuz bağlı çaresiz bırakacağım sizi kim kurtaracak bakalım” demiş.

Tavşan ve Porsuk çaresiz kalınca akıllarına

zekice bir plan gelmiş. Porsuk lafa atılmış;

-“Ey bu Ormanın büyük yılanı bizim gibi küçük hayvanlarla ne işin olabilir, hem biz senin için özel bir içecek hazırlamaya gidiyorduk. Nenemden öğrendiğim bir tarif var etraftan otlar toplayıp sana bu şerbeti hazırlayacaktık” demiş.

Yılan şaşırması; “ E hadi o zaman acele edin de akşam yemeğinden sonra afiyetle o şerbetten içeyim” demiş. Başka bir büyü ile bu iki kafadarın ellerini çözmüş.

Tavşan ve Porsuk hızlıca gerekli malzemeleri toplayıp tilkiye vermişler. Tilki olan biteni dinleyince daha da acele etmesi gerektiğini anlamış.

Ormandaki hayvanlar hazırlanan iksirin başında toplanıp “ Umarım işe yarar ” diye aralarında konuşurlarmış.

İksir hazırlanınca tavşan ile porsuğa teslim edilmiş. Aslan “ Aman sakın iksiri kaybetmeyin kimselere vermeyin, Yılanı da bir şey söylemeyin” diye sıkı sıkı tembih etmiş.

İksiri alan arkadaşlar Ormanı bu dertten kurtaracakları için mutlu, yılanın karşısına çıkacakları içinse biraz korkuyorlarmış.

Yılanın yuvasına gelince tavşan seslenmiş;
-Ey bu Ormanın en güçlü Yılanı size istediğiniz şerbeti getirdik demiş.

Yılan;
-Demek geldiniz bende sizi bekliyordum! Verin bakayım şu şerbeti.

Şerbeti vermişler, yılan iksiri bir yudumda içmiş, birden bire gözleri kararmaya başlayan yılan olan bitenin farkına varmış. Tabi her şey için artık çok geçmiş.

“Demek bana tuzak kurdunuz ha!” Diye haykırmış büyü yapmak istemiş ama artık eskisi gibi büyü yapamaz hale gelmiş. Tavşan ve Porsuk sevinçle gülmeye başlamışlar. Sen bize bunca kötülüğü yaptın şimdi sıra bizde artık büyü yapmana müsaade etmeyeceğiz demişler.

Hemen Ormanlar kralı Aslan’ın yanına gidip olan biteni anlatmışlar.

Aslan; “Ben bu ormanın kraliyim ve kimse- nin başka bir kimseye kötülük etmesine müsaade etmem” demiş. Ormandaki hayvanlar Aslan ve Tilki’ye bu kötü yilandan kurtuldukları için teşekkür etmişler. Orman kötü yılan olmadan daha da huzurlu bir yer haline gelmiş.

Bedirhan Enes ÖZDEMİR

PERİ KIZI VE MAVİ AYI

Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, develer tellal iken, pireler berber iken... Ben bağda üzüm bekler, derde odun yükler iken, bir varmış bir yokmuş... Masalın yalan mı olurmuş. O yalan bu yalan, fili yuttu bir yılan... Bu da mı yalan? Derken; sabahleyin erken, keçileri koyunları tıraş ederken, tahtaku-

rusu saz çalar, sıçan cirit atar iken, çıkmış bir koca karı ortaya... En sonunda açmış ağzını yummuş gözünü. Bir laf etmiş, bir laf etmiş... Bakalım ne laflar etmiş...

Zamanın birinde, kocaman bir orman kulübesinde, bal yapması ile ünlü bir Mavi Ayı yaşarmış. Bir gün Mavi Ayı ormanda gezintiye çıkmış. Az gitmiş uz gitmiş dere tepe düz gitmiş ve karşısında ne görsün! Kocaman heybeti ile sihirli bir cadı Mavi Ayı’ya seslenmiş.

-Hey! Mavi Ayı bekle beni sana bir şey söylemek istiyorum demiş.

Mavi Ayı Sihirli Cadıyı gördüğünde endişeli bir bekleyiş ile yanına yaklaşmış. Sihirli Cadı:

-Nasılsın mavi ayı? Diye sormuş.

Mavi Ayı:

-Teşekkür ederim iyiyim ama acelem var bir yere yetişmeliyim, diyerek sihirli cadıdan uzaklaşmak istemiş fakat sihirli cadı:

-Senden bir şey rica ediyorum, çok lezzetli ballar yaptığını biliyorum ve benim içinde ya-

par mısın? Diye sormak istedim demiş.

Mavi Ayı, Sihirli Cadı'yı kırmayarak:

-Tabii ki senin içinde bal yaparım demiş.

Sihirli Cadı bunun karşılığında sana bir hediye vermek isterim diyerek bir sepet dolusu elmayı Mavi Ayı'ya vermiş. Mavi Ayı ve Sihirli Cadı vedalaşarak yollarına devam etmişler. Mavi Ayı uzun bir orman yolculuğunun sonunda karnının acıktığını hissetmeye başlamışken aklına sihirli cadının verdiği kıpkırmızı elmalar gelmiş. Daha fazla açlığa dayanamayacağını düşünen Mavi Ayı elmalardan bir tanesini almış ve tam ağzına götüreceken bir anda ne olduğunu anlamadan elmayı elinden birisi kapıvermiş. Mavi ayı şaşkınlıkla sağa sola baktığında ne görsün! Güzel mi güzel bir peri kızı Mavi Ayı'ya gülümsemiş. Mavi Ayı heyecanla:

-Neden elmamı elimden çektin? Diye sormuş. Peri kızı Mavi Ayı'ya açıklama yapmaya başlamış:

-Ben bir peri kızuyım, ormanda dolaşırken

sihirli cadının elmalara sihir yaptığını gördüm ve sessizce onu izledim. Yaptıkları sihirli elmaları ne yapacak diye onu takip ederken elmaları sana getirdiğini gördüm. Elmaları yemeyeceğini düşünüyorken bir anda elmayı ağzına götürdüğünde hemen elinden çeki-verdim çünkü o senin için çok zarar verecek bir şey olacaktı. Demiş. Mavi Ayı şaşkınlık ve sevinçle Peri kızına:

-Sana çok ama çok teşekkür ederim benim hayatıma kurtaracak bir adım attın ve senin için bir şey yapmak istiyorum demiş. Benim de sana öğretebileceğim bir şey var, eğer istersen sana nasıl bu kadar güzel ballar yapabildiğimi öğretebilirim demiş. Peri kızı:

-Sadece iyilik yapmak istediğim için bunu yaptım ama tabii ki nasıl böyle güzel ballar yaptığını da öğrenmek isterim demiş.

Mavi Ayı ve Peri Kızı yaşadıkları bu olay karşısında çok güzel bir arkadaşlık kurmuş ve hayatlarına mutlu bir şekilde devam etmişler.

SEVİMLİ KÖPÜK

Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, develer tellal iken, pireler berber iken... Ben bağda üzüm bekler, derde odun yükler iken, bir varmış bir yokmuş... Masalın yalan mı olurmuş. O yalan bu yalan, fili yuttu bir yılan... Bu da mı yalan? Derken; sabahleyin erken, keçileri koyunları tıraş ederken, tahtakurusu saz çalar, sıçan cirit atar iken, çıkmış bir koca karı ortaya... En sonunda açmış ağzını yummuş gözünü. Bir laf etmiş, bir laf etmiş... Bakalım ne laflar etmiş:

Soğuk ve karlı bir kış akşamı kar lapa lapa yağıyormuş. Ali camdan yağın karı heyecanla seyrederken, bir yandan da hemen sabah olmasını arkadaşları ile kartopu oynamayı hayal ediyormuş. Erkenden odasına gidip bir an önce uykuya dalan Ali, sabahın ilk ışıkları ile birlikte yatağından fırlayıvermiş. Hemen cam kenarına geçip dışarıyı seyretmiş ki her yer bembeyaz tam Ali'nin istediği gibiymiş. Elini yüzünü yıkayan Ali dışarı çıkmak için hazırlanırken annesi Ali'ye seslenmiş:

-Günaydın Ali, nedir bu telaşın? Demiş. Ali annesine:

-Arkadaşlarımı da çağırıp kartopu oynamaya gitmek için hazırlanıyorum demiş. Ali'nin annesi:

-Bunun için önce sıkı bir kahvaltı yapmalı ve sonra sımsıkı giyinip üşümemelisin oğlum demiş.

Annesinin söylediklerine hak veren Ali güzelce kahvaltısını yaptıktan sonra annesinin de yardımıyla sımsıkı giyinip eldivenlerini takmış, şapkasını ve atkısını da sımsıkı sarıdıktan sonra dışarı çıkmış.

Ali'nin arkadaşları Ömer ve Yiğit hemen yan apartmanda oturuyorlarmış. Ali onları çağırarak için evlerine gitmiş ve ailelerinden izin alarak 3 arkadaş birlikte kartopu oynamaya çıkmışlar. Ali ve arkadaşları kış mevsimini çok severlermiş çünkü kartopu oynamak ve kardan adam yapmak onları çok mutlu edermiş. Ali, Yiğit ve Ömer kardan adam yapmak için karları yuvarlaya yuvarlaya büyük bir gövde haline getirmeye çalışırken tam önlerinde hareketsiz duran bir beyaz kütle ile karşılaşmışlar.

Ali, Ömer ve Yiğit merakla birbirlerine bak-

mişler ve biraz daha yaklaştıklarında sevimli bembeyaz üşümüş bir köpek ile karşılaşmışlar.3 Arkadaş köpeğin üşüdüğünü hissettikleri için hemen sevimli köpeği alıp korunaklı bir yere geçmeye karar vermişler. Ali:

-Çok üşümüş olmalı titriyor ve karnı da aç olabilir karlar altında kalmış. Demiş. Yiğit' de:

-Onu fırının yanındaki veteriner ağabeye götürebiliriz diye fikir vermiş. Ömer de:

-Eğer onu montumun içine saklarsam soğuktan da korumuş olurum demiş.

3 arkadaş ortak bir alarak veterinerin yolunu tutmuşlar ve hızlıca köpeği veterinerine götürmüşler. Köpek için çok endişelenen arkadaşlar veterinerlere vardıklarında rahat bir nefes almışlar. Veteriner köpeği emen mua-

yene etmiş, ısıtmış, kurulamış ve karnını doyurduktan sonra çocuklara bir soru sormuş:

-Köpeğinizi buraya getirerek çok güzel bir davranışta bulunmuşsunuz çocuklar, onlarda bizim gibi canlı ve her zaman ilgiye muhtaçtırlar peki bu köpeğinizin adı nedir? diye sormuş.

Birbirlerine şaşkınlıkla bakan çocuklar doktora kulak verip

-Bence bu sevimli dostumuzun adı köpük olsun demiş. Bembeyaz ve sevimli bir dostunuz burada kalmış olsun ve sizde istediğiniz zaman onu gelip burada ziyaret edebilirsiniz demiş.

Bunu duyan Ali, Ömer ve Yiğit çok mutlu olmuş ve sevinçle evlerinin yolunu tutmuşlar.

Ece Ebrar GÖKSOY

SELİN'İN BEĞENMİŞLİĞİ

Bir varmış bir yokmuş. Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde deve tellal iken, pire berber iken, anam benim beşiğimi tıngır mıngır salları iken, bu dünyanın en güzel kızı benim. "Benden güzeli yok" dedi, uçarken Selin.

Gerçekten de çok güzeldi. Diğer çocuklar da hayranlıkla onu izliyordu. Herkesin birbi-

riyle çok anlaştığı, birlikte eğlendiği bu büyük Dünya'da Selin'in tek bir arkadaşı bile yoktu. "Eğer bir arkadaşım olacaksa benim kadar güzel olmalı." Diyordu Selin. Kimseyle karşılaşmak istemediği için en yüksekten uçtuğu bir gün kız gölgesi gördü ve hemen aşağı indi. Oyun oynayan kızlar Selin'i fark etti ve yanına gittiler. Kızlardan biri ismini söyledi. "Ben Leyla, senin adın nedir?" dedi.

"Seninle arkadaş olmam ben Leyla." Bunun üzerine kızlar oradan uzaklaşmışlar ve şöyle bir karar almışlar. Ona arkadaşlığın ne olduğunu anlatmalıyız; önce yeni elbiseler alıp giymeliyiz ve Selin'in yanına gitmeliyiz. Ama ne yazık ki gittiklerinde tam konuşacakken Selin "bana oyun oynadınız!" diye öfkeyle bağırıyor.

Arkalarından bir yandan da üzüldü. Çünkü nihayet arkadaş bulduğuna sevinmişti.

Leyla dedi ki: "Hiç birimiz seni üzmemek istemedik Selin, sen o kadar yalnız ve mutsuz görünüyordun ki herkes gibi senin de arkadaşların olmasını istedik; konuşabileceğin birlikte oyun oynayabileceğin arkadaşların

olmasını istedik ve bunların ne kadar eğlenceli olabileceğini gör istedik. Hiç kimseyi sırf senin istediğin gibi görünmüyor diye eleştirme. Tanışıp konuştuktan sonra görüntüden çok daha önemli, farklı özelliklerini görüp sevebilirsin." Leyla konuştuğu Selin'in gözleri doldu. Arkadaşlığın ne kadar değerli olduğunu ona anlatabilmek için herkes oradaydı. Tüm bu çabalar üzerine Selin "Bir daha hiç kimseyi iyice tanımadan görüntüsüyle eleştirmeyeceğim. Hepinizden özür dilerim." Dedi. Selin artık kimseyi dış görünüşünden dolayı reddetmeyecek aksine çok sayıda arkadaş edinmeye çalışacaktı.

DENİZ KIZI

Bir varmış bir yokmuş evvel zaman içinde kalbur saman içinde develer tellal iken pireler berber iken ben anamın beşiğini tıngır mıngır salları iken anam beşikten düştü. Ülkelerden birinde bir denizde deniz kızı ailesi yaşarmış. Bu ailede; bir kral baba, bir büyükanne ve bir de altı tane kızları yaşarmış. Bu deniz kızları yeryüzünü çok merak edermiş. Ve bu altıncı kız en küçük olduğu için ablalarına göre birazcık daha merak edermiş. Çünkü büyükanne neleri her vakti olduğunda anlatırmış yeryüzündeki insanları. O da her geçen gün daha da heyecanlanıp merak edermiş.

Ertesi gün bu küçük deniz kızı "yeter artık bugün beşinci ablama da izin verdiler çünkü bugün o da büyüdü. Ben daha fazla bekleyemem. Bir planım var." diyerek yunus balığı arkadaşısıyla beraber balinanın yanına gittiler. Deniz kızı balınaya şöyle dedi:

-Babam yeryüzüne çıkmama izin vermiyor ama senin iznin var sen çıkabilirsin. Senin ağzına girsem ve karaya ulaştığımızda çıksam

olur mu?

Balina bile kral onu görür diye korkarmış. Deniz kızı:

-Lütfen, oraları gerçekten çok merak ediyorum. demiş.

Balina kabul etmiş ve ağzını açmış. Yeryüzüne çıktıklarında bir gemi görmüşler. Deniz kızı:

-Hadi! Oraya yaklaşalım. demiş.

Balina ve yunus seslenmiş:

-Dur gitme orası çok tehlikeli! Demişler.

Ama deniz kızı çoktan gitmişti. Onları duymadı ve yaklaştığı gemide flüt çalan bir prens gördü ve deniz kızı da ona eşlik etti. Prens deniz kızını görünce deniz kızı bunu fark etti ve oradan uzaklaştı. Ertesi gün deniz kızı kara cadının yanına gitti. Ve şöyle dedi:

-Kara cadı ben bir insana aşık oldum. Bana ayaklarımın olabileceği bir iksir yapar mısın?

Kara cadı:

-Yaparım ama bir şartım var, o güzel sesini bana vereceksin. demiş.

Deniz kızı prensi görebilmek için kabul etmiş. Cadı ona ayak vermiş ve:

-Bu iksiri içince prens sana üç günde aşık olacak.

-Çok mutlu olan deniz kızı oradan uzaklaşmış. Aslında bütün olan biteni ailesi gizlice takip edip neler yaptıklarını anlamışlar. Babası kral kızının kalbini kırmak istememiş. Deniz kızı ise o sırada prensin içinde olduğu gemiye gidiyormuş. Deniz kızını fark eden prens tam konuşacakken deniz kızının yanına ailesi gelmiş ve babası şöyle demiş:

-Senin sesini aldık bu iksiri iç ve prene kendini tanı.

Deniz kızı gizlice gemiye bindi ve şarkı söyledi. Prens arkasına dönünce deniz kızını gördü ve onunla evlendi.

Ecrin ÖZBEY

KARDEŞLİK SEVGİSİ

Bir varmış bir yokmuş, evvel zaman içinde kalbur saman içinde develer tellal iken, pireler berber iken küs kalan kardeşler hemen-cicik barışır iken Ecrin adında bir çocuk varmış Çok iyi kalpli ve küslüğe dayanamayan bir çocukmuş. Ecrin'in en sevdiği arkadaşı ise Burcu imiş.

Günler günleri kovalarken Burcu ile Ecrin çocuk parkında buluşmuşlar. Ne yapsak ne etsek diye düşünürlerken voleybol oynamaya karar vermişler. Burcu ile Ecrin voleybol oynarken onları izleyen bir çocuk oyuna dahil olmak istemiş. Parkta voleybol oynayan Ecrin ile Burcu'nun yanına gelen çocuk izin istemiş fakat aynı anda Ecrin 'Evet' Burcu ise 'Hayır' cevabını vermişler. Ancak 'Hayır' cevabı çocuğun kalbini kırmıştı. Bir ağaca yaslanıp üzüntüsünü yaşamaya başladı. Ecrin dayanamayıp o çocuğun yanına gidiip üzülmemesi için onu teselli etti. Bunu gören Burcu kıskanıp Ecrin'e küstü ve eve gitmeyi tercih etti. İlk olarak tanınmasa da kalp kırmanın kötü olduğunu bilen Ecrin, kalbi kırılan çocuğun gönlünü aldı. Sıra Burcu'ya gelmişti. Burcu'nun evine giden Ecrin, Burcu'nun da gönlünü alıp arkadaşlığın kalp kırarak değil, gönül alarak olacağını anlatmış.

Eren Baki DEMİREL

GEMİLERİN DOSTLUĞU

Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, develer tellal iken, pireler berber iken... Ben bağda üzüm bekler, derede odun yükler iken, bir varmış bir yokmuş... masalın yalanı mı olurmuş. O yalan bu yalan, fili yuttu bir yılan... Bu da mı yalan? derken; sabahleyin erken, keçiler koyunları tıraş ederken, tahta

kurusu saz çalar, sıçan cirit atar iken, çıkmış bir kocakarı ortaya... En sonunda açmış ağzını yummuş gözünü bir laf etmiş... Bakalım ne laflar etmiş...

Masmavi sularda insanları taşıyan çok mu çok güzel bir gemi varmış. Adı ise Kay imiş. Kay havanın güneşli cıvil cıvil olduğu bir gün yine insanları gezdirme görevini üstlenecekmış. Hemen yola çıkmış. Yolda arkadaşı Robi ile karşılaşmış. Robi yolcularına çok kaba davranıyormuş. Kay bunu görünce şaşırılmış çünkü Robi ona karşı iyi davranıyor ve sohbet ediyormuş. Kay dayanamayıp Robi'yi yolculara karşı davranışları için uyarılmış. Bunu duyan Robi çok sinirlenmiş. En yakın arkadaşının ona böyle uyarı yapmasına inanmamış. Robi babasının insanlar yüzünden parçalanıp sulara karıştığını anlatmış. Bunun üzerine Kay, insanların hepsinin kötü olmadığını ve bir sürü iyi insan olduğunu, onunla seyahat etmek isteyen yolcularına bu şekilde davranmaması gerektiğini söylemiş. Robi Kay'a çok sert bir cevap vermiş ve ona karışmamasını söyle-

miş. Kay üzölüp yoluna devam etmiş. Öfkesi gitmeyen Robi, Kay giderken arkasından hızla gelip ona çarpmış ve en yakın arkadaşını yaralamış. Kay'ın küçük ama çok fazla can acıtıcı bir parçası o an kopuverip sulara karışmış. Kay acıdan ağlıyormuş. Robi babasını parçalayan kötü insanlar gibi yaptığını farkedip hemen doktor gemileri çağırılmış.

1 hafta sonunda düzelen Kay'dan çok özür dileyip pişman olduğunu söylemiş. Kay ise iyi insanların en yakın arkadaşları bir hata yaptığında onları affetmesi gerektiğini dile getirmiş. Robi bir daha yolcularına ve arkadaşlarına kötü davranmamış. Olaydan ders çıkarmış. Robi ve Kay sulara karışana dek en iyi arkadaş olmuşlar.

ÇETE İLE ŞİMŞEK

Evvel zaman içinde, kalbur zaman içinde, develer tellal iken, pireler berber iken... Ben bağda üzüm bekler, derede odun yükler iken, bir varmış bir yokmuş... Masalın yalan mı olurmuş? O yalan bu yalan, fili yuttu bir yılan... Bu da mı yalan? Derken; sabahleyin erken, keçiler koyunları tıraş ederken, tahta kurusu saz çalar, sıçan cirit atar iken, çıkmış bir kocakarı ortaya... En sonunda açmış ağzını yummuş gözünü. Bir laf etmiş, bir laf etmiş... Bakalım ne laflar etmiş...

Çok iyi bir araba varmış. Bu arabanın adı Şimşek'miş. Bir de kötü olan araba varmış, onun adı da ise Çete'ymiş. Sonra Şimşek yarışlara girmek üzere iken Çete, Şimşek'i yakalayıp bağlamış sonra gizli sığınağa götürmüştü. Yarışa yirmi dakika varmış, Çete'nin sığınaktaki arkadaşları Şimşek'i Çete'ye benzeyecek şekilde boyamışlar ve aynı şekilde Çete'yi de Şimşek gibi boyamışlar. Çete sığınaktan çıkıp yarış alanına doğru yola çıkmış. Yarış alanında Şimşek'in arkadaşları onun Çete olduğunu anlamışlar ama Şimşek'in yerini bulmak için Çete'ye bu durumu çaktırmamışlar. Çe-

te'nin ağzını aramışlar ama Çete yaptıkları şeyi anlamış ve arkadaşlarını arayıp Şimşek'i hurdalığa götürüp imha etmelerini söylemişler. Bunu duyan arkadaşlar onlardan önce hurdalığa gitmek için yola çıkmışlar. Hurdalığa vardıklarında ilk başta Şimşek'i tanıyamamışlar. Gizlenip onları dinlemeye başlamışlar. Şimşek'i sesinden tanıyıp yerde bulduğu hortum ile onların yanına gitmişler su vana-sını açıp hepsinin üzerine tutmaya başlamış. Arabalar olayın şokunu yaşarken Şimşek, Katal ve Bingo oradan uzaklaşmış. Şimşek yerine geçen Çete'nin yanına gitmiş. İlk başta herkes şaşırılmış hangisinin gerçek olduğunu bilmiyorlarmış. Tek farkları Şimşek'in tekerleğindeki izmiş. Herkes tekerleklere bakıp gerçek Şimşek'in yarışa girmesi beklemiş. Şimşek yarışını kazanmış ve ödülü Çete'ye vermiş. Çete neden verdiğini sorunca Şimşek bunu istiyordun, benim zaten bunlardan bir sürü var bunu sana verirsem iyi arkadaş olacağımızı düşündüm demiş. Çete Şimşek'in çok iyi bir davranış sergilediğini düşünüp kabul etmiş ve çok iyi arkadaş olup çok mutlu yaşamışlar.

Eymen CAN

KORSANLAR

Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, develer tellal iken, pireler berber iken... Ben bağda üzüm bekler, dereye odun yükler iken, bir varmış bir yokmuş... Masalın yalan mı olurmuş? O yalan bu yalan, filii tuttu bir yılan. Bu da mı yalan? Derken; sabahleyin erken, keçiler koyunları tıraş ederken, tahta kurusu saç çalar, sıçan cirit atar iken, çıkmış bir kocakarı ortaya... En sonunda açmış ağzını, yummuş gözünü. Bir laf etmiş, bir laf etmiş... Bakalım ne laflar etmiş.

Çok çok eskiden, bir kötüler, bir de iyiler varmış. Kötülerin kaptanı; Davinci iyilere tuzak kurmak istemiş. Bunu duyan iyilerin kaptanı Niko savaş ilan etmiş. Kötüler ve iyiler hazırlanmaya başlamışlar. Savaş günü gelmiş, iki tarafta yerlerini almış ve savaşa başlamışlar. Bir iki saat sonra büyük mü büyük bir gemi gelmiş. İki tarafta savaşı durdurmuşlar. Dürüst ve anlayış içinde konuşmuşlar. Birbirlerinden özür dileyip savaşa son vermişler.

Fatma Esra KILIÇ

PAZAR GÜNÜ

Selam ben Esra Pazar günümü anlaticam:

Pazar günleri ben 10 'da annem babam ablam ise 11, 12 gibi kalkarlar sonra ablam çay koyar ve babamla gidip Bülent börekçilik'ten gidip börek alır bense annemle kahvaltıyı hazırlarız ama kahvaltımız öyle normal kahvaltı değil onuda anlatayım:

Kaşarı çok uzayan börek, avakado salatası, çemen (aramızda kalsın ben hiç sevmem), nutella, portakal suyu, kızarmış ekmek... Neyse şimdi sizi acıktırmayayım. Kahvaltı'dan sonra ellerimizi ve dişlerimizi fırçalayıp hemen just dance yaparız. Sonra teyzemler gelir kuzenimle oyunlar oynarım. Öğle yemeğini yerim, sonra annemin işi varsa (ve büyük ihtimalle olur) ablamla gider bende babamla kalırım. Babam uyur, bende bilgisayarda ödevimi yaparım. Eski dostlar şarkısını dinlerim ve sonra zikir yapmak için dergaha giderim. Eve geldikten sonra yatarım.

BURÇLARLA BİR GÜN

Az gittim uz gittim dere tepe düz gittim. Çayır çimen gezerek, lale sümbül biçerek, soğuk sular içerek, ayla ayla güz gittim. Bir gün üç sevimli kardeş varmış. Bu kardeşlerin adı Yay, Kova ve Akrep'miş. Yay burcu hep bamyaya yaparmış. Kova burcu hep kurabiye yaparmış. Akrep burcunda dut pestili yaparmış. İki kötü burç varmış. Bunlardan birisi terazi, diğeri oğlak'mış. Terazi ve Oğlak Yay, Kova, Akrep'in özelliklerini almak istiyordu.

Ertesi gün Oğlak denizin kenarına geldi ve eline kiraz aldı. İksir koydu. Bu iksir Yay'ın özelliğini almak içindi. Yay'ın yanına götürdü. Yay:

-Teşekkür ederim Oğlak burcu. Oğlak:

-Rica ederim. Yay kirazı tam yiyecekken Kova burcu yanıma geldi. Kova:

- Yay sakın o kirazı yeme. Yay:

-Neden yemi yorum ki. Kova:

-Çünkü Oğlak'ın arkasından duydum iksir koydu içine.

Yay:

-Ben en iyisi yere atayım kirazı. Sonra Terazi kirazı hemen yayın elinden aldı yay hemen yengeç polisi arayıp ikizler polisleri alıp buraya gelin dedi:

-Ne oluyor burada? dedi yengeç. Polis:

- Beni öldürmeye çalışıyorlardı. Dedi. Yay:

- Tamam, onları hemen hapse alalım.

Dedi Yengeç. Polis:

Sonra ikizler polis oğlak ve teraziyi götürdüler.

1 yıl sonra

Terazi ve oğlak gidip tüm burçlardan özür dilediler ve hepsi iyi arkadaş oldular.

Mervegül ERBİL

KONUŞAN GEZEĞENLER

Bir varmış iki yokmuş. Evvel zaman düşlerinde kalbur saman hayallerinde Allah'ın kulu çokmuş. Konuşan Gezegenler adında uzayda bir yer varmış. Uzayda şu gezegenler varmış: Güneş, Merkür, Venüs, Dünya, Mars, Jüpiter, Satürn, Uranüs, Neprün.

Günlerden bir gün Güneş'in aklına yarış yapmak gelmiş. Güneş tüm gezegenlere demiş ki: "Gezegenler! Gezegenler! Aklıma bir

fikir geldi yarış yapalım mı?" diye bağırmış. Güneş, Dünya'ya demiş ki: "Ya Güneş niye bağıyorsun? Tüm gezegenlerin ödü patladı. Hepimizin yüreğine indirdin." Diye söyledi. Dünya Venüs'e demiş ki: "Şey arkadaşlar ben yarışlarda hiç iyi değilim." demiş. Venüs, Mars'a demiş ki: "Hayır, Venüs yaparsın çok çalışırsan yarışın birincisi olursun." demiş. Güneş: " Yarışa başlayalım üç iki bir başla!" demiş. Ve yarış bitmiş. "Birinci Venüs, ikinci Dünya, üçüncü Merkür" diye açıklamış Güneş. Tüm gezegenler çok yorulmuşlardı. Güneş gezegenlere demiş ki: "Arkadaşlar sohbet edip atıştırmalıkları yiyelim mi? Çünkü benim karnım çok acıktı." demiş. Dünya demiş ki: " Tamam Güneş ben getiririm." demiş. Satürn demiş ki: " Arkadaşlar Dünya yiyecek getirene kadar bizde zaferimizi kutlayalım mı?" demiş Satürn. Uranüs demiş ki: " Evet arkadaşlar bence Satürn doğru söylüyor." tam da bunu demişken Dünya geldi ve Dünya çok yiyecek getirmiş. Dünya demiş ki: " Arkadaşlar madem zaferimizi kutluyoruz neden müzik açmıyoruz?" demiş. Güneş: "Hadi açalım o zaman." demiş. O günden sonra mutlu ve huzurla yaşamaya devam etmişler.

ÜÇ ARKADAŞ MASALI

Bir varmış bir yokmuş. Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, develer tellal iken pireler berber iken, ben dedemin beşiğini tıngır mıngır sallarken Allah'ın kulu çokmuş. Gökkuşluğu diye bir tavşan varmış. O tavşan bir peri imiş ve o perinin arkadaşları varmış. İsimleri de Barbie ve Winnie the Pooh muş. Bir tane kötü kalpli olan bir Mavi diye bir ayı varmış. Gökkuşluğu tavşanının özelliği renkli şeylere sahip olmasıymış. Barbie'nin özelliği ise insanlara yardım etmesiymiş. Winnie the Pooh'un özelliğide bal yapmasıymış. Günlerden bir gün Mavi'nin bir planı varmış. Planı ise Gökkuşluğu tavşanı kötü yapmasıymış. Yaz ayındalarmış. Gökkuşluğu tavşanı nasıl kötü yapacağını düşünüyormuş. Ne yapacağını karar vermiş. Bir tane hormonlu çilek almış. O çileğin içine büyü yapmış. Bu arkadaşların büyüden haberleri yokmuş. Onların arasını bozmak istiyormuş. Sonra Barbie bu olayı duymuş ve arkadaşlarına haber vermeye gitmiş. Ve bir de ne görsün. Winnie the Pooh'un çilek

yediğini görmüş. Mavi gitmiş evine. Sonra Barbie Winnie the Pooh'a demiş ki: "Winnie the Pooh dur! O Mavi'nin yaptığı çilek! Sakın o çileği yeme!" diye Winnie the Pooh'u uyarmış. Winnie the Pooh: "Neden yemeyim?" diye sormuş Barbie'ye. Barbie: "Çünkü o çilek hem hormonlu hem de o çileğin büyüünü Mavi yaptı." diye söylemiş. Winnie the Pooh: "Dostum teşekkür ederim sen olmasaydın bu olayı öğrenemezdim ne kadar teşekkür etsem azdır." diye söylemiş. Barbie: "Rica ederim dostum benimde başıma gelseydi sen de aynısını yapardın." demiş. Sonra Gökkuşluğu tavşanın olmadığını farketmişler. Sonra Gökkuşluğu tavşanı aramaya başlamışlar. Sonra Mavi ormanda gezerken yerde bir tane çilek görmüş ve çileği bir incelemiş ve incelediğinde bunun hormonlu çilek olmadığını farketmiş. Sonra bunu Gökkuşluğu tavşanına verdiğini hatırlamış ve sinirlenmiş. Barbie ve Winnie the Pooh bir ses duymuş ve ses de şöyleymiş: "İmdaaat! İmdaaatt! Yardım edin! Çuku-

ra düştüm!" diye bir ses duymuşlar ve bu kişinin kim olduğunu anlamışlar. Barbie ve Winnie the Pooh hemen o yöne giderken Mavi'yi bulmuşlar. Mavi demiş ki: "Sizin burda ne işiniz var?" diye sormuş. Barbie demiş ki: "Arkadaşımızı çukura attın biliyoruz" diye bağırılmış. Mavi demiş ki: "Hayır ben öyle bir şey yapmadım." diye yalan

söylemiş. Barbie demiş ki: "Tamam madem öyle o zaman Gökkuşluğu tavşanına soralım. Gökkuşluğu tavşanı söylemiş: "Mavi beni bu çukura attı.". Mavi demiş ki: "Arkadaşlar hepimizden çok özür dilerim." diye yalvarmış Mavi. Sonra Gökkuşluğu tavşanı da ordan çıkarmış. O günden sonra mutluluk ve huzurla yaşamışlar. İyiler kazandı kötüler kaybetti.

Meryem Ecrin MERAL

AĞAÇLARIN FAYDALARI

Bir varmış, bir yokmuş. Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, ben dayımın beşiğini sallarken, dayım düştü beşikten.

Bir aile varmış. O ailenin bir de üç küçük çocukları varmış. Onlar ağaçları, ormanları çokook sevdikleri için pikniğe de gitmeyi çokook seviyorlarmış.

Bir gün anneleri çocuklarını çağırmış: Meryem, Ece ve Zeynep Nur! Hadi, üstünüzü giyinin. Dışarıya çıkıyoruz çocuklar. Çocuklar nereye gidiyoruz dedi. Anneleri sürpriz olsun dedi. Çocuklar çokook ama çokook meraklıydı.

Çocukların çokook sevdiği bir orman varmış. Oraya çokook uzun zamandır okuldan fırsat bulup gidememişler. Anneleri gözlerini kapatmalarını istemiş ve açın demiş. Çocuklar ormanı görünce çok sevinmişler ve geri eve döndüklerinde Meryem'in ödevi varmış. Ve Meryem'in annesi gelmiş. Annesi Meryem'e demiş ki; yavrum niye bunları yere atıyorsun demiş. annesi anlatmaya başlamış: Bu kağıtları yapmak için bir sürü ağaç kesiliyor ve ağaçlar olmasaydı meyveler de olmazdı ve seller olurdu. Demiş ve Meryem artık düzgün yazamadığı kağıtları yere atmıyor, arkalarına yazıyormuş.

İYİ KALPLI PERİ

Bir varmış yokmuş. Ay Güneş'i kovalarken yıldızlar bulutları kovalarken güzeller güzeli bir peri varmış. Bu herkese yardım eden biriymiş. Ama o periyi kıskanan bir cadı varmış. O cadı periyi kıskandığı için ona hep kötülük yaparmış.

Günlerden bir gün cadı yardımcısını çağırıp ona şöyle emretmiş. Perinin evine git ve sonra oraya bayıltıcı koy. Yardımcısı; ama uyanır! Cadı "Onu ben kontrol edeceğim. İstedğim zaman uyanır istediğim zaman uyanmaz. Yardımcısı cadının elinden alıp perinin evine doğru yürümüş. Peri evden çıkınca cadının yardımcısı hemen içeriye girmiş. Ama perinin âsâsı da tam içeriye girecekken cadının yardımcısını görmüş. Bir şey koyduğunu görmüş. Cadının yardımcısı gidince biraz bekleyip onun gitmesini beklemiş. Cadının yardımcısının gittiğinden emin olduktan sonra hemen onu alıp atmış ve peri geldiğinde ona her şeyi anlatmış. Peri âsâsına teşekkür etmiş. Cadı ormanda dolaşır-

ken âletini görmüş ve çok sinirlenmiş ve peri gene evden çıkınca, onu, arabasına bindirip onu ormana götürmüş ve onu çukura atmış. Peri imdat imdat demiş. Âsâsı onu duyup ormana gitmiş ve arkadaşlarını da yanında getirmiş. Tam o anda âsâ ve arkadaşları cadıyı yakalamış. Âsâ arkadaşlarına şöyle demiş. Siz cadıya bakın ben periyi bulacağım. Arkadaşları tamam demiş. Âsâ uçarak periyi bulmuş. Periyi bulunca âsâ periye bir soru sormuş: Seni kim bu çukura attı? Peri kim olacak tabi ki de cadı. Âsâ; ben hemen geliyorum. Peri tamam demiş. Âsâ uçarak arkadaşlarının yanına gelmiş. Arkadaşlar cadıyı şuraya doğru götürün. Arkadaşları tamam demiş. Perinin yanına gelince cadıya soru sormuşlar. Periyi sen mi çukura attın? Cadı hayır diyerek yalan söylemiş. İyi o zaman periye soralım. Peri, seni kim çukura attı? Cadı attı. Âsâ şimdi periyi oradan çek. Cadı tamam demiş ve onu çekmiş. Cadı, periden özür dilemiş ve artık arkadaş olmuşlar.

Sema AJİNA

FAZLA AYAKKABI

Bir varmış bir yokmuş. Evvel zaman içinde kalbur saman içinde, develer tellal iken, pireler berber iken. Zamanın birinde bir Kuşçu varmış. Bu Kuşçunun üç tane kızı varmış. Bunlar Gülçiçek, Kiraz ve Meryem'miş. Gülçiçek ve Kiraz çok iyi kalplilermiş. Bir gün şehire kuşları için yem almaya gitmiş. Şehir

dönüşü kızlarına bir çift ayakkabı almış. Bir tane ayakkabı da fazla almış. Eve döndüğünde Meryem fazla olan ayakkabıyı da almak istemiş. Ama Kuşçu bu ayakkabıyı ihtiyaç sahibine vermek istediğini söylemiş ve kuşların yanına gitmiş. Meryem kardeşleri ve babası gidince hemen ayakkabıyı yırtıp atmış. "Madem ben kullanamayacağım başkası da kulanmasın." demiş. Eve dönen babası ayakkabıyı aramış, taramış fakat bulamamış. Bu duruma üzülen Gülçiçek ve Kiraz; kendilerine alınan ayakkabıları ihtiyaç sahibi olanlarla paylaşmak istemiş. Meryem bu durumdan çok pişman olmuş. Kardeşlerinin ayakkabılarını onun yüzünden vermeye gönlü razı olmamış. Kendi ayakkabısını vermiş ve herşeyi anatmış. Babası bu duruma çok üzülmüş. Meryem babasına söz vermiş. Ve bir daha asla böyle bir şey yapmamış.

KÖTÜLÜKTEN İYİLİĞE

"Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, develer tellal iken, pireler berber iken. Ben bağda üzüm bekler, derede odun yükler iken, bir varmış bir yokmuş... Masalın yalanı mı olurmuş. O yalan bu yalan, filii yukttu bir yılan... Bu da mı yalan? derken; sabahleyin erken, keçiler koyunları tıraş ederken, tahta kurusun saz çalar, sıçan cirit atar iken, çıkmış bir kocakarı ortaya... En sonunda açmış ağzını yummuş gözünü. Bir laf etmiş, bir laf etmiş... bakalım ne laflar etmiş..." Kötü kalpli Aslan ve yardımcısı Panda ormanda yaşıyorlarmış her zaman kötülük yapıyorlarmış .Bir de iyi kalpli Tavşan varmış, Tavşan oyuncaklar üretip çocuklara hediye ediyormuş. Fakat bu durum Panda'nın hiç hoşuna gitmiyormuş. Bir gün Panda'nın aklına bir fikir gelmiş. Hemen Aslan'ın yanına koşarak gidip, topladığı çilekleri aslana sunmuş.

Panda:

-Aslan kardeş, bu tavşan yine oyuncakları hediye ediyor. Buna artık dur demelisin. Demiş.

Aslan:

-Panda aklında yine ne var? Dökül bakalım.

Panda:

-Bu çilekler zehirlidir. Bunları tavşana yedirelim. Ve bir daha oyuncak yapmasın demiş.

Aslan:

-Panda yine çok iyi bir iş çıkardın. Harikasın! Demiş.

Aslan ve Panda sohbet ederken, konuştuklarını tavşanın arkadaşı olan Sincap duymuş ve çok şaşırılmış. Hemen Tavşan'ın yanı-

na koşarak gitmeye çalışmış fakat Sincap'tan önce Panda Tavşan'ın yanına varmış bile...

Panda:

-Tavşan kardeş

Nasılsın?

Tavşan:

-İyiyim Panda. Çocuklara yeni oyuncaklar yapıyorum.

Panda:

-“Tavşan kardeş yorulmuşsundur, gel otur da biraz çilek ye.” demiş. Ve oradan ayrılmış. Tavşanın çok hoşuna gitmiş bu davranışı. Tam çilekleri yiyecekken Sincap bağırması .

Sincap:

-Duuur!! Sakın yeme! O çilekler zehirli...

Tavşan'a olup bitenleri anlatan Sincap bütün çilekleri camdan dışarı atmış. Ve tavşanı kurtarmış.

Camın altında çilekler pandanın tam önüne gelmiş. Panda bilemeden o çilekleri yemiştir. Bu çilekleri yiyen hayvanlar artık hiçbir şey yapamaz hale gelmiştir. Bunu yiyen Panda artık işe yaramaz biri olmuştur. Hatasını anlayan Panda Aslan'ın yanına gitmiştir. Olanları anlatmış ve pişman olduğunu artık iyi bir Panda olacağını söylemiştir. Aslan artık Panda'yı istememiştir. Ayrılmışlar. Panda kötü kalpli olmayı bırakıp, iyiliği seçmiştir. Tavşanın yanına giderek ondan özür dilemiştir. Ve artık iyi birisi olacağına söz vermiştir. Tavşan'la birlikte her gün yeni oyuncak yapıp çocuklara dağıtmışlar iyilik kazanmış...

YİĞİT İLE BABASI

Evvel zaman içinde, kalbur zaman içinde, develer telle iken pireler berber iken... ben bağda üzüm bekler, derede odun yükler iken, bir varmış bir yokmuş... Masalın yalan mı olurmuş? O yalan bu yalan, fili yuttu bir yılan... Bu da mı yalan? derken sabahleyin erken, keçiler koyunları traş ederken, tahta kurusu saz çalar,sıçan cirit atar iken, çıkmış bir kocakarı ortaya... En sonunda açmış ağ-

zını yummuş gözünü. Bir laf etmiş, bir laf etmiş... Bakalım ne laflar etmiş...

Bir zamanlar yaşlı bir adamcağızın bir tek oğlu varmış. Bu oğlan yiğit mi yiğitmiş. Gözü hiç bir şeyden yılmazmış. Ava çıkmayı da çok severmiş.

Günlerden bir gün delikanlı ormana avlanmaya gitmiş. Gitmiş ama yaşlı babasının içine bir ateştir düşmüş. Bütün gün “Ya aslanın biri oğlumu parçalarsa?” diye düşünmüş durmuş.

Akşam olmuş ;genç yiğit avdan dönmüş. Yaşlı adam kuşklarını oğluna anlatmış.

-Seni arslan parçalayacak diye çok korkuyorum. Ava çıkmanı istemiyorum, demiş.

Delikanlı ne kadar karşı çıksada yaşlı adam büyük bir ev yaptırıp oğlunu oraya kapamış oğlan ne bir daha dışarı çıkabilmiş, ne de ava gidebilmiş.

Adam oğlunun canı sıkılmasını diye evin bütün duvarlarını hayvan resimleri ile donatmış. Zavallı delikanlı çaresiz, bu resimlere bakar avunurmuş. Bir gün Aslan resminin önünde durmuş; eski günleri düşünmüş. Arslan resmine bakıp “Senin yüzünden eve kapatıldım. Hiç bir yere çıkamıyorum. Ne

yapsam da senden öcümü alsam? " demiş. Aynı anda da arslanın gözüne bir yumruk atmış. Ama duvardaki bir çivi eline batmış canı çok acımış. Ertesi gün delikanlının eli şişmiş. Ateşlenip yataklara düşmüş. Zavallı o günden sonra bir türlü iyi olamamış. Sonunda da ölmüş. Babası yaptığı hatayı anlamış, Ne yaptım da kadere karşı çıktım? Öğlumu gerçek aslandan korudum; bir arslan resmine yenik düştüm, demiş. Demiş ama işten geçmiş...

OSMAN VE YUSUF

"Evel zaman içinde kalbur saman içinde, develer tellal iken ...Ben bağda üzüm bekler, derede odun yükler iken, bir varmış bir yokmuş... Masalın yalanı mı olurmuş? O yalan bu yalan, fili yuttu bir yılan... Bu da mı yalan? derken; sabahleyin erken, keçiler koyunları tıraş ederken tahta kurusu saz çallar, sıçan cirit atar iken, çıkmış bir kocakarı ortaya... En sonunda açmış ağzını yummuş gözünü. Bir laf etmiş, bir laf etmiş... Bakalım ne laflar etmiş...

Osman diye bir çocuk varmış. Osman

hep çocuklara iyilik yaparmış. Birde Yusuf diye kötü bir çocuk varmış. Osman ormanda gezerken bir tavşan görmüş ve tavşanı takip etmiş. Tavşan çok hızlıymış mağaraya girdiğini görmüş ve oda girmiş mağarada tavşanın ailesi varmış ve arkadan Yusuf girip korkutmuş ve hepsi kaçmış. Osman hem üzülmüş hem demiş ki: "Ama onları korkutmak çok zevkli!" Anneleri gelmiş ve onlara ceza vermişler ama Osman ceza almamış çünkü o masummuş. O yüzden ceza almamış. Yusuf 1 gün evden çıkmama cezası almış yarın olmuş ve Yusuf evden çıkmış sonra yine aynı cezayı yemiş ve bu sefer de evden kaçmaya çalışmış ama kaçamamış ve cezasının bitmesini beklemiş ama çok kızgın olmuş. Babası gelmiş ve babası onu ordan çıkarmış, annesi izin vermemiş ama mecbur çıkarmış. Onu dedesine bırakmış. Dedesinde de rahat durmamış teyzesine vermiş. Orda da rahat durmamış. Yusuf sonra eve gelmiş. Osman gezinirken Yusuf'u görmüş. Yusuf gezinirken önünde sırtlan görmüş ve Osman gelmiş Yusuf'u kurtarmış. Yusuf da teşekkür etmiş söz vermiş. Bir daha hiç kimseye kötülük yapmayacağım demiş. Osman iyi biri olduğu için affetmiş. Osman ve Yusuf arkadaş olmuş.

Yüksel Çınar ÖZER

BULUT VE ŞİMŞEK'İN FUTBOL MAÇI

Bir varmış bir yokmuş evel zaman içinde kalbur saman içinde pireler berber iken develer tellal iken ben dedemin beşiğini tıngır mıngır sallan iken Bulutlar adında bir gurup varmış birde kötü olan şimşek adında kötü bir grup varmış.

Bu iki grup bir gün maç yapmak istemiş ve şimşeklerin yaşadığı minik kasabaya gitmişler. Sabah erken saatte yola koyulmuşlar. Geceleri gündüz etmişler ve en son şimşekle-

ri bulmuşlar. Şimşeklerle göz göze gelmişler şimşekler mavi gözlü, kaşları çatık, ten rengi koyu gri şimşekler, ilk başta korkmuşlar çünkü şimşekler çok kibirli ve sinirliymiş. Bulutlar, "sizinle maç yapmak istiyoruz." demişler. Bulutların bu teklifi üzerine Şimşekler, "biz maç yapmak istemiyoruz. Çünkü sizin kazanacağınızı biliyoruz." diye yanıtlamışlar. Bulutlar, "bir kereliğine eğlencesine oynayın." diyerek oyun isteklerinde ısrarcı olmuşlar. Şimşekler ise, "tamam fakat bizim istediğimiz yerde ve saatte olacak. Eğer kabul ederseniz oynarız" demişler. Bulutlar, "tamam o zaman yarın fantastik spor soluna gelin olur mu?" demişler. Şimşekler, sinirlice "tamam" dediler. Bu maçı yapmak istemiyorlardı ama sonunda ödül olduğu için oynayacaklardı. Maç günü gelmişti Bulutlar çok heyecanlıydı. Şimşekler ise korkuyorlardı çünkü o ödülü alamazlarsa maça harcadıkları vakit boşa gidecekti. Maç başladı Şimşekler güçlü olduğu için Bulutlara fark attı. Ama maçın son dakikalarında Bulutlar fark atarak kazandı. Bu maçın kazananı Bulutlardı. Şimşekler çok sinirlendi. Şimşekler, "bir daha sizinle maç yapmayacağız. Çünkü siz bizim kazanacağımız ödülü kazandınız." dedi.

Bulutlar, "unutmayın her zaman iyiler kazanır." dediler ve bu oyunun galibi Bulutlardı.

PIRPIR, TOSTOS VE KIRKIR

Bir varmış bir yokmuş. Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, develer tellal iken, pireler berber iken... Ben dedemin beşiğini tıngır mıngır salları iken... Bir ormanda yaşayan sevimli mi sevimli bir grup hayvanlar varmış. Sincap; Pırpır, kurbağa; Kırkır ve köstebek; Tostos. Bir de onları sevmeyen, kötülük yapmak isteyen kötü bir grup varmış. Kötü peri, karga, yılan ve dev cadı imiş.

Günlerden bir gün uyanmışlar ama aralarında kurbağa Kırkır yokmuş. Hemen arkadaşlarıyla ormana gitmişler ve sonra dev cadıyı görmüşler. Hemen ormana geri dönmüşler ve plan yapmışlar. Planlarında sincap çok hızlı koşup dev cadının başını dönderecemiş, o arada köstebek tostos elmaya iksir döküp dev cadıya yedirecekti. Sincap Pırpır dev cadının yanına giderek onun başını döndermişti. Hemen o arada köstebek tostos gelip dev cadıya "elma yer misin?" diye

sormuş. Dev cadı; "Evet, elmaya bayılırım." demiş ve elmayı yemiş o ara birden bire küçülmeye başlamış. Ve o artık küçük bir cadı olmuş. Sonra dev cadının arkadaşları kara yılan ve kötü peri gelmiş. Köstebek Tostos konuşarak onları da alt etmiş. Sincap Pırpır "siz neden kötülük yapıyorsunuz?" diye sormuş. Onlar da "dünyayı biz yönetmek istiyoruz." demişler. Köstebek Tostos "cennete gitmek istiyorsanız şimdi kardeşimizin yerini bize söyleyin." demiş. Onlar da başlarına gelen onca şeyden sonra artık kötülük yapmaya ve iyilik yapmaya karar vermişler. Dev cadı kurbağa Kırkır'ın yerini söylemeye karar vermiş. "kuyunun içinde" demiş. Arkadaşları gidip Kırkır'ı kuyunun içinden çıkarmışlar.

Bu olaydan sonra kötü olanlar iyi olmuşlar ve ormanda bütün hayvanlar iyilikten başka bir şey yapmamaya karar vererek, kalan günlerini iyilik yaparak geçirmişler.

Zeynep Aslı DOBLAK

ÇALIŞKAN ARILAR

Bir varmış, bir yokmuş evvel zaman içinde kalbur saman içinde koskocaman bir karınca ailesi varmış. bu karınca ailesi çalışkanlıklarıyla nam salmış kalabalık bir aile imiş.

Karıncalar bütün bir yaz çalışıp bütün kış boyunca da kazandıklarıyla geçimini sağladıkları. Gel zaman git zaman yaz günle-

rinden bir güde karıncalar hemen yorulup halsizleşiyorlarmış. Çalışamaz iş yapamaz hale gelenler oluyormuş. Doktor karınca hasta olan karıncalara yetişemez hale gelmiş onlara çare bulamamaya başlamış. Karıncalardan hayatını kaybedenler de oluyormuş. Ne yapacağını şaşırarak karıncalar sorunun kaynağını bulmak için çalışmalara başlamışlar. Az gitmişler uz gitmişler dere tepe düz gitmişler. Derenin yanına yaklaştıklarında kokudan başları dönmüş ayakları birbirine dolaşmaya başlamış. Kraliçe arı sanırım sorunun kaynağını buldu demiş halsiz halsiz. Evet sorunu bulmuşlardı. Zavallı karıncalar insanların kirlettiği dereye gelen kokudan ve kimyasallardan zahirlenmişlerdir. Derhal olağanüstü toplandılar. Bu kimyasalları yok etmek için çalışmalara başladılar. Ve sonunda başardılar. İnsanlarda oluşturdukları zararın farkına vardılar. Doğayı kirletmekten cezalandırıldılar.

Karıncalar kışlık hazırlıklarını bitirip yuvalarına çekildiler. Zorlu yaz günlerinin yorgunluğunu yuvalarında huzurla geçirmek için evlerinin yolunu tuttular.

YARDIMSEVER KARDEŞLER

Bir varmış, bir yokmuş, evvel saman içinde pireler berber iken, develer tellal iken, ben kedimin beşiğini tıngır mıngır salları iken, dünyalar güzeli iki tane bir kedi bir de köpek varmış. Köpek ve kediler hiç iyi anlaşamazlar ama bu iki kafadar birbirlerini çok severlermiş.

Havalar çok kurak gidiyormuş, yağış hiç olmamış, bir damla yağmur bile düşmez olmuş. Bu iki kafadar da diğer canlılar gibi kıtlıkla karşı karşıya kalmışlar. Ama onlar ne bulurlarsa paylaşıyorlarmış. Kurtlar ormanı istila etmiş. Ne bulurlarsa her şeyi ve herkesi korkutup ellerinden alıyorlarmış. Bu güzel kedicik ve köpekçik hem açlık hem de korkuyla pençeleşiyorlarmış. Çaresizce açlıktan yürüyemez hale gelmişler. Bu sırada kurtlar ne bulurlarsa silip süpürüyorlarmış.

Kedicik ve köpekçik çaresizce Allah'a dua

etmeye başlamışlar.

Kedi: Allah'ım kurtar, her şeyimizi silip süpürüyorlar. Biz ise çok çaresiziz. Ne olur bize yardım et. Ne olur. Senden başka kimse bize yardım edemez.

Diye yalvarmaya başlamışlar.

Köpek ise kedinin duasına amin, amin diyerek eşlik ediyormuş. Fakat o da ne, her şeyin yaratıcısı olan Allah bu iki zavallıcağın duasına hemen karşılık vermiş. Onlara öyle güzel bir şey göndermiş ki her ikisinde şaşkınlıklarını gizleyememiş. Sevinçten ne yapacaklarını şaşırılmışlar. Onları sahiplenmek için iki güzel yürekli insan göndermiş. Ama bu arada ormanda kidiğer canlılar için de bol bol yağmur göndermiş, böylece kuraklık bitmiş. Herşey eskisi gibi olmuş. Kedicik ve köpekçik ise yeni yuvalarında mutlu mesut yaşamışlar.

Zeynep KESMEN

ÇOCUK İLE PERİ

Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, develer tellal iken, pireler berber iken... Ben bağda üzüm bekler, derede odun yükler iken, bir varmış bir yokmuş... Masalın yalan mı olurmuş. O yalan bu yalan, fili yuttu bir yılan... Bu da mı yalan? derken; sabahleyin erken, keçiler koyunları tıraş ederken, tahta kurusu saz çalar, sıçan cirit atar iken, çıkmış bir kocakarı ortaya... En sonunda açmış ağzını yummuş gözünü. Bir laf etmiş, bir laf etmiş... Bakalım ne laflar etmiş...

Periler ülkesi diye bir ülke varmış. Periler ülkesinde pek insan yokmuş. Orada genelde hep periler yaşarmış. Bir gün Aliyin adında bir peri gezintiye çıkmış. Bu sırada ağlayan bir çocuk görmüş. Çocuğa "neden ağlıyorsun?" diye sormuş. Küçük çocukta "canım sıkılıyor" demiş. Peri o çocuğa bir kitap vermiş. Bu kitapta perinin hayatının hikayesi yazıyormuş. Çocuk kitabı okuduktan sonra kendinden utanmış. Çünkü o kitapta perinin diğer arkadaşlarından hasta olanlar ve yoksulluk çekenlerin yaşadığı zorluklar yazıyormuş. "Canı sıkılanlardan daha kötü durumda olanlar var" diye düşünmüş. Masalda burada bitmiş.

AÇ GÖZLÜ OLMAMAK

Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, develer tellal iken, pireler berber iken... Ben bağda üzüm bekler, derede odun yükler iken, bir varmış bir yokmuş... Masalın yalan mı olurmuş. O yalan bu yalan, fili yuttu bir yılan... Bu da mı yalan? derken; sabahleyin erken, keçiler koyunları tıraş ederken, tahta kurusu saz çalar, sıçan cirit atar iken, çıkmış bir kocakarı ortaya... En sonunda açmış ağzını yummuş gözünü. Bir laf etmiş, bir laf etmiş... Bakalım ne laflar etmiş...

Bir köyde bir çiftçi yaşarmış. Bu çiftçinin adı Mehmet'miş. Çiftçi Mehmet kiraz satarak geçinirmiş. Köylülere kiraz sattığı bir gün, zengin birini görmüş ve o gün kendine, zengin olacağına dair söz vermiş. Artık kirazları daha olgunlaşmadan toplayıp boyu-

yormuş. Bundan sonra daha daha fazla para kazanmaya başlamış. Ama köylüler bu durumu anlamışlar ve köylülerden biri peri arkadaşına gidip olan biteni anlatmış. Peri "sizde ona aynısını yapın, o da hatasını zamanla anlayacaktır" demiş. Köylüler kısa zamanda bu planı uygulamışlar. Çiftçi Mehmet'e aldıkları kirazlar karşılığında sahte para vermişler. Çiftçi Mehmet hatasını anlamış ve bu yaptığından vazgeçmiş. O köylü peri arkadaşına gidip ona teşekkür etmiş. Peri de "bir şey değil" demiş.

Çiftçi Mehmet asıl zenginliğin gönül zenginliği olduğunu anlamış ve köylülerle birlikte mutlu yaşamışlar. Bu masalda burada bitmiş. Onlar ermiş muradına, biz çıkalım kerevetine...

Zeynep Nur AKGÜL

TILKI VE ÜZÜMLER

Bir varmış bir yokmuş. Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, develer tellal iken, pireler berber iken, ben anamın beşiğini tıngır mıngır salları iken. Ormanın derinliklerinde kurnaz bir tilki yaşardı.

Kurnaz tilki sabahtan beri dolaşıp duruyordu. Ormanda ayak basmadığı yer kalmamıştı. Fakat yiyecek bir lokma bir şey bulamamıştı. Dinlenmek için bir gölgeye oturmuştu. Oturduğu yerin üstünde, yüksekte bir asma gör-

müştü. Üzüm taneleri olgunlaşmış, salkımlar ye beni der gibi asmadan sarkıyordu. Bunca zaman gezmişti aramıştı ama yiyecek bulamamıştı tilki. Ancak tam ağzına layık üzümler kendi ayağıyla ona gelmişti. Şunlarla güzelce karnımı doyurayım diye düşündü. Ancak üzümler oldukça yüksekte duruyordu. Tilki bir hoplamış iki zıplamış fakat bir türlü üzümlere ulaşamamış. Zaten üzümler de bana layık değilmiş demiş ve vazgeçmiş.

İYİ KALPLILAR

Bir varmış, ikiler saklambaç oynamış. Üçler elma yermiş. Dörtler tatlı tatlı sohbet edermiş.

Bir odada kötü kalpli bir cadı yaşarmış. Cadının ismi İrona'ymış. Bir de onun aklını boş şeylere kullanan bir yardımcısı varmış. İyi kalpli bir de kelebek varmış. Onun adı ise Şeker'miş. Tabi ki de onunda bir yardımcısı varmış. Can dostuymuş, adı da Bal'miş. Onların şöyle bir gücü varmış: Çiçekten çiçeğe konup bal toplayıp, hayvanlara bal verirlermiş.

Bir gün Şeker ile arkadaşı bal toplarken yanlarına İrona ve arkadaşı gelmiş. Onları yakalayıp kulesine götürmüş ve zindana kapatmış. Ama Şeker ve Bal kocaman parmaklıklardan kaçmayı başarmış. İrona'nın asasını almış. O gün İrona ve arkadaşının akli başına gelmiş. Bu durum onlara ders olmuş.

YENİDOĞU OKULLARI

2/B

MİNİK YÜREKLERDEN MASALLAR

Zeliha KORKUTAN

2/B SINIF ÖĞRETMENİ

PRENSES BELKİS

Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde,
deve tellal, pire berber iken, ben dayımın be-
şiğini tıngır mıngır sallar iken, aşağıdan

- Tutun da, vurun da! diye bir gürültü kop-
maz mı?

- Eyvah, dedim. Şimdi bunlar susmazlar,
dayımı uyutmazlar.

İki kalktım, bir hopladım. Yüz ayak merdi-
veni bir çırpıda atladım.

Baktım; bir kuru kalabalık.

- Nereye gidiyorsunuz böyle? dedim.

- Hak aramaya gidiyoruz, dediler.

Neyse, katıldım ben de içlerine, vardık koca
şehrin birine. Aradık taradık, hakkımızı bul-
duk. Meğer o da pire değil miymiş?

Bindim pireye, vardım Tire'ye. Pire gider
çatır çutur, hak sahibine balta getir. Bak şu pi-

renin işine, yular bağladım dişine. Gören şaştı,
duyan şaştı, Üsküdar vapuru Beşiktaş'ı aştı.

Tuttum pirenin birisini, kırdım ufağını iri-
sini, davula geçirdim derisini, kaytan yaptım
kuyruğunu.

Sonra sırtına vurdum palanı, altından çek-
tim dinleyin bakalım bendeki koca yalanı...

Çok eski zamanlarda uzak diyarlarda, yem-
yeşil bir ormanın içinde şırıl şırıl akan derele-
rin, çeşit çeşit çiçeklerin ve her türlü hayvanın
barış içinde yaşadığı bir saray varmış. Bu sa-
rayda güzeller güzeli, iyi kalpli ve çok merha-
metli Prenses Belkıs yaşarmış. Prenses Belkıs,
bazen dere kenarında bazen de ormanın der-
rinliklerinde aslan kraliçe ile sohbet edermiş.
Günlerden bir gün prenses Belkıs yatağından
kalkmamış. Hizmetçileri hemen hekimba-
şını getirtmişler. Hekim, prensesin çaresi zor

bir hastalığa yakalandığını söylemiş. Herkes çok üzülmüş. Prenses Belkis o günden sonra yataktan çıkamamış. Böyle olunca sarayın sorumluluğu aslan kraliçeye kalmış. Aslan kraliçenin yönetme sorumluluğu arttığı için ormanda bazı aksaklıklar olmuş. Çünkü hem sarayın işleri hem de ormanın işleri aslan kraliçeyi çok fazla yormaya başlamış. Bu yüzden Prenses Belkis'in hemen iyileşmesi için tüm hayvanlar çare aramaya başlamış. Fakat hekimin söylediğine göre, iyileşmesi için gereken bitkiler kimi dağın tepesinde kimi denizlerin altında kimisi de çöldeymiş. Bu yüzden ormandaki bütün hayvanlar toplanıp bir karara varmışlar. Kuşlar dağın tepesine, balıklar denizin altına, gücü yeten diğer bütün hayvanlar çöle gitmeye karar vermişler. Ama bu bitkileri bulmak o kadar kolay değilmiş. Bitkileri aramak için yollara koyulmuşlar. Az gitmişler uz

gitmişler, dereleri tepeleri aşmışlar. Azı çok çoğu az bilip birbirlerine yardım etmişler. Kimi yorulmuş yolda kalmış. Kimi vazgeçip dönmüş. Kimi de sabreylemiş. Kırk gün kırk gece yol almışlar. Vara vara hesap ettikleri yerlere varmışlar. Kuşlar dağın tepesinde yetişen kardaneni, balıklar yosunları, diğer hayvanlar da kaktüs çiçeğini bulup getirmişler. Hekim başına bitkiler verilmiş. İlaç yapılmış. Tüm ahali merakla sonucu bekliyormuş. İlaç içirilmiş ve Prenses Belkis yavaşça hareket edip gözlerini açmış. Tüm ahali sevinmiş. Hayvanlar sevinç dansı yapmış. Aslan kraliçenin ise sevinçten göğsü kabarmış. Prenses Belkis sağlığına kavuşup sarayın başına geçmiş. Böylece herkes eski yaşamlarına devam etmiş. Bu ormandan üç yaprak düşmüş. Biri bu masalı yazana, biri masalı okuyana biri de yaprakları çok sevenlere.

Ahmet Sefa DOLGUNÇAY

DOSTLUK ORMANI

Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, develer tellal iken, pireler berber iken...Ben bağda üzüm bekler, derede odun yükler iken, bir varmış bir yokmuş. Masalın yalanımı olmuş .O yalan bu yalan, fili yuttu bir yılan... Bu da mı yalan? Derken; sabahleyin erken, keçiler koyunları tıraş ederken ,tahta kurusu saz çalar, sıçan cirit atar iken, çıkmış bir kocakarı ortaya... En sonunda açmış ağzını yummuş gözünü. Bir laf etmiş, bir laf etmiş... Bakalım ne laflar etmiş...

Bir zamanlar ormanların geniş ve yemyeşil olduğu güzel bir ülke varmış. Burada çeşit çeşit hayvanlar aileleriyle yaşarlarmış. Çoğu zaman kavga eder kovalanırlarmış. Aslan ailesi ve tavşan ailesi bunların başında gelen iki aileymiş .Aslan ailesinin babası ormana korku salar koca patisiyle avladığı hayvanlara her gün yenisini ekler hiç acımaz tek lokmada yermiş. Yine böyle kaçmalı kovalamalı bir sabah ormana kocaman içerisi karanlık

bir otobüs yanaşmış. Tavşan ailesinin burnu çok keskin olduğundan tehlikenin kokusunu da sezmiş. Tüm gün yuvalarından çıkmamışlar. Aslan baba ise insanların konuşmalarını bir köşede dinlemiş. Karanlık insanlar ormanı yıkıp yakıp yerine fabrika kurmak istiyorlarmış bu bütün hayvanların ölmesi anlamına geliyormuş. Bir plan yapmaları gerektiğini düşünen aslan baba tavşan ailesinin kapısını çalmış. Kapıda aslanı gören yavrular korkuyla kaçışmaya başlamış. Aslan ,Tavşan ailesine durumdan bahsetmiş böylece bütün gece plan yapmışlar.

Ve sabah olmuş, ormanı yıkmak için gelen

araçların gürültüleri kulakları sağır ediyormuş. Aslan baba ve tüm hayvanlar onların karşılarında durmuş hepsi aynı anda konuşmaya başlamış. İlk defa konuşan hayvanları gören adamlar şaşkınlıktan kaçışmaya başlamışlar. Tavşan yavrular onlara bir evleri olduğundan aslan baba çocuklarından kuşlar yuvalarından bahsetmeye başlayınca adamlar yanlış yaptıklarının farkına varmış. Utanarak oradan ayrılmışlar. Aslan baba da bu olaydan kendisine ders çıkarmış kaba kuvvet hiçbir sorunu çözemezmiş konuşarak da problemler ortadan kalkabilirmiş. Eziyet ettiği tüm hayvanlardan özür dilemiş. Birlik ve beraberlik içinde mutlu yaşamışlar.

SİHİRLİ KALEMLE TARİHE YOLCULUK

Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, develer tellal iken,pireler berber iken... Ben bağda üzüm bekler, derede odun yükler iken,bir varmış bir yokmuş... Masalın yalanını olurmuş. O yalan bu yalan, fili yuttu bir yılan.. .Bu da mı yalan??? Derken; sabahleyin erken, keçiler koyunları tıraş ederken, tahta kurusu saz çalar, sıçan cirit atar iken, çıkmış bir kocakarı ortaya... En sonunda açmış ağzını yummuş gözünü. Bir laf etmiş, bir laf etmiş... Bakalım ne laflar etmiş...

Bir zamanlar İstanbul'un tarihi okullarından birinde öğrenci olan ikiz kardeşler varmış. Kamil ve Şamil kardeşler çok meraklıymış. Okulun bütün kapılarının arkasında neler var biliyorlarmış. Boş vakitlerini okulun kütüphanesinde rafların arasında geçirirlermiş. Kütüphanede görevli Bilge abla kocaman gözlükleriyle okuduğu kalın kitapla-

rıyla gerçekten de bir bilgine benziyormuş. Kamil ve Şamil karlı bir İstanbul gününde yine koşa koşa Bilge ablanın yanına masal dinlemeye gitmişler. O kadar gerçekçi masallar anlatıyormuş ki Kamil ve Şamil hayran kalıyorlar, hiç bitmesini istemiyorlarmış. Masalların sonunda hep iyiler mutlu oluyor kötüler ağlıyormuş. O gün Bilge ablanın her zaman yanında taşıdığı mavi taşlı tükenmez kaleminin masal anlatırken ışıklar saçması Kamil ve Şamil'in dikkatini çekmiş. Bilge abla onu bir gecelik ödünç verebileceğini söyleince bizim kafadarlar havalara uçmuş. Artık bir sırrı olduğunu düşündükleri kalem ellerindeymiş. Gülücükler saçarak hemen eve gitmişler. Heyecandan annesinin hazırladığı şahane yemekleri bile gözleri görmemiş. Ve o gece hava buz gibi odaları karanlıkken sihirli kalem tıkırtılar çıkarmaya başlamış. He-

men yanına koşan Kamil kalemi eline almış ve çalışma masasının üzerinde duran kağıdın yanına koşmuş. Hayranı olduğu ismi yazmış ve birden bire o isim şimdi odalarındaymış. Karşılarında Mehmet Akif Ersoy'u gören kardeşler çok heyecanlanmış. Şaşırmışlar. Başlamışlar sorular sormaya sabaha kadar sohbet etmişler. Artık gitme vaktiymiş Mehmet

Akif Ersoy için. Kamil ve Şamil hiç ayrılmak istememişler. Bu sihirli kalemde kimseye bahsetmemişler. Bilge abla onlara demiş ki "işte kitaplar da tıpkı bu sihirli kalem gibidir okuduğunuz her cümle sizi alıp bir yerlere götürür"... Artık Kamil ve Şamil eskisinden daha çok kitap okumaya daha çok araştırmaya başlamış.

Ayşe YILDIZ

KEDİLER VE KÖPEKLER DÜŞMAN MIDIR?

Bir varmış bir yokmuş. Bir zamanlar Minnak adında bir yavru kedi varmış. Bembeyaz tüyleri olan tatlı bir kediciymiş o . Tek başına yaşayan yuvasız bir kediymiş ve gerçekten çok kötü durumdaymış. İnsanlar ona pek yardım etmezmiş ve bazı kötü insanlar onun kuyruğuna teneke bağlamışlar. O ise çok üzülmesi halde insanlara kötü davranmış

yormuş ve onları hala sevdiğini söylüyormuş diğer kedilere. Yine bir gün parkta yiyecek ararken birkaç köpek onun yanına gelmiş ve ona gülmüşler 'Hahaha kuyruğuna bak şunun' diyorlarmış o sırada kahverengi bir köpek gelmiş ve diğer köpeklerle 'Neden ona kötü davranıyorsunuz' demiş. 'O bizim düşmanımız falan değil ona kötü davranmamalısınız' demiş fakat onlar o kadar iyi düşünceli değillermiş. Demişler ki 'Çünkü o güçsüz ve kendini koruyamıyor.' ve oradan ayrılmışlar. Kahverengi köpek kendisini tanıtmış 'Benim adım Kahve ,demiş. Minnak da kendisini tanıtmış ve arkadaş olmaya karar vermişler. Yakındaki bir Köpek onların yanına gelmiş ve demiş ki 'ben o köpeklerin ailesini tanıyorum, gidip bu yaptıklarını onlara anlatacağım çocuklar' demiş. Bir dahaki gün onlara kötülük yapan köpekler gelmiş ve 'biz size kötü şeyler yaptık ve büyüklerimiz de bize yaptığımız yanlışları anlattı bizim güçsüz olanlara kötülük yapmamamız hatta onları korumamız gerekir' demişler. Bunun üzerine Minnak da onları affetmiş ve arkadaş olmuşlar. O gün ve daha sonra hep beraber oyun oynamışlar...

KİBİR KÖTÜ BİR ŞEY İMİŞ MEĞER!

Bir varmış bir yokmuş. Evvel zaman içinde kalbur saman içinde. Develer tellal iken pireler berber iken. Uzak diyarlarda bir köy varmış. Adı Saklıköy... Burası dağlarla çevrili, çok güzel ağaçları ve bitkileri olan çiçeklerle dolu bir köymüş. Uzun Kulak da burada yaşamış. O Saklıköy'de yaşayan yaşlı karı kocanın eşeğiymiş. Onlara işlerinde yardım eder taşıyamadıkları şeyleri taşımış. Bir gün sırtında topladığı odunlarla beraber eve giderken bir at ile karşılaşmış. At ona 'Benim kadar güzel ve görkemli olmadığın için sen bu işlere layıksın' demiş. Uzun Kulak ise onu önceden tanıyormuş ve böyle kibirli konuştuğunu bilirmiş. Karşılık vererek 'Güzellik o kadar da önemli değil Fırtına, önemli olan

erdemli olman, alçakgönüllü olman demiş'. Fırtına ise alçakgönüllü olmaya ihtiyacı olmadığını söyleyip gitmiş. Aradan günler geçmiş Uzun Kulak yine eve malzeme taşırken uzaktan bir ses geldiğini işitmiş. Sesin geldiği yöne doğru gidince bir kuyuyla karşılaşmış , içeri baktığında ise bir de ne görsün. Yardım çığlıklarını atan kişi Fırtına imiş. Fırtına 'Lütfen bana yardım et koşarken buraya düştüm ve çıkamıyorum' demiş. Uzun Kulak hemen koşup köylülere haber vermiş. Bu sayede Fırtına kurtarılmış. Fırtına ise yaptığından pişman olmuş ve Uzun Kulak'tan özür dilemiş. Arkadaş olmuşlar ve her gün yaşlı çiftçilere yardım etmeye devam etmişler.

Betül MAŞLAK

DOSTLUK ORMANI

"Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, develer tellal iken, pireler berber iken... Ben bağda üzüm bekler, dereye odun yükler iken, bir varmış bir yokmuş... Masalın yalan mı olurmuş. O yalan bu yalan, fili yuttu bir yılan... Bu da mı yalan? derken; sabahleyin erken, keçiler koyunları tıraş ederken, tahta kurusu saz çalar, sıçan cirit atar iken, çıkmış bir kocakarı ortaya... En sonunda açmış ağzını yummuş gözünü. Bir laf etmiş, bir laf etmiş... Bakalım ne laflar etmiş..."

Çok çok uzaklarda, Dostluk Ormanı adında bir orman varmış. Bu güzel ormanda tüm hayvanlar güvende ve huzurluymuş. Akıllı tilki Pospos, neşeli uğur böceği Mutlu, bal meraklısı ayı Tonton, koşmayı çok seven kaplan Hızlı ve daha birçok hayvan dostça, mutlu mutlu yaşarlarmış. Bir gün ormana yeni bir komşu taşınmış. Dost canlısı bizimkiler, hoş geldin demek için yeni komşunun kapısını çalmışlar. Hepsini de yeni komşumuz nasıl diye

merak içindeymiş. Uzun süre kapı açılmamış. Tam gidecekleri sırada Mutlu bağırarak, "kimse yok mu?" diye. Nihayet kapı açılmış, karşılarında ki asık suratlı tavşan, konuşmadan öylece bizimkilere bakıyormuş. Merhaba demiş bizimkiler. "Hoş geldin" demek için geldik deyip, başlamışlar kendilerini tanıtmaya. Tavşan, asık bir suratla ve hiç konuşmadan dinledikten sonra, bende Havalı demiş ve kapıyı hızlıca yüzlerine kapatmış. Bizimkiler bu duruma çok üzülüp, evlerinin yolunu tutmuşlar. Günler geçmiş ormanda değişen bir şey olmamış. Pospos, Mutlu, Tonton ve Hızlı oyunlar oynayıp, işlerinde birbirlerine yardımcı olarak birlikte vakit geçirirken, yeni komşu Havalı hiç kimse ile konuşmayıp, evinin bahçesinde öylece oturur, yanına birileri yaklaşıncı da hızlıca evine girermiş. Kimseye yardım etmez, hiçbir şey paylaşmaz, asık suratla dolaşır. Bizimkiler, komşularının bu haline üzülseler de onu rahatsız etmemek için ellerinden gelen her şeyi yaparlarmış. Hatta Hızlı, cevap vermeyeceğini bildiği halde Havalı'nın kapısının önünden ne zaman geçerse geçsin, hep selam verirmiş.

Bir gece herkes uyurken çok şiddetli bir yağmur başlamış. Yağmur öyle kuvvetli yağmıyormuş ki kısa sürede orman sular içinde kalmış. İlk uyanan Tonton olmuş. Hemen koşup tüm arkadaşlarını uyandırmış. Sırası ile tüm arkadaşlar birbirlerine yardım edip, evlerindeki eşyaları dışarıya çıkartıp, suları temizlemişler. Havalı ise tek başına bir o tarafa, bir bu tarafa koşup duruyormuş. Bizimkiler bu duruma çok üzölmüşler ve yardım etmeye karar vermişler. Havalı, yardım teklifini duyunca çok sevinmiş. Çünkü gözü gibi baktığı eşyaları sular içinde kalmış hatta bir kısmını su sürükleyip götürmüştü. Hepsini el birliği ile evini temizlemişler.

Asık suratlı tavşan gördüğü iyilik karşısında çok utanmış ve özür dilemiş. Birkaç gün sonra tüm komşularını evine davet etmiş. Onlara lezzetli yemekler pişirmiş. Hep birlikte eğlenceli ve mutlu bir gün geçirmişler.

O günden sonra gruba katılan yeni arkadaşla, Dostluk Ormanında her şey eskisinden çok daha güzel ve çok daha mutlu yaşanmış. Kazanan da her zaman ki gibi iyilik olmuş.

DUDU'NUN MACERALARI

"Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, develer tellal iken, pireler berber iken... Ben bağda üzüm bekler, derede odun yükler iken, bir varmış bir yokmuş... Masalın yalan mı olurmuş. O yalan bu yalan, fili yuttu bir yılan... Bu da mı yalan? derken; sabahleyin erken, keçiler koyunları tıraş ederken, tahta kurusu saz çalar, sıçan cirit atar iken, çıkmış bir kocakarı ortaya... En sonunda açmış ağzını yummuş gözünü. Bir laf etmiş, bir laf etmiş... Bakalım ne laflar etmiş..."

Dudu ve ailesi, tatil için çok uzakta bulunan bir adaya, gemi ile yolculuğa çıkmışlar. Gemi, okyanusta dalgalar arasında yol alırken, Dudu yorgunluktan uykuya dalmış. Kısa bir süre sonra gemi kıyıya yaklaşmış. Kalkacakları otelin önüne geldiklerinde, heyecanla dışarıya bakan aile büyük bir şaşkınlık yaşamış. Çünkü bu otel daha önce gördüklerine hiç benzemiyormuş. Otelin ismini görünce şaşkınlıkları bir kat daha artmış. Tabelada "HUYSUZ DEVİN OTELİ" yazıyormuş. Bu otelde her şey çok büyükmüş. Dev yataklar, koltuklar, tabaklar ve diğer her şey çok kocamanmış. Kapıda onları karşılayan devin ar-

kasında, odalarına gitmeye çalışmışlar. Fakat bu hiç kolay değilmiş. Görevli dev her adım attığında yer sarsılıyor, Dudu ve ailesi, dümemek için durmak zorunda kalıyor, birbirlerine sarılıyorlarmış. Ertesi gün bu devasa otelin bahçesinde, dev ağaçların arasında tek başına gezinirken, Dudu'nun yanına çok büyük bir martı konmuş.

Martı, "Merhaba çocuk. Ne işin var burada?" diye sormuş.

Dudu, konuşan martı mı olur diye ürkmüş ve kaçmaya başlamış.

Martı, gür sesi ile bağırarak. "Benden zarar gelmez çocuk, sadece seni sırtıma alıp gökyüzünde gezdirmek istemiştin. Çocuklara bayılıyorum ben!" demiş.

Bunu duyan Dudu, "Yaşasın! Yıllardır hep uçmayı hayal etmişim, hayalim gerçek oluyor" diye düşünmüş. Ve tanımadığı bu garip kuşa doğru birkaç adım atmış

Martı, "Daha önce böyle bir yer görmemiş gibisin. Bin sırtıma da gezdireyim seni. Biraz ileride çok daha güzel yerler var." demiş.

Dudu, bu teklifi kabul edecekken, bol tüy-

lü Tekir kedi gelerek, "Sakin martı ile gitme, anne ve babanın sözlerini hatırla!" demiş.

Dudu, "Neden gitmeyeyim?" diye sormuş.

Tekir kedi, "Çünkü onu tanımıyorsun, o sırtına aldığı çocukları geleceğe götürüp bırakır ve bir daha da geriye dönemezler!" demiş.

Dudu, çok korkmuş. Martinin yanından

kaçma planları yaparken, annesinin sesi ile gözlerini açmış. Gördüklerinin rüya olduğunu anlayınca, sevinçle annesine sarılmış ve başlamış gördüğü rüyayı heyecanla anlatmaya. Kapıda sessizce onları dinleyen babası kapıdan gülerek "Hadi bakalım acele edin gemi boşaldı, bir biz kaldık. Adadaki dev kızıdırmayalım!" demiş.

Hep beraber gülüşmüşler...

Derya Nur KAYA

MAĞARADA BİR GÜN

Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, develer tellal iken, pireler berber iken... Ben bağda üzüm bekler, dereye odun yükler iken, bir varmış bir yokmuş... Masalın yalanını olurmuş. O yalan bu yalan, fili yuttu bir yılan... Bu da mı yalan? Derken; sabahleyin erken, keçiler koyunları tıraş ederken, tahta kurusu saz çalar, sıçan cirit atar iken, çıkmış bir kocakarı ortaya... En sonunda açmış ağ-

zını yummuş gözünü. Bir laf etmiş, bir laf etmiş... Bakalım ne laflar etmiş...

Ela, babası ve annesi bir gün arabayla gezmeye gitmişler. Yol kenarında bir çilek bahçesi görmüşler. Ele çileği çok seviyor-muş. Baba lütfen duralım demiş. Babası arabayı durdurup çilek bahçesine gitmişler. Sağa sola bakınmışlar. Bahçenin sahibi gelince ondan helallik isteyip birkaç tane çilek alıp yemişlerdi. Sonra yollarına devam etmişler. Ele çok muyluymuş. Birden şiddetli bir yağmur başlamış. İyice artmış yağmur. Şimşekler çakmış. Yol kenarında bir mağara görüp arabadan inmişler. Koşa koşa mağaraya sığınmışlar. Mağarayı gezerken bir kese altın bulmuşlar. Bu kesenin içindekini eve döndüklerinde bir yetim vakfına bağışlamışlar.

ÇÖPLER

Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, develer tellal iken, pireler berber iken...Ben bağda üzüm bekler, derede odun yükler iken, bir varmış bir yokmuş... Masalın yalanımı olurmuş. O yalan bu yalan, fili yuttu bir yılan... Bu da mı yalan? Derken; sabahleyin erken, keçiler koyunları tıraş ederken, tahta kurusu saz çalar, sıçan cirit atar iken, çıkmış bir kocakarı ortaya... En sonunda açmış ağzını yummuş gözünü. Bir laf etmiş, bir laf etmiş... Bakalım ne laflar etmiş...

Uzak diyarlardaki ormanın birinde Leyle ve annesi gezintiye çıkmıştı. Evleri ormana çok yakındı. Yürüyerek gitmişlerdi. Ormana yaklaşırken manzara hiç hoş değildi, yolda bir sürü çöp atıkları vardı. Bir sürü yiyecek atıkları, eskimiş kıyafetleri ve daha bir sürü

çöp yığını vardı. Leyla annesine:

-Anne yanında poşet var mı? diye sordu.

Annesi ne yapacaksın demeye kalmadan Leyla yerden bir poşet bulup çöpleri toplamaya başlamıştı bile. Annesi de etrafına bakındı. Oda bir poşet bulup Leyla'ya yardım etti. Onlar çöp toplarken bir kedi sesi duydular. Miyav! Miyav! Diye yardım istemesine çılgık atıyordu kedi. Baktılar ki kediciğin küçük ayağı ipe çok dolanmış. Kediyi kurtarmak istemişler yaklaşmayı denemişler ama o kediciğ çok korkuyormuş. Bir kanat sesi duymuşlar. Bir karga aşağıya inmiş Kedinin ayağındaki ipi gagasıyla kesip ve kedinin hayatını kurtarmış. Leyla ve annesi çok sevinmiş. Çöpleri toplanmaya devam etmişler.

Efnan GÜMÜŞ

KİRLİ ALİ

"Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, develer tellal iken, pireler berber iken... Ben bağda üzüm bekler, derede odun yükler iken, bir varmış bir yokmuş... Masalın yalanı mı olurmuş. O yalan bu yalan, fili yuttu bir yılan... Bu da mı yalan? derken; sabahleyin erken, keçiler koyunları tıraş ederken, tahta kurusu saz çalar, sıçan cirit atar iken, çıkmış bir kocakarı ortaya... En sonunda açmış ağ-

zını yummuş gözünü. Bir laf etmiş, bir laf etmiş... Bakalım ne laflar etmiş..."

Ali isminde bir çocuk varmış. Ali her zaman dağınık ve kirli gezen bir çocukmuş. Günlerden bir gün Ali'nin annesi Ali'ye kızmış. Demiş ki ona, sen odanı neden toplamıyorsun? Neden ödevlerini yapmıyorsun? Neden yemekten önce ellerini yıkamıyorsun? Böyle yapmaya devam edersen seni okuldan alacağım çünkü sorumluluklarını yerine getirmiyor ve öğretmenini de dinlemiyorsun. Ali okulunu ve arkadaşlarını çok sevdiği için kendine çeki düzen vermiş ve artık kirli Ali değil temiz Ali olmaya karar vermiş. Artık Ali ödevlerini yapan, odasını toplayan düzenli bir çocuk olmuş ve böylece en başta Ali sonra çevresindekiler daha mutlu olmuştur.

CANLANAN KARDAN ADAM

“Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, develer tellal iken, pireler berber iken... Ben bağda üzüm bekler, derede odun yükler iken, bir varmış bir yokmuş... Masalın yalan mı olurmuş. O yalan bu yalan, fili yuttu bir yılan... Bu da mı yalan? derken; sabahleyin erken, keçiler koyunları tıraş ederken, tahta kurusu saz çalar, sıçan cirit atar iken, çıkmış bir kocakarı ortaya... En sonunda açmış ağzını yummuş gözünü. Bir laf etmiş, bir laf etmiş... Bakalım ne laflar etmiş...”

Zamanın birinde Lale ve Ela adında iki çocuk yaşarmış. Günlerden bir gün dedeleri onların evine gitmiş ve gece de onlarda kalmış. Sonra dedeleri sabah uyandığında bakmış ki her yer bembeyaz kar olmuş. Hemen torunlarını alıp dışarıda kardan adam yapmak istemiş. Ancak önce kahvaltılarını yapmaları gerekiyormuş. Sonra kahvaltıdan arta kalan zeytinleri ve atkı bere ve çorapla-

rı sepete bırakıp aşağı inmek istemişler. Ela, Lale'ye sormuş “Lale sepetin içinde bu çorapların ne işi var?” Ela da bu çoraplar kardan adam için demiş. Lale, Ela ve dedeleri kardan adam yapmışlar dedelerinin ellerinde eldiven olmadığı için elleri üşümüş ve ısınmak için yukarıya çıkmış. Ela ve Lale bir iki saat daha oynadıktan sonra yukarı eve çıkmışlar. Oynamaktan kadar çok yorulmuşlar ki yemekten sonra uyuya kalmışlar. Lale ve Ela rüyalarında bembeyaz, zeytin gözlü, havuç burunlu bir kardan adamın camı tıkladığını görmüşler. Camı açıp kardan adamla oyun oynamışlar. Sonra kardan adamı da eve almak istemişler ama anneleri izin vermemiş çünkü kardan adam eriyip evi ıslatabilir diye... Lale ve Elif uykudan uyanınca hemen koşarak camdan dışarı bakmışlar ve kardan adamın eriyip yok olduğunu görünce üzölmüşler.

Elifsu AYVAZOĞLU

PAYLAŞMAYAN MAYMUN

Bir varmış bir yokmuş. Bir Maymun varmış ve hiçbir eşyasını paylaşmazmış. Ve Maymun hiçbir şeyini paylaşmadığı içinde kimse onu sevmezmiş. Maymun neden onu sevmediklerini ve hiçbir arkadaşının olmamasını merak ediyormuş. Çevresinde ki diğer hayvanlar bunu ona söylemedikleri için o da durumu anlayamıyormuş.

Bir gün başka bir Maymun çıkıp, hayvanları toplamış. Maymun'un yaptığı doğru olmadığını anlatmış ama bunu söylemezsek eğer bizde yanlış bir şey yapmış oluruz demiş. Hayvanlara eğer birinin bir yanlışı, hatası varsa, ona bu hatasını güzellikle anlatmalıyız demiş. Doğru olanın bu olduğunu söylemiş.

Hep birlikte maymunun evine gidip durumu tek tek anlatmışlar. Maymun çok utanmış ve üzölmüş. Arkadaşlarından özür dilemiş. Bundan sonra her şeyini paylaşabileceğini söylemiş. Ve bütün hayvanlar o ormanda mutlu yaşamışlar.

ELİF'İN SORUMSUZLUĞU

Bir varmış bir yokmuş. Çok uzak bir şehirde sorumluluklarını umursamayan bir kız yaşamış. Adı Elif'miş. Her yapması gereken sorumluluklarının hiç birini yerine getirmezmiş. Annesi de Elif'in bu davranışına çok üzülürmüş.

Bir gün Elif'i sınıf arkadaşı Ayşe'yi evine davet etmiş. En sevdiği pembe elbisesini giymek istemiş. Ama odası o kadar dağınık ve karışık ki elbisesini odasında bulamamış. O yüzden bir pantolon, birde tişört giymiş. Elif arkadaşına kendi kitaplarından birini hediye etmek istemiş. Ama kitaplığı çok karışık olduğundan kitap seçememiş ve üzgün üzgün arkadaşına

gitmiş. Ayşe arkadaşı Elif'i çok güzel karşılamış. Ayşe'nin odasına girmişler. Elif çok şaşırılmış Ayşe'nin odası o kadar derli topluymuş ki, Elif şaşkın şaşkın odayı incelemiş. Her şey odada düzenli ve güzel bir şekilde yerleştirilmiş. Kendi odası gelmiş birden aklına. Ayşe'ye sormuş odanı kim topladı diye. Ayşe'de kendisinin topladığını, her zaman bu işleri kendisinin yaptığını söylemiş. Elif kendi odasını düşününce biraz utanmış. Sorumluluklarını yerine getirmediğini düşünmüş ve üzülürmüş.

Eve dönünce kendisi de artık kendi sorumluluklarını yerine getirerek mutlu bir şekilde yaşama kararı almış.

Emir Ali ÖNER

DÜŞEN SAKSI

Evel zaman içinde, kalbur saman içinde, develer tellal iken, pireler berber iken... Ben bağda üzüm bekler, derede odun yükler iken, bir varmış bir yokmuş... Masalın yalan mı olurmuş. O yalan bu yalan, fili yuttu bir yılan... Bu da mı yalan? Derken; sabahleyin erken, keçiler koyunları tıraş ederken, tahta kurusu saz çalar, sıçan cirit atar iken, çıkmış bir kocakarı ortaya... En sonunda açmış ağ-

zını yummuş gözünü. Bir laf etmiş, bir laf etmiş... Bakalım ne laflar etmiş...

Meğerse parkta oynayan mahalle çocukları kadının balkonda duran en çok sevdiği çiçek saksısını yere düşürmüşler. Buna çok üzülen kadın aşağıya inmiş. Çocuklar kadını gördükleri gibi kaçmışlar. Bir tane çocuk demiş ki:

-Durun! Yaşlı teyzeye neden bir tane çiçek almıyoruz?

-Evet, çok iyi bir fikir, demiş diğer çocuklar. Kapıyı çalmışlar ve yaşlı kadın kapıyı açmış. Çocukları görünce çok şaşırılmış. Çocuklar:

-Çiçeğinizi düşürdüğümüz için özür dileriz, demişler.

Kadın hala şaşkınlık içindeymiş. Çocuklar demiş ki:

-Efendim, lütfen bu çiçeği kabul edin. İstemeyerek oldu, amacımız bu değildi. Lütfen bizi affedin, demişler. Yaşlı kadın çocukların bu masumluğuna dayanamayıp onları affetmiş ve mutlu mesut yaşamaya devam etmişler.

KÜÇÜK YAVRU VE KORKUSU

Harda hurda, eşeği yedirdik kurda. Altmış tarla buğday yedim karnım doymadı. Denizi çoban ettim. Gemiyi kepçe ettim. Yedim içtim yüzüm gülmedi. Yediler yemiş, parayla biter her iş. Akdeniz'in martısı, Karadeniz'in hatırası, zeytinyağının tortusu. Akdeniz yağ olsa, Karadeniz bal olsa. Karnımızın bir tarafını doldurmaz.

Evimizin önünde bir ağaç vardı. Bu ağacın kavuğunda bir kedi ve üç yavrusu yaşardı. Bir gün şiddetli yağmur yağıyordu. Yavrulardan biri:

-Ne için yağmur yağar sanki diye annesine sordu. Küçük kardeşi ise rüzgâr sesinden korkardı. O da:

-Rüzgar olmasa keşke, dedi annesine. Annesi onlara yağmur ve rüzgârın doğa için faydalarını anlattı:

-Yavrucuğum, aynı bizim yuvamızı temizlediğimiz gibi doğa da kendini bu şekilde temizliyor, dedi.

Küçük yavru:

-Nasıl yani? , diye sordu. Annesi şöyle cevap verdi:

-Önce rüzgar çıkar ve doğadaki yaprakları süpürür. Ardından yağmur yağar ve doğadaki çamur ve tozu yıkayıp temizler, dedi.

Bu küçük yavrular bundan sonra hiç korkmadı ve bu doğa olaylarına daha farklı gözle bakmaya başladılar.

Fatma Zehra SARTIK

minik PATİ

"Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, develer tellal iken, pireler berber iken... Ben bağda üzüm bekler, derede odun yükler iken, bir varmış bir yokmuş... Masalın yalan mı olurmuş. O yalan bu yalan, fili yuttu bir yılan... Bu da mı yalan? derken; sabahleyin erken, keçiler koyunları tıraş ederken, tahta kurusu saz çalar, sıçan cirit atar iken, çıkmış bir kocakarı ortaya... En sonunda açmış ağ-

zını yummuş gözünü. Bir laf etmiş, bir laf etmiş... Bakalım ne laflar etmiş..."

Sanem bir gün dışarı çıktığında bir kedi miyavlaması duymuş. Sesin geldiği yere doğru gidip bakmış ki minik kedicik çukura düşmüş. Kedicik şaşkın ve çaresiz gözlerle yardım bekliyormuş. Çok korkmuş kedicik. Sanem kediyi çukurdan kurtarmış. Kedicik çok mutlu olmuş. Sanem'in elini yüzünü yalamaya başlamış.

Sanem kedicigi annesine götürmüştü. Annesi Sanem'in kediyi yardım ettiğini duyunca kızına sarılmış. Minik kedicigin karnını doyurmuşlar ve adını Pati koymuşlar. Pati bu durumdan çok memnun olmuş.

Sanem nereye gitse Pati ardından geliyormuş. Kedinin tüm bakımını Sanem üstlenmiş ve birlikte oyun oynamışlar. Sanem ile Pati çok iyi arkadaş olmuşlar ve hep beraber mutlu mesut yaşamışlar.

SÜRPRİZ

“Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, develer tellal iken, pireler berber iken... Ben bağda üzüm bekler, derede odun yükler iken, bir varmış bir yokmuş... Masalın yalan mı olurmuş. O yalan bu yalan, fili yuttu bir yılan... Bu da mı yalan? derken; sabahleyin erken, keçiler koyunları tıraş ederken, tahta kurusu saz çalar, sıçan cirit atar iken, çıkmış bir kocakarı ortaya... En sonunda açmış ağzını yummuş gözünü. Bir laf etmiş, bir laf etmiş... Bakalım ne laflar etmiş...”

Bugün Ali'nin doğum günüyümü. Sevinçle uyanmış Ali. İstiyormuş ki herkes doğum gününü kutlasın. Ama kimse bir şey söylememiş. Ali de annesinin ve babasının unut-

tuğunu sanıyormuş. Çok üzülmüş. Belki okuldan eve gelince hatırlayıp kutlarlar demiş. Ailesi de Ali'ye güzel bir sürpriz hazırlamışlar ona oyuncaklar almışlar ve bir de palyaço çağırmışlar. Okuldan dönen Ali'yi güzel bir sürpriz bekliyormuş. Ali doğum günü pastasını keserken annesine ve babasına çok teşekkür etmiş Ali'nin arkadaşları da bu sürprizin içinde varmış. Ali çok mutlu olmuş hiç unutamayacağım bir doğum günü yaşamış bu sürprizlerinden dolayı Ali annesine ve babasına sarılmış. Mutlu ve mesut yaşamışlar ve masalda burada bitmiş. Gökten üç yaş pasta düşmüş. Hepsini de Ali yemiş.

Gülce ERGEN

SİHİRLİ DİLEKLER

Ülkelerden birinde, güzel mi güzel bir prenses yaşarmış. Bir gün tüm halka, o günden itibaren her salı günü bir dilek dileyebileceklerini ve gerçekleşeceğini söylemiş. Halkın arasında Merve adında bir kız varmış. Salı günü geldiğinde Merve uçabilmeyi dilemiş. Çok ama çok yükseklerle uçmuş. Hatta güneş ve bulutlara bile selam vermiş.

Bir daha ki salıya ne dileyeceğini düşünmüş ve görünmez olmayı dilemeye karar vermiş. Annesinin pastanesine görünmezken bir sürü kek götürmüş. Annesi pastanesine geldiğinde çok şaşırılmış. Bütün kekleri satıp çok para kazanmış. Bu parayla kızı Merve'ye bir oyuncak almış. Yani Merve iyiliğinin karşılığını almış olmuş.

MINİK KAR TANESİ

Bir varmış bir yokmuş. Evvel zaman içinde kalbur saman içinde bir kız varmış. Adı da Lale'ymiş. Lale bir gün camını açmış ve kar yağdığını fark etmiş. Eline bir kar tanesi konmuş ve şöyle demiş:

-Ailemi kaybettim. Onları bulmamda bana yardımcı olur musun? Lale de:

-Evet, diye bağırılmış. Sonra beraber uçup kar tanesinin ailesini aramaya başlamışlar. Lale, kar tanesine:

-Annen nasıl biri? Diye sormuş. Kar tanesi de:

-Annem sarı ve uzun saçlı, demiş. Lale:

-Peki ya baban nasıl biri, diye sormuş. Kar tanesi de:

-Kahverengi gözleri ve siyah saçları var, demiş. Lale:

-Şuradaki kar tanesi senin baban mı? Demiş. Kar tanesi:

-Hayır! Demiş. Lale:

-Off! Ben çok yoruldu! Kar tanesi:

-O zaman gel benim evimde biraz dinlenelim, demiş. Kar tanesinin evine gittiklerinde, kar tanesinin ailesinin evde olduğunu fark etmişler. Kar tanesi Lale'ye Teşekkür etmiş ve ayrılmışlar.

Merve AKINCI

MINİK KAR TANESİ

Bir varmış, iki yokmuş. Hikaye de burada başlamış. Bir varmış, bir yokmuş Kar Tanesi yine resim yaparken sıkılmış. Ve annesinin yanına gitmiş. Anne öğlen parka çıkabilir miyim? Evet kızım. Yeeeeeeee. Ama hava çok soğuk üstünü sıkı giyin kızım. Tamam anneciğim. Kar Tanesi parka oynamaya çıkmış. Ve arkadaşlarıyla buluşmuş. Doya doya oynamışlar ve Kar Tanesi eve dönünce

annesine söz verdiği gibi başlamış ders çalışmaya. Annesi kızını ders çalışırken görünce çok sevinmiş ve kızına sarılmış öpmüş. Ders bitince çay keyfi yapmışlar. Akşam babası gelince Kar Tanesi babasına sarılmış, nasıl geçti günün Babacığım? İyi geçti kızım, senin nasıl geçti günün kızım? Çok güzel geçti. Babacığım.

UÇAN BİR KELEBEK

Evvel zaman içinde kalbur saman içinde develer tellal iken, pireler berber iken, ben dayımın beşiğini tıngır mıngır sallar iken, bir varmış iki yokmuş bir gün etraf çok sakinken Ela diye bir çocuk varmış. Ela bir kelebek görmüş. Ela hemen babasını çağırmış. Ela demiş ki baba bu kelebeği benim için eve getirir misin? Evet! Ela peki sen niye istiyorsun bunu? Eeeeeee resmini yapacağım da tamam o zaman, hadi sen eve git. Ben kelebeği alıp getireyim sen de resmini yap. Tamam baba. Nenenenene diye Ela eve gitmiş. Ve kelebeği getirmiş. Ela'da resmini yapmış.

Mert Ali KANDEMİR

HAYALİN GERÇEKLEŞMESİ

“Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, develer tellal iken, pireler berber iken... Ben bağda üzüm bekler, dereye odun yükler iken, bir varmış bir yokmuş... Masalın yalanı mı olurmuş. O Yalan Bu Yalan, fili yuttu bir yılan... Bu da mı yalan? derken; sabahleyin erken, keçiler koyunları tıraş ederken, tahta kurusu saz çalar, sıçan cirit atar iken, çıkmış bir kocakarı ortaya... En sonunda açmış ağzını yummuş gözünü. Bir laf etmiş, bir laf etmiş... Bakalım ne laflar etmiş...

Masmavi denizlerin, yemyeşil ormanların, binbir türlü çiçeğin yer aldığı cennet köyünde Abuzer adında beş altı yaşlarında bir çocuk yaşarmış. Akşama kadar kırlarda oynar günlerine gün katarmış. Bir gün boş zamanında köyün akan deresinin yanında kumdan kaleler yaparken yanına Merto adında bir adam yaklaşmış sohbet etmeye başlamışlar. Abuzer'e büyüdüğün zaman ne olmak istersin diye sormuş O'da mimar olmak istediği-

ni söylemiş adam buna çok sevinmiş çünkü kendisi de mimarmış ama mimarlığı bırakıp kendini doğa hayatına adanmış Abuzerle tanıştığına çok sevinmiş. Onunla birlikte dağ tepe bayır dememişler. Her yeri gezmişler hem gezmişler hem de Abuzer'in hayatını şekillendirmişler”. Gel zaman git zaman Abuzer büyümüş okula başlamış. Ama Merto abisi o sene köye gelmemiş Abuzer çok merak etmiş bir türlü ona ulaşamamış. Yıllar geçmiş sonunda Abuzer hedefine ulaşmış mimar olmuş. Bir gün iş yerinde otururken eline mektup gelmiş. Yıllardır aradığı hayatına yön veren Merto abisindenmiş. Okumaya başlamış...

“Sevgili Abuzer benim hakkımda bilmen gereken şeyler var abicim. Bu arada inşallah istediğin mesleği edinmişsindir. Ben şuan senden çok uzağım yurtdışındayım. Cennet köyünden ayrıldıktan sonra çok düşündüm. Mesleğimi daha iyi şekilde nasıl yapabilirim diye. Sonunda ülkemizin birçok köy okuluna ihtiyacı olduğunu düşündüm. Senin gibi bir sürü yüreği güzel insanın yetişmesini istiyorum. Bu yüzden birçok okulun temelini attırdım. Tabiki de bunların yönetimlerini sana bıraktım. Kendine çok iyi bak Abuzercim.” der. Abuzer mektuptan çok duygulanır. Hayatını İnsan yetiştirmeye adanır...

Mihrimah KOÇ

GÖKYÜZÜNDE GEZİNTİ

“Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, develer tellal iken, pireler berber iken... Ben bağda üzüm bekler, derede odun yükler iken, bir varmış bir yokmuş... Masalın yalanı mı olurmuş. O yalan bu yalan, fili yuttu bir yılan... Bu da mı yalan? derken; sabahleyin erken, keçiler koyunları tıraş ederken, tahta

kurusu saz çalar, sıçan cirit atar iken, çıkmış bir kocakarı ortaya... En sonunda açmış ağzını yummuş gözünü. Bir laf etmiş, bir laf etmiş... Bakalım ne laflar etmiş...”

Küçük bir kız varmış uçak gezisi varmış uçak gerisinden yere düşmüş Mihrimah nasıl çıkacağını bilmiyormuş düşünmüş taşınmış asla bulamamışlar bir gün orada geçirmiş gününü bir gün daha orada geçirmiş gününü iki hafta orada geçirmiş günün üçüncü haftanın ilk günü burnunu bir kuş konmuş Şöyle demiş kuş hadi gel gezelim demiş hadi üstümü bin gezelim demiş Ve üstüne atlamış gökyüzünü gezmiş Bir hafta daha orada kalmış haini anne yapacağını düşünememiştim dördüncü haftanın son günü Kartal görmüş ondan kaçmaya çalışmış ama kaçamamış beşinci haftanın ilk günü uyunmuş yağmur yağmış güneş çıkmış ve gökkuşağı açılmış Mihrimah ne yapacağını şimdi çözmüş ve gökkuşağı andan kayarak eve dönmüş annesine olan biteni anlatmış.

HARİKALAR ÜLKESİ

“Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, develer tellal iken, pireler berber iken... Ben bağda üzüm bekler, derede odun yükler iken, bir varmış bir yokmuş... Masalın yalanı mı olurmuş. O yalan bu yalan, fili yuttu bir yılan... Bu da mı yalan? derken; sabahleyin erken, keçiler koyunları tıraş ederken, tahta kurusu saz çalar, sıçan cirit atar iken, çıkmış bir kocakarı ortaya... En sonunda açmış ağzını yummuş gözünü. Bir laf etmiş, bir laf etmiş... Bakalım ne laflar etmiş...”

Mihrimah Koç, ailesi ile birlikte İstanbul’da yaşıyordu.7 yaşındaydı. Bir gün ailesi onu Gülce ve Derya ile birlikte ormanda pikniğe götürmüştü. Mihrimah’ın önerisiyle papatya toplamaya başladılar Mihrimah ve arkadaşları toplanmaya öyle dalmıştıki birbirlerinden uzaklaştıklarını fark etmemişlerdi. Bir süre sonra Mihrimah yoruldu. Bir ağacın gölgesinde oturdu. Çiçeklere, uçuşan kelebeklere bakıyor, birbirinden güzel düşler kuruyordu Önünden hızla yelekli bir tavşan geçti sık sık elindeki kocaman saate bakıyordu. “ Çok ge-

ciktim” diyordu. Mihrimah hiç yeleği ve saati olan bir tavşan görmemişti. Üstelik tavşan eldiven giyiyordu merakla onun arkasında koşmaya başladı. Tavşanı bir anda gözden kaybetti. Sağa sola bakınırken önündeki çukuru fark etmedi. Birden bire ayağı kaydı ve derin bir çukura düştü. Bir türlü sonu gelmiyordu düşerken etrafta raflar, kitaplıklar, tablolar görüyordu. Mihrimah her birine ilgiyle bakıyordu. Düştüğü avlunun küçük bir kapısı vardı. Tokmağı yüz biçimindeydi. Mihrimah bu kapı nereye açılıyor acaba?” dedi kendi kendine. Kapının yanında bir masa vardı üstünde de anahtarlar duruyordu. Masanın üstünden anahtarı alıp kapıyı açtı. Karşısında çok güzel bir bahçe duruyordu. Mihrimah heyecanlandı. Oraya gitmeyi istiyordum ama kapı çok küçük olduğu için geçemedi.

Mihrimah çaresizce etrafa bakarken masanın üstünde bir şişe gördü. Şişenin üzerindeki etikette beni iç yazıyordu. Hepsini içti. Şimdi küçücük olmuştu. Artık geçebilirim diye sevindi. Ama kapı kapanmıştı. Anahtar-

da masanın üstünde kalmıştı. Ona bir türlü yetişemiyordu. Çevresine bakarken bir kutu gördü. İçinde çörekler vardı. Üstünde " Beni ye" yazıyordu. Mihrimah çörekleri yiyince boyu üç metre oldu. Korkudan ağlamaya başladı. O kadar çok ağladı ki gözyaşlarından bir göl oluştu. Ne yapacağını bilmiyordu. İlk gördüğü kişiden yardım istemeye karar verdi. O sırada tavşanı gördü. Ona seslendi. Tavşan hiç bu kadar büyük bir çocuk görmemişti. Korkup kaçtı. Ama eldivenini de yelpazesini de düşürdü. Hava çok sıcak olduğu için Mihrimah yelpazeyi sallamaya başladı. Yelpazeyi salladıkça küçülüyordu. Yelpazeyi atana kadar da küçüldü. Kendini gölde buldu. Göle başka düşünenler de olmuştu. Birçok hayvan vardı. Bir fare Mihrimah'ın yanına geldi birlikte yüzerek kıyıya çıktılar. Sırılsıklam olmuşlardı. Kurulanmaları gerekiyordu. Ama hiç kimse bunun nasıl olacağını bilmiyordu. Herkes bir öneride bulundu. Fare, size kupkuru bir öykü anlatayım dedi. Böyle nasıl kurulanabiliriz ki? Diyerek gülmeye başladılar. Her kafadan bir ses çıkmaya başladı. En sonunda pelikan büyük bir daire çizdi herkesi sıraya sokarak konuşmalarını söyledi. Ku-

ruyana kadar konuştular. Kurulandıktan sonra bütün hayvanlar oradan ayrıldı. O sırada Mihrimah bir ses duymaya başladı. Bir köpek havlıyordu. Mihrimah dönüp baktı. Köpek ona dokunmak için ayağını kaldırmıştı. Oynamak istiyordu Mihrimah ne kadar sevimli bir köpek dedi. Ama bir anda korkuya kapıldı. Güzel köpek normal boyum da olsaydın seninle oynardım. Ama şimdi çok küçüğüm dedi. Ona ağaç gibi görünen otların arasından koşarak kaçtı. Mihrimah normal boyuna dönebilmeyi çok istiyordu. Bunun içinde bir şeyler yemesi gerektiğini biliyordu. Ama ne yiyecekti? Çevresine bakınırken kendi boyunda bir mantar gördü. Üstünde bir tırtıl oturuyordu. Şarkı söylüyordu. Mihrimah normal boyuma nasıl dönebilirim? Diye sordu. Tırtıl mantarın bir tarafından yersen büyürsün, diye yanıtladı. Mantarın her iki tarafından bir parça kopardı Mihrimah. Birden bir miktar yedi. Boyu uzamaya başladı. O kadar uzadı ki ağaçlara bile yukardan bakıyordu. Mihrimah yürürken bir ev gördü. Eve girmek istedi ama boyu giremeyecek kadar büyüktü. Elindeki mantardan bir parça yedi. Yeterince küçüldükten sonra eve girdi. İçeride aşçı bir

kadınla bir kedi vardı. Kedi sürekli sırtıyordu. O kadar garip şeyler oluyordu ki Mihrimah kedinin gülmesini yadırgamamıştı. Ona çıkış yolunu sordu sırtıkan kedi burada her yol kupa kraliçesine gider, dedi. Mihrimah kupa kraliçesine merak ederek yola devam etti. Gördüğü bir ağaç kavundan içeri girdi. Uzun bir koridor geçti. Kendini birçok çiçeğin ve pınarların olduğu bir bahçede buldu. Girişte bir gül ağacı vardı. İskambil kağıtlarından Bahçıvanlar gülleri kırmızıya boyuyorlardı. Mihrimah neden boyuyorsun? diye sordu. Bahçıvanlardan biri " Kırmızıgül yerine yanlışlıkla beyaz gül dikmişiniz. Kraliçe hatamızı anlarsa bizi cezalandırır" dedi. O sırada başka bir bahçıvan kraliçe geliyor diye bağırды. Bahçıvanlar yere eğildiler. Kısa bir süre sonra kraliçe göründü arkasından da birçok asker geliyordu. Hepsinin elinde uzun sopalar vardı. Kraliçe herkese emirler yağdırıyordu. Mihrimah'a dönerek adın ne senin çocuk? diye sordu . Benim adım Mihrimah majesteleri" kriket oynamasını bilir misin? " diye

sordu kraliçe. Mihrimah" evet" diye yanıtladı. Kraliçe haydi öyleyse oyuna dedi. Toplar canlı kirpi oyun sopaları ise balıkçı kuşlardı Mihrimah balıkçının kuşunu nasıl tutacağını bilemedi. Kraliçeye baktı. Onun gibi tuttu. Vuruş yapmak üzereyken kuş boynunu büyüktü. Mihrimah hayvanın başını eğdi. Tekrar denemeye hazırlanıyordu. Bu kez de kirpi kendiliğinden yuvarlanmaya başladı Kraliçe Mihrimah'ın kriket oynamasını bilmediğini anladı. Buna çok öfkelenildi. " yakalayın şu çocuğu" diye emirler yağdırmaya başladı. Bütün iskambil kağıtları Mihrimah'a doğru koşuyordu şimdi. Mihrimah korkuyla bir çığlık atarak var gücüyle kaçmaya başladı. Birinin omuzuna dokunmasıyla irkildi. Gülce, Mihrimah uyan artık eve gidiyoruz diyordu. Mihrimah kupa kraliçesi ile askerler nerede? "diye sordu. Gülce hiçbir şey anlamamıştı sadece kim?" diye sorabildi.

Şaşkınlıkla Mihrimah "yok bir şey" dedi. Gördüklerin bir rüya olduğunu anlamıştı.

Muhammet Raşit YILMAZER

çadır kurduk. Çadırdan bir evimiz olmuştu. Annem babamın yaktığı ateşte yemeklerimizi pişiriyordu. Çayımızı bile ateşte demliyordu.

İkinci akşam evimizde otururken kapıdan bir ses geldi. Bir baktık yolunu kaybetmiş ufacık bir fil yavrusu vardı. Küçük fil yavrusunu kardeşim ve ben çok sevdik. Ona bir isim bile koyduk, Sevimli. Ona yemek verdik, süt içirip besledik. Geceyi bizimle birlikte geçirdi. Belli ki ailesi onu kaybetmişti. Sabah olunca da annem ve babam zoruyla onu yani Sevimli'yi barınağa bıraktık. Sare ve ben çok ağladık ama Sevimli'nin bizimle birlikte kalması imkansızdı. Orada daha mutlu olacaktı. En azından öyle düşünüyorum. Masalın sonunda herkes mutlu olup dersler çıkarmış oldu.

SEVİMLİ FİL

Bir varmış bir yokmuş evvel zaman içinde kalbur saman içinde. Develer tellal iken pireler berber iken. Ben annemin beşiğini tıngır mıngır salları iken. Biz birgün ailecek ormana çadırda kamp yapmaya karar verdik. Ben ve kardeşim Sare bu işe çok sevinmiştik. Ailecek ormana geldik. Babam ve ben birlikte

ZUZU'NUN RÜYASI

Bir varmış bir yokmuş. Zaman zaman içinde. Develer tellal iken horoz imam iken, manda berber iken, annem kaşıktay, babam beşikte iken... Ben babamın beşiğini tıngır mıngır salları iken, babam düştü beşikten, alnını yardı eşikten...

Birgün çocuk Zuzu uykuya dalmış. Gözlerini kapayınca kendini birden 2097 yılında bulmuş. O yıllarda da İstanbul'daki adalar olduğu gibi duruyormuş. Çocuk Zuzu'nun en merak ettiği ada Kız Kulesi imiş. Bir vapu-

ra binmiş, Kız Kule' sine doğru yola çıkmış. Yolculuğunun çok uzun süreceğini düşünüyormuş. Sırt çantasına bir elma koymuş. Çünkü orada yaşamak istiyormuş. Vapurda kendisine dev bir kedi eşlik etmiş. Onunla çok iyi bir arkadaş olmuşlar. Birlikte martılara simit atmışlar. Onlarla bile konuşmuşlar.

2097 yılında bütün varlıklarla konuşulacağını düşünmüştü. Ama Zuzu daha Kız Kulesine varmadan rüya bitmiş. Zuzu uyanı vermiş.

Mustafa Efe YURTSEVEN

HAKAN'IN KÖPEĞİ

“Evvel zamanda içinde, kalbur saman içinde, develer tellal iken, pireler berber iken... Ben bağda üzüm bekler, derede odun yükler iken, bir varmış bir yokmuş... Masalın yalanı mı olurmuş. O yalan bu yalan, fili yuttu bir yılan... Bu da mı yalan? derken; sabahleyin erken, keçiler koyunları tıraş ederken, tahta kurusu saz çalar, sıçan cirit atarken, çıkmış bir kocakarı ortaya... En sonunda açmış ağ-

zını yummuş gözünü. Bir laf etmiş, bir laf etmiş. Bakalım ne laflar etmiş...”

Bir mahallede Hakan adında yaramaz bir çocuk yaşarmış. Hayvanlara hiç değer vermemiş. Yaz tatilinde ailesiyle, dedesinin yanına gitmişler. Hakan sabah uyandığında dedesinin bahçesindeki hayvanları görünce onları korkutmuş. Eğlenmek istemiş. Çakıl taşlarını onlara fırlatıp hayvanları korkutmuş. Bunu gören dedesi Hakan'ın yanına gitmiş. “Hakan, torunum hayvanlara neden zarar veriyorsun?” demiş. Hakan cevap vermiş. “Dedecim hayvanlar niye var ki?” demiş. Dedesi başlamış anlatmaya “hayvanlar Dünya’da insanlara fayda vermek için yaratıldı. Bak ineğin sütünü içiyoruz, tavuğun yumurtasını yiyoruz, sağlıklı oluyoruz. Gece yatınca da köpeklerimiz tarafından korunuyoruz. Hakan, dedesinin anlattıklarından etkilenmiş ve yaptığından çok pişman olmuş. Dedesine “Dedecim bende hayvan sahibi olmak istiyorum, demiş. Dedesi de “Tabi ki oğlum, seni korumak için, yanına arkadaş olması için köpeklerimden birini vereceğim” demiş. Hakan da evine çok mutlu şekilde dönmüş.

ÖMER'İN HATASI

“Evvel zamanda içinde, kalbur saman içinde, develer tellal iken, pireler berber iken... Ben bağda üzüm bekler, derede odun yükler iken, bir varmış bir yokmuş... Masalın yalanı mı olurmuş. O yalan bu yalan, fili yuttu bir yılan... Bu da mı yalan? derken; sabahleyin erken, keçiler koyunları tıraş ederken, tahta kurusu saz çalar, sıçan cirit atarken, çıkmış bir kocakarı ortaya... En sonunda açmış ağzını yummuş gözünü. Bir laf etmiş, bir laf etmiş. Bakalım ne laflar etmiş...”

Bir zamanlar güzel bir köyde, Ömer adında bir çocuk varmış. Ömer babasıyla birlikte hep tarlaya gidiyor ve babasına yardım ediyormuş. Ömer hayaller kurmayı çok severmiş. Babası hep ona “sakın yanımdan ayrılma, ormanın içine doğru gitme orada başına bir şey gelir” diye uyarıyormuş. Ömer de hep ormanın içinde gizli yerler olduğunu ve ço-

cuklar için eğlenceli, komik hayvanlar olduğunu hayal edermiş. Bir gün babası tarlasında yoğun bir şekilde çalışırken, Ömer gizlice ormana doğru ilerlemiş. İlerledikçe ormanın hayal ettiği gibi olmadığını fark etmiş. Korkmaya başlamış ve geri dönmek istemiş. Fakat yolu kaybetmiş ve koşmaya başlamış. Koşarken farkına varmadan bir çukura düşmüş. Oradan kurtulmak için “ imdat, yardım edin” diye bağırmış. Babası Ömer’i bulamayınca çok merak etmiş. Sonra babası ormana doğru gitmiş. Ömer’in sesini duymuş ve sese doğru gitmiş. Oğlunun çok derin çukura düştüğünü görünce hemen jandarmayı aramış. Oraya gelen jandarmalar Ömer’i o derin çukurdan kurtarmış. Ömer babasından sözünü dinlemediği için özür dilemiş. Sonra bir daha böyle bir hata yapmamak için babasına söz vermiş.

Neval Sare AKAY

KÜÇÜK KEDİ PONÇİK

Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, develer tellal iken, pireler berber iken... Ben bağda üzüm bekler, derede odun yükler iken, bir varmış bir yokmuş... Masalın yalan mı olurmuş? O yalan bu yalan, fil yuttu bir yılan... Bu da mı yalan? Derken; sabahleyin erken, keçiler koyunları tıraş ederken, tahtakurusu saz çalar, sıçan cirit atar iken, çıkmış bir kocakarı ortaya... En sonunda açmış ağzını

yummuş gözünü. Bir laf etmiş, bir laf etmiş... Bakalım ne laflar etmiş...

Sokakta bir kedi varmış. Bu kedi çok açmış ve sahibi yokmuş. Bir gün Sare kediye görmüş. Annesine sorup kediye eve almış.

Eve götürünce hemen ona yemek vermiş. Yemeğini yedikten sonra yıkamış.

Onla oyun oynamış. Sonra evinin üst katındaki odada top havuzu varmış. Oraya çıkıp çok eğlenmişler. Yorgunluktan uyuya kalmışlar. Annesi kızı yemek yemesi için uyandırmış.

Sonra kediye bir isim düşünmüşler ve kız kediye Ponçik ismini vermiş. İsim verdikten sonra birlikte uyumuşlar.

Bir gün Ponçik evden dışarı çıkmış. Biraz gezinip sare görmeden içeri girmiş. Sare uyandığında Ponçik'in halsiz olduğunu görmüş.

Hemen babasına haber vermiş. Babasıyla Sare veterinerine gitmiş. Veteriner Ponçik'in bir şeyi olmadığını söylemiş. Ponçik'i eve götürmüşler. Ponçik iki gün sonra iyileşmiş Babasıyla köpek almaya karar vermişler adını da Pati koymuşlar.

Ponçikle Pati hep koşuşturmuşlar. Çok iyi arkadaş olmuşlar. Mutlu mesut yaşamışlar...

ORMANDA MACERA

Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, develer tellal iken, pireler berber iken... Ben bağda üzüm bekler, derede odun yükler iken, bir varmış bir yokmuş... Masalın yalan mı olurmuş? O yalan bu yalan, fil yuttu bir yılan... Bu da mı yalan? Derken; sabahleyin erken, keçiler koyunları tıraş ederken, tahtakurusu saz çalar, sıçan cirit atar iken, çıkmış bir kocakarı ortaya... En sonunda açmış ağzını yummuş gözünü. Bir laf etmiş, bir laf etmiş... Bakalım ne laflar etmiş...

Sare adında uzun saçlı küçük bir kız varmış. Sare hayvanları çok seviyormuş. Hangi hayvanı görse babasına, benimde böyle bir hayvanım olsa diye söylüyormuş. Babası da ona hayvanların bazılarının evcil bazılarının yabani olduğunu söylemiş. Sadece evcil hayvanların beslenebileceğini anlatmış ama küçük kız tam olarak anlamamış. Babası evlerde ve bahçelerde beslenen hayvanların evcil olduğunu söylemiş ve Sare'den bu hayvanların neler olduğunu söylemesini istemiş. Sare kuzu, horoz, inek, tavuk, kedi,

köpek, at diye saymış. Sonra babasına kurt, yılan, tavşan, karga ve tilki evcil hayvan değil mi? diye sormuş. Babasıda neden böyle bir soru sordun diye sormuş. Sare de ben bu hayvanları hiç görmedim sadece kitaplarda görmüştüm diye söylemiş. Babasıda işte kızım bu hayvanlarda yabani hayvanlardır. Onlar sadece ormanda, kırlarda yaşarlar. Sare babasına ama onlarıda görmek istiyorum demiş. Babası da peki kızım, var mısın seninle ormana gidelim, şansımız varsa belki onlardan bazılarını görebiliriz demiş. Sare çok heyecanlanmış, babasına hemen gidelim demiş. Babası öncelikle yanımıza biraz yiyecek almalıyız, belki eve dönmekte geç kalırız, karnımız acıkabilir, eğer karnımız acıkırsa hazırlıklı olmamız gerekir diye söylemiş. Hızlıca sırt çantalarını hazırlamışlar, biraz kurabiye, meyve ve su almışlar ve yola koyulmuşlar. Ormana gidince Sare biraz korkmaya başlamış. Babacım burası ne kadar ıssız demiş. Babası, yavrum ormanda sadece ağaçlar olmaz, her

yerde göremediğimiz canlılar vardır. Mesela toprak altında solucanlar, fareler, böcekler, yılanlar, ağaçların dallarında kuşların yuvaları vardır, o yuvalarda minik minik kuş yavruları vardır, ağaçların ve çalılıkların arasında tavşanlar, kurtlar, tilkiler, geyikler yaşar. Yani orman ıssız değildir. Sare ben neden onları göremiyorum diye sormuş babasına. Babası ancak sessiz olursak görebiliriz demiş, o sırada küçük bir tavşan çalılıkların arasından fırlamış. Sare baba baba gördüm gördüm diye bağırmağa başlamış. Ama tavşan Sare'nin sesinden korkmuş ve hemen kaçmış. Sare çok üzülmüş. Ben onu sevmek istiyordum demiş. Babası Sare'ye yabancı hayvanları elimize alıp sevmeyiz, onlar insanları görünce kaçarlar demiş. Daha sonra yollarına devam etmişler ama bir türlü başka bir hayvan göremiyorlarmış. Neredeyse akşam olacakmış. Sare, babacım ben çok acıktım demiş, baba-

sı da gel bakalım şurada derenin kenarında karnımızı doyuralım demiş. Çantalarını açmışlar. Biraz kurabiye yemişler, biraz meyve yemişler. Babası istersen kalan kurabiyelerle balıkları besleyelim demiş. Sare hemen, ben beslemek istiyorum diye bağırmağa başlamış. Elinde kurabiye ile derenin kenarına yaklaşmış o sırada otların arasından bir ses gelmiş. Bir de bakmışlar bir tane kurbağa zıplamış dereye atlamış. O sırada bütün balıklar kaçmış. Elindeki kurabiyeyi dereye fırlatmış. Babası artık geç oldu eve dönmemiz gerekir demiş. Sare başka hayvanları göremediği için biraz üzülmüş ama tavşan ve kurbağa gördüğü için çok mutlu olmuş. Eve geldiklerinde babacım yarın yine ormana gidelim mi diye sormuş, belki bu defa başka hayvanları da görebiliriz. Babası, tabii ama bu defa daha sessiz olmalıyız demiş. Birlikte bir daha orman gezilerinin planını yaparken Sare uykuya dalmış.

Rahaf KERDİ

KIRLI ÇORAP

“Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, develer tellal iken, pireler berber iken... Ben bağda üzüm bekler, derede odun yükler iken, bir varmış bir yokmuş... Masalın yalanı mı olurmuş. O yalan bu yalan, fili yuttu bir yılan... Bu da mı yalan? derken; sabahleyin erken, keçiler koyunları tıraş ederken, tahta kurusu saz çalar, sıçan cirit atar iken, çıkmış bir kocakarı ortaya... En sonunda açmış ağ-

zını yummuş gözünü. Bir laf etmiş, bir laf etmiş... Bakalım ne laflar etmiş...”

Çizgili adında bir çorap varmış. Bu çorap çok koktuğu için diğer çorap arkadaşları onunla oynamak istemezmiş. Bir gün yine çoraplar kendi aralarında saklambaç oynarken Çizgili de saklanmış. Ama kimse onun yanına yaklaşmamış. Çok üzülmüş ve ağlamış Çizgili çorap. Ben kirliyim ama sahibim beni yıkamıyor ki demiş. Benim suçum ne! Aradan biraz zaman geçmiş. Çorapların sahibi tüm kirli kıyafetlerini çamaşır makinasına atmış. Döne döne yıkanmışlar. Makine bittiğinde kirli çorap olmuş temiz çorap. Bu temizliğe en çok Çizgili sevinmiş. Diğer çorap arkadaşlarının yanına gidip onlarla mutlu mutlu oynamış.

Selin Damla CİVİL

PADİŞAHIN DUASI

Bir varmış, iki yokmuş. Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde. Pireler berber, develer tellal, filler halay çeker iken, yıldızlar insanlar uyuduğunda saklambaç oynarken. Çooooo uzak ülkenin birinde bir padişah varmış. Çileği çok seven bu padişahın ülkesinde çilek yetişmiyordu. Bir sürü altın kesesi olmasına rağmen çilek alıp yiyemiyordu. Ülkemde çilek yetişsin, çilekler büyüsün diye Allah'a dua

edermiş. Askerlerini başka ülkelere gönderip çilek arattırıyormuş. Ama askerlerini kışın gönderdiği için hiçbir ülkede çilek bulamıyorlarmış. Bunun üzerine askerlerini tekrar başka ülkelere göndererek çilek yetiştirmesini bilen birini aramaya başlamış. Uzak bir ülkede çilek yetiştirmesini bilen birini bulmuşlar. Çilek yetiştirmesini bilen kişi "Çilek yetiştirmek için ilk önce yağmur yağması gerekiyor, bu ülkede hiç yağmur yağmıyor. Ayrıca çilek yazın yetişir kışın yetişmez", demiş. Padişah bu sözü duyunca yaz mevsimini beklemeye ve yağmurun yağması için dua etmeye başlamış. Bir gün duaları kabul olmuş ve yağmur yağmış. Bunu gören padişah hemen arabasına binip çilek tarlasına gitmiş. Büyüyen çilekleri görünce çok mutlu olmuş. Altınlarıyla bir sürü çilek satın alıp hem yemiş hem de halka dağıtmış. Bu güzel davranışından ötürü halkta padişahına çok çoooooook dua etmiş.

MİNBO'NUN MACERASI

Bir varmış bir yokmuş.. Zürafalar çay ocağında Beşiktaş maçı izlerken; kediler uçan arabalarla İngiltere'ye giderken. Gökyüzünde bulutların üstünde bir ülke varmış. Bu ülkede sadece unicornlar yaşarmış. Bir gün ilk defa gökkuşağı çıkmış. unicornlardan sadece biri gitmiş. Bu unicornun adı Minbo imiş. Gökkuşağına tırmanmış bir anda ayağı kaymış. Kendini Dünya'da bulmuş. Bir oyuncak dükkanındaymış. Hemen bir raf bulmuş ve rafa geçmiş. Bir çocuk gelmiş, çok korkmuş. Bir oyuncak ayının arkasına saklanmış. Çocuk gittikten sonra saklandığı yerden çıkmış. Bir çocuk daha gelmiş. Çocuk arkası dönük ilerliyormuş. Minbo ona şöyle seslenmiş: "Pstt, şşt, psttt!" Çocuk arkasına bakmış ama bir şey görememiş. Minbo koşarak onun önüne geçmiş. Çocuk çok şaşırılmış. Minbo "Merhaba." demiş. Çocuk, "Sen konuşuyorsun.". "Ben bir unicornum. Evime gitmeme yardımcı olur musun?" demiş Minbo. "Senin

evin nerede?" diye sormuş çocuk. "Bulutların üstünde." diye yanıtlamış Minbo. Çocuk, "Ne? O zaman sen buraya nasıl geldin?". "Gökkuşağına çıkmıştım sonra ayağım kaydı.", demiş Mimbo. Çocuk, "Peki nasıl eve gideceksin?". Mimbo, "Ben buradaki hava ile uçamam.". Çocuk, "Aklıma bir fikir geldi. Sana tahtadan bir kanat yapalım.". Mimbo, "Çok iyi bir fikir. Peki nereden tahta bulacağız?". Çocuk, "Bak rafın üstünde üç tane tahta var onları kullanalım. Aaa bak kitapların üstünde ip var." Kanadı yapmayı bitirmişler. Minbo kanadı beline takmış. Çocuğa veda ettikten sonra uçmaya başlamış. Sonunda evine varmış. Bütün unicornlar onu çok merak etmişler. Onun geldiğini görmüşler ve çook sevinip. Oley oley oley vıhuv yey yaşasın diye bağırmaya başlamışlar. Gökkuşağının üstüne unicornlar birkaç tane köprü yapmışlar. Bu hikaye de burada bitmiş.

Zeynep DEMİR

ORMANDAKİ DOSTLAR

Bir varmış bir yokmuş, evvel zaman içinde üç kız kardeş yaşarmış isimleri Gül, Zeynep ve Betül'müş bir gün evlerinin yakınındaki ormana gitmişler orda sevdikleri hayvanları görmüşler. Zeynep'in en sevdiği hayvan tavşanmış, Betül'ün en sevdiği hayvan kedi, Gül'ün en sevdiği hayvan çitaymış. Çitayı bile görmüşler.

Ormanda hava çok güzelmiş, böğürtlen

yemişler. Hayvanlarla oynamışlar. Ormandaki manzara da çok güzelmiş. Çok güzel bir gün geçirmişler. Gül; bu orman bizim olsun her gün buraya gelelim demiş, sonra her gün ormana gitmişler. Bir gün ormanda uzay gemisi görmüşler, çok korkmuşlar. Sonra uzaylılarla arkadaş olmuşlar. Birinin adı Tonton birinin adı Göbekliymiş. Çocuklar uzaylılarla arkadaş olduklarını anne ve babalarına söylemeye karar vermişler. Uzaylı görüp onlarla arkadaş olduklarını söylemişler ama anne ve babaları onlara inanmamış. Uzaylılar evlerine gelmiş anne ve babaları da inanmışlar. O günden sonra güzel günler olmuş uzaylılarla bazen onların gezegenlerine gidiyorlarmış oradaki doğayı da görmüşler oradan doğaya faydalı tozlar alıp ormana serpiyorlarmış. Bazen ormana gidip fide dikip hep beraber oyun oynuyorlarmış. Bazen de uzaylılar onların evine geliyorlarmış. Uzaylıları kızların anne ve babaları da çok seviyorlarmış.

Kızlar da uzaylılara dünyayı gezdirmişler, birlikte dondurma yemişler çok eğlenmişler. Ormanda tanıştıkları dostlarıyla çok güzel anıları olmuş ve dostlukları hep sürmüştü.

DOSTLUĞUN ÖNEMİ

Bir varmış bir yokmuş, evvel zaman içinde kalbur saman içinde küçük şirin bir ormanda bir kaplumbağa ile bir tavşan yaşarmış. Bunlar çok iyi arkadaşlarmış. Bunların bir de yakın arkadaşları karınca varmış.

Bir gün karınca tavşana; sen çok hızlısın ama bir yarışma yapsanız kaplumbağa seni geçer demiş. Tavşan bu duruma çok sinirlenmiş, hiç kimse beni geçemez demiş. Karınca kaplumbağaya gitmiş ve onu da yarışmaya ikna etmiş. Yarışma günü gelmiş, karınca üçe kadar saymış ve yarışma başlamış. Tavşan yarışmayı izleyenlere böbürlenerek şöyle bir bakmış ve hızla koşmaya başlamış. Biraz koştuktan sonra yan tarafta bir havuç tarlası görmüş. Arkasına dönüp kaplumbağaya bakmış, kaplumbağa çok gerilerdeymiş. Zaten yarışmanın biteceği yere de fazla bir şey kalmamış. Tavşan, kaplumbağa tarlaya yaklaşıncaya kadar ben şu lezzetli

havuçlardan yesem kaplumbağa yaklaşıncaya koşup onu geçerim diye düşünmüş, bir tane iki tane derken çok fazla havuç yemiş. Karnı ağrımaya, midesi bulanmaya başlamış. Bu arada kaplumbağa tarlaya yaklaşıncaya kaplumbağayı gören tavşan paniklemiş hemen koşup yarışmayı bitirmek istemiş ama yerinde kımıldayamamış. Kaplumbağa arkadaşı tavşanın kıvrandığını görünce hemen yarışı bırakmış ve ona yardıma koşmuş. Tavşan iyileşene kadar da başından ayrılmamış. Tavşan ise kaplumbağanın bu iyiliği karşısında çok utanmış. Dostluğun ve iyi niyetin dünyadaki her şeyden daha önemli olduğunu anlamış.

Tavşan bu olaydan iyi bir ders çıkarmış ve bir daha kendisini hiç kimseden üstün görmemiş. Tavşanla kaplumbağa birbirlerinden hiç ayrılmamışlar ve sonsuza kadar mutlu yaşamışlar.

2/C

MİNİK YÜREKLERDEN MASALLAR

YENİDOĞRU
OKULLARI

Feride AKAN

2/C SINIF ÖĞRETMENİ

BİR ÇALIKUŞU MASALI

Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, develer tellal iken, pireler berber iken... Ben bağda üzüm bekler, derede odun yükler iken, bir varmış bir yokmuş... Masalın yalan mı olurmuş. O yalan bu yalan, fili yuttu bir yılan... Bu da mı yalan? derken; sabahleyin erken, keçiler koyunları tıraş ederken, tahta kurusu saz çalar, sıçan cirit atar iken, çıkmış bir kocakarı ortaya... En sonunda açmış ağzını yummuş gözünü. Bir laf etmiş, bir laf etmiş... Bakalım ne laflar etmiş...

Feride adında küçük bir çocuk varmış. Annesi onu hep severken "Çalikuşum benim." diye severmiş. Annesinin böyle sevmesi hoşuna da gidermiş ama çalikuşu ne demek diye düşünmeden de edemezmiş. O düşünce dursun zaman hızla akıp gidivermiş.

Artık büyümüş ve okula gitme vakti gelmiş. Okula gideceği için o kadar heyecanlıymış ki gece erkenden uyumak için yatağa girmiş ama bir türlü gözleri kapanıvermemiş. Gözleri neden kapanmıyor olacak ki, aklında konuşup duran bir sürü çalikuşu varmış tabi. Biri sussa diğeri başlıyormuş konuşmaya,

"Acaba ne olacak yarın? Arkadaşlarım kimler olacak? Öğretmende kim?" diye sorup duruyorlarmış... Tabi durur mu Çalikuşu, bunların hepsine cevap bulmaya çalışıyormuş. Derken nerdeyse sabah olacakmış ki uyuyuvermiş artık. Sabah olunca annesi uyandırmış bir heyecanla ve hemen hazırlanmış Feride. Kahvaltısını yapıp hemen düşmüş okul yoluna. Beklediği o vakit gelmiş, artık girmiş sınıfına. Tanımadığı bir sürü çocuk, kim geldi diye bakıyorlarmış ona. Oturmuş bir minik masaya, bakıyormuş şaşkınca okula geldiği için ağlayan arkadaşlarına. Aklında konuşan Ferideler, çıkmışlar tabi hemen ortaya. Bu kadar kalabalık arasında sesli sesli sormazdı ya... "Neden ağlıyorlar acaba?" bütün Ferideler sorup duruyormuş hiç susmamacasına... Biraz sonra kapıdan biri girivermiş sınıfa. Öğretmen demişler bu yabancıya adına. Aklındakilerden bir Feride konuşmaya başlamış tabi yine durur mu hiç: "Sorsana adı ne acaba?". Ama bu sefer aklındaki diline düşüvermiş. Öğretmenim, deyivermiş sanki kendi konuşuyormuşçasına. Son-

ra herkes ona bakınca anlamış o seslenmiş, sınıfa giren öğretmen denilen bu yabancıya. "Öğretmenim!" demiş içindeki sesleri sustururcasına. Öğretmeni yaklaşmış cesur bu minik çalığışuna. Efendim, demiş küçük kalbini ısıtırcasına. Bir cesaret daha gelmiş artık minik çalığışuna ve sormuş aklında tutamadığı o cevap bekleyen soruyu: "Adınız nedir öğretmenim?". Öğretmeni yüzünde bir gülümseme ile cevap vermiş bu cesur çalığışuna, "Huriye" deyivermiş. Sınıfa giren o yabancıya adı artık varmış minik çalığışunda. Ne de güzel demiş ismi, hayranlıkla izlemeye koyulmuş ilk öğretmenini. Okula geldiği için bir kez daha mutlu oluvermiş, düşünmüş gelmesi nasıl tanışacakmış Huriye ile...

Eve gitme vakti geldiğinde ayrılacağı için üzgünmüş, ama hemen sabah olsun tekrar okula geleyim ve öğretmenimi göreyim diye dua etmekten de alıkoyamıyormuş kendisini. Annesine eve dönüş yolunda öğretmenini anlatıp durmuş... Annesi heyecanla ve mutlulukla minik çalığışunun anlattıklarını dinliyormuş. Yolculukları bitmiş ve eve varmışlar, sıra evdeki herkese "Öğretmenim, Huriye'yi anlatmak." demiş çalığışu. Öğretmenini ba-

basına, ablalarına anlatıp durmuş. Derken uyku vakti gelmiş ve hayret hemencecik uyumuş. Neden erkenden uyuyuvermişti ki? Aklındaki Ferideler bu gece sus umuvermişlerdi? Hiç susarlar mı, sabah öğretmenini görmek için uykuya dalıvermişti erkenden. Aklındaki sorular duruversindi azıcık. Erkenden uyanmış, hazırlanmış düşmüştü okul yoluna. Annesine hızlı hızlı deyip duruvermiş tüm yol boyunca. Okula heyecanla giden minik çalığışu çıkmak istemiyormuş hiç eve dönüş yoluna.

Gel zaman git zaman günler, aylar, yıllar geçivermiş okul yolunda. Öğretmeni sormuş bir gün minik çalığışuna: "Büyüyünce ne olmak istiyorsun Feride?" diye. Minik çalığışu cevap vermiş hiç düşünmeden bu soruya: "Öğretmenim!" deyivermiş. Öğretmeni hiç şaşırılmamış bu minik çalığışunun cevabına. Bir gün "Çalığışu" adında bir kitapla çıkıvermiş karşısına. Minik çalığışu şaşkına dönüvermiş kitabın adını okuyunca. Nasıl olurda annesinin söylediği bir kitap olurdu da çıkardı karşısına. Öğretmeninin hediyesine sevinmişken kitabın adı da heyecanlandırmıştı bir kez daha. Eve gidip başladı heyecanla oku-

maya... Çalığışu varmış bu kitapta, hem de öğretmenmiş nasıl olduysa. Kitabı daha çok sevmiş okudukça... Öğretmen olmak istemiş sayfaları tamamladıkça. Annesinin neden Çalığışu dediğini anlamıştı her bir sayfanın sonunda. Sınıfa giren yabancı, minik çalığışunu "Çalığışu" yapmıştı hediye ettiği kitapla.

Zaman su gibi akıp geçmişti minik çalığışunun yaşadığı anda... Artık sınıfa giren yabancı olma sırası ona gelmişti zamanda. İlk kez açtı sınıfa giren yabancı olarak kapıyı, adı

öğretmendi ona merakla bakan 17 minik yürek karşısında...

Gökten üç elma düşmüş...Biri minik yürek- lere, biri Huriye'ye biri de bu masalı okuyan sizlere...

*Bu masalımı ilkokul öğretmenim
Huriye TİRYAKİOĞLU'NA,
Canım Annem ile Can Öğrencilerime
Armağan Ediyorum...*

Ali Akif MOLAK

TANGO VE RAKİ'NİN FUTBOL MACERASI

Bir varmış bir yokmuş evvel zaman içinde kalbur saman içinde küçücük ve çok tatlı bir tavşan varmış. Bu tavşanın ismi Tango imiş. Tango daha henüz 5 yaşındaymış. Buna rağmen birçok arkadaşı varmış. En iyi arkadaşı ise ismi Raki olan bir kaplanmış.

Günlerden bir gün Tango'nun canı çok sıkılmış. Ardından aklına bir fikir gelmiş. Raki ile bir futbol takımı kurmak istiyormuş. Hemen Raki'nin yanına gidip düşüncelerini anlatmış. Raki bu fikri çok beğenmiş hatta tepkisi de şu olmuş:

-Ah Tango bu çok iyi bir fikir! Şu aralar da ben çok sıkılıyordum çok iyi etmişsin.

-Haklısın Raki takımı hemen kuralım. Ben de çok sıkıldım demiş. Ardından Tango ile Raki hemen en iyi futbol oynayan arkadaşlarını toplamışlar. Arkadaşları bu fikri seve seve kabul etmişler. Hemen futbol oynamak için futbol sahasına koşmular. Herkes en temiz ve en güzel futbol üniformalarını ve kram-

ponlarını giyinmiş. Tango'nun ayağına göre kramponlar olmadığı için o krampon giyememişti. Hemen sahaya koşup antrenmanlara başlamışlar. Bir süre sonra Tango tam gol atarken ayağı bir taşa çarpmış ve ardından ayağı kırılmış. Tango'nun canı çok acıdığı için Tango ağlamaya başlamış. Sonra Raki, Tango'nun ağlama seslerini duyunca hemen yanına koşmuş. Raki hemen güçlü kolları ile Tango'yu veterinere kadar hızlıca götürmüş.

Doktorlar Tango'nun ayağını iyileştirip Tango'yu Raki'ye teslim etmişler.

Tango artık bir süre futbol oynayamamış. Raki ise bir daha Tango'nun yanından ayrılmamış. Tango artık futbol oynarken Raki'ye bir dahakine daha fazla dikkati olacağına dair söz vermişti. Bu masalda burada bitmiş. Gökten üç elma düşmüş, biri bu Tango'ya biri Raki'ye biri de bu masalı okuyan sizlere...

Ali Tarık BALCI

ORMANDA BİR GÜN

Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, develer tellal iken pireler berber iken... Ben bağda üzüm bekler, derede odun yükler iken bir varmış, bir yokmuş... Masalın yalanı mı olurmuş. O yalan bu yalan, filı yuttu bir yılan. Bu da mı yalan? derken; sabahleyin erken, keçiler koyunları tıraş ederken, tahta kurusu saz çalar, sıçan cirit atarken, çıkmış bir kocakarı ortaya... Bakalım ne laflar etmiş...

Yenidoğu izci kulübü bir yaz kampı düzenlemişti. Yakın arkadaşlar; Ali Tarık, Kerem ve Ömer Doruk'da Köpek Obası olarak kampa katılmıştı. Kamp yolculuğu başlamış ve servislerle ormana ulaşmıştılar artık. Hemen etrafı keşfe çıkmak istiyorlardı ki öğretmenleri görev paylaşımı demişti bile. Ormanı keşfe çıkmak için sabırsızlanan Köpek Obası, bu duruma üzülmüş olsa da hemen görevlerini almak için öğretmenlerinin yanına gitmişlerdi. Öğretmenleri onların heyecanını fark edip tüm obalar arasından ilk görevi onlara ilet-

mişti. Köpek Obası'na seslenerek:

-Akşam yemeği için bir şeyler bulmamız gerekiyor ve bu görev sizin, demişti.

Köpek Obası şaşkınlık içinde görevi havalara uçarak kabul etmişti. Ormanı keşfe çıkmak isterken öğretmenleri görev olarak vermişti beklediklerini. Akşam yemeğini ararken ormanı da keşfedebilirlermiş. Hemen yola koyulmuşlar ve yiyecek bir şey aramaya başlamışlar. Yerlere bakmışlar, ağaç dallarına bakmışlar, taşların altını aramışlar derken yürümüşte yürümüşler. Yiyecek ararken keşfe dalıp durmuşlar. Yerlere bakarken Ali Tarık: "Aaaaaa bu da neee?" diye birden bağırıvermiş. Ömer ile Kerem hemen yanına koşmuş ve ne bulduğunu merak etmişler. Hepsi birden Ali Tarık'ın yerde gördüğü iyi-

ce bağlanmış ve gizlenmeye çalışmış kağıda bakmış. Ali Tarık eline almış ve hızlıca açmış. Açtığına bir şaşkınlık daha geçirmişler ve ne görsünler ormanın gizli haritasının olduğu kağıtmış buldukları. Üç kafadar akşam yemeğini unutup haritayı bulmanın sevinci ile öğretmenlerine koşmuş. Öğretmeni akşam yemeği getirmelerini beklerken harita ile karşılaşınca şaşırılmış tabi. Ama maceracı izcilerin daha da heyecanlanacakları bir harita ile karşılaşmalarına sevinmeden de edememiş.

Harita peşinde bütün kamp boyunca koşturup durmuşlar. Bütün yorgunluklarına rağmen pekte eğlenmişler. Dönüş vakti geldiğinde şarkılar söyleyerek geçen yolculuk ile bu güzel macera son bulmuş.

DOĞAYI SEVEN ÇOBAN

Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, develer tellal iken pireler berber iken... Ben bağda üzüm bekler, derede odun yükler iken bir varmış, bir yokmuş... Masalın yalan mı olurmuş. O yalan bu yalan, fili yuttu bir yılan. Bu da mı yalan? derken; sabahleyin erken, keçiler koyunları tıraş ederken, tahta kurusu saz çalar, sıçan cirit atarken, çıkmış bir kocakarı ortaya... Bakalım ne laflar etmiş...

Bir zamanlar yaşayan bir çoban varmış. Bu çoban köyün keçilerini otlatıyormuş. Bazen de insanlara yardım ediyormuş. Bir gün köyde yürürken bir ev inşaatı görmüş. İnşaatta çalışan ustalara demiş ki: "Hey! Doğayı yok etmemeliyiz, kestiğiniz ağaçların yerine yeni ağaç dikmelisiniz. Yoksa doğa yok olur ve benim keçilerim aç kalır." Ustalarda çobana: "Özür dileriz, biz bilmiyorduk bundan sonra

doğaya sahip çıkacağız." demiş. Çobanda ustalarla vedalaşıp yoluna devam etmiş.

Keçilerini alıp ormanın yolunu tutmuş. Bir de ne görsün... Köyün çocukları ağaçlara zarar veriyor isimlerini ağacın gövdesine kazıyorlarmış. Çoban bunu görünce hemen aklına parlak bir fikir gelmiş. En büyük keçisinin kulağına eğilip: "Gel dostum şu çocuklara bir ders verelim." diye fısıldamış. Yavaşça keçinin arkasına geçmiş ve çömelmiş. Keçisi yavaşça çocukların yanına gitmiş. Çoban başlamış konuşmaya "Hey çocuklar, hemen ağaçlara zarar vermeyi bırakın, ben de sizler gibi bir çocuktum ağaçlara zarar verdiğim için bir keçiye dönüştüm." demiş. Çocuklar keçinin konuştuğunu duyunca çok korkmuşlar hemen özür dileyip arkalarına bile bakmadan kaçmışlar bir daha da asla ağaçlara zarar vermemişler.

Ayşe Zülal Yiğit

ELMAS NİNE

Bir varmış bir yokmuş, develer tellal iken pireler berber iken... Ben anamın beşiğini tıngır mıngır sallar iken... Bir tane iyi kalpli bir kadın yaşarmış. Bu kadının adı Elmas Nine'ymiş. Elmas Nine'nin sadece tavukları ve horozları varmış. Bunların adı Çilli, Bili, Zilli, Pilli diye birkaç tane daha horozu varmış. Kendisi de sadece yumurtayla besleniyormuş. Ve o çok yardım sever birisiymiş.

Günlerden bir gün bir adam Elmas Nine, senin çok yardımsever olduğunu söylediler. Bana yemek yapabilir misin, çünkü ben çok açım demiş. Elmas Nine, karnı çok aç olan bu adamın haline dayanamamış ve tamam oğlum demiş. Karnı çok aç olan bu adama sadece yumurta yapabileceğini söylemiş. Adam ise yumurta değil de tavuklu pilav yemek istediğini söylemiş. Elmas Nine'de tavuk almak için parasının olmadığını söylemiş adama. Adamda o zaman yetiştirdiği tavuklardan bir tanesini kesmesini söylemiş.

Elmas Nine çok sevdiği tavuklarını kesemeyeceğini söylese de adam bir türlü ikna olmamış. Elmas Nine adamın aç haline artık dayanamamış köydeki kasapa giderek 10 yumurta karşılığında 1 tane tavuk istemiş. Kasapta bu teklifi kabul etmiş ve Elmas Nine'ye bir tavuk vermiş. Elmas Nine eve gelerek tavuğu pişirmiş ve adama tavuklu pilavı hazırlamış. Adam bir güzel karnını doyurmuş ve teşekkür edip gitmiş.

Elmas Nine olanları anlayamasa da yardım ettiği için mutluymuş. Tavukları ve horozları ile köyünde yaşamaya devam ederken günlerden bir gün bir mektup gelmiş. Mektup ülkenin padişahından geliyormuş ve Elmas Nine'yi saraya davet ediyormuş. Elmas Nine padişah kendisini çağırınca bi-

raz korkmuş tabi ama yine de çıkmış yola. Saraya gidince padişaha çıkıvermiş. Bir de bakmış ki tavuklu pilav yaptığı adam taht koltuğunda oturuyormuş. Padişah Elmas Nine'nin şaşkınlığını normal karşılayarak zor zamanında kendisine yemek yapıp yardım ettiği için teşekkür etmiş. Ve artık sarayda yaşamasını istemiş. Elmas Nine padişahın bu teklifiyle çok mutlu olmuş ama tavuklarını, horozlarını bırakmak istemeyip köyüne dönmek istemiş. Padişah ısrar etse de Elmas Nine köyüne dönmüş. Padişah-ta Elmas Nine'ye yeni tavuk ve horozlar göndererek onu mutlu etmek istemiş. Yeni tavuk ve horozlar gelince Elmas Nine çok mutlu olmuş, padişaha teşekkür etmiş. Bu masalda burada bitmiş.

Belinay AYDIN

MACERALI KAMP

Bir varmış bir yokmuş. Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde. Develer tellal iken, pireler berber iken, ben dedemin beşiğini tıngır mıngır sallarken...

Bir gün Kerem ailesiyle beraber ormana kamp yapmaya gitmiş. Kampta beraber futbol oynamışlar. Sonra da ateş yakmışlar. çok eğlenceli geçmiş. Akşam olduğunda çadır kurmuşlar ve çadırlarında uyumuşlar. Sabah olduğunda ormandaki bir büfede kahvaltı yapmışlar. Daha sonra Kerem ailesiyle birlikte balık tutmuş. Balıkları pişirip afiyetle yemişler. Daha sonra Kerem annesine ormanda gezip gezemeyeceğini sormuş. Annesi "Tabi ki gezebilirsin ama fazla uzaklaşma kaybolabilirsin." demiş. Kerem yanına biraz su almış ve yola koyulmuş.

Spor yaparak yürürken geldiği yollara dikkat etmemiş ve kaybolmuş. Annesinin sözünü dinlemediği için pişman olmuş. Kamp bölümünü bulmaya çalışmış fakat

bulamamış. Annesi ve babası Kerem'i çok merak etmiş, onu aramaya başlamışlar. Bulamayınca polisi aramışlar. Polis de Kerem'i aramaya başlamış.

Kerem yürümeye devam ettiş ve bir köpekle karşılaşmış. Önce biraz köpekten korkmuş, köpek Kerem'in korktuğunu görünce onun yanına gelmiş ve "Korkma benden." demiş. "Ben sana zarar vermem." demiş. Kerem bu sefer çok şaşırmış. "Sen nasıl konuşabiliyorsun?" demiş. Köpek ise "Beni yalnız çocuklar anlayabilir." demiş. Daha sonra Kerem köpeğe durumunu anlatmış ve ondan yardım istemiş. Köpek "Tabi ki yardım ederim." demiş. Ve beraber yola çıkmışlar. Kamp yerini bildiği için köpek, Kerem'i oraya götürmüş.

Kamp yerine vardıklarında Kerem koşup annesine sarılmış, "Anneciğim çok özür dileirim. seni dinlemedim ve yolumu kaybettim. Bu tatlı köze bana yardım etti ve buraya geri geldim." demiş. Annesi ve babası buna çok şaşırmışlar. "Nasıl yani? Köpek mi seni getirdi?" diye sormuş babası. Kerem köpeğin sadece çocuklarla konuşabildiğini hatırladı ve konuştuklarından onlara bahsetmedi. "Biz bir şekilde anlaştık." demiş.

Daha sonra polise Kerem'i bulduklarını söylemişler ve eve dönmek üzere hazırlanmaya başlamışlar. Kerem köpeğin yanına gidip her şey için ona teşekkür etmiş. Evlerine gittiklerinde Kerem bugün yaşadıklarını uzun uzun günlüğüne yazmış...

KAYIP TAÇ

Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, develer tellal iken, pireler berber iken... Ben dağda üzüm bekler, derede odun yükler iken, bir varmış bir yokmuş... Masalın yalan mı olurmuş? O yalan bu yalan, fili yuttu bi yılan... Bu da mı yalan? derken; sabahleyin erken, keçiler koyunları tıraş ederken, tahta kurusu saz çalar, sıçan cirit atar iken, çıkmış bir kocaları ortaya... En sonunda açmış ağızını yummuş gözünü. Bi laf etmiş, bi laf etmiş... Bakalım ne laflar etmiş...

Ormanların birinde hayvanlar hep birlikte yaşarmış. Kralları da aslanmış. Bütün hayvanlar aslanı hem çok sever hem de saygı duymuş. Aslan kralın bir gün tacı kaybolmuş. Bütün hayvanları toplamış ve onlara tacını kaybettiğini bu yüzden çok üzgün olduğunu söylemiş. "Tacımı bulmama yardım eder misiniz?" diye sormuş. Hayvanlar hep bir ağızdan "Tabi ki kralım hemen aramaya başlayalım." demiş. Karıncalar "Biz küçük olduğumuz için her yere sığarız, kimsenin

giremediği yerlere girip bakarız" demişler. Maymunlar ise ağaçların tepelerinde her yere bakacaklarını söylemişler. Zürafalar da "Bizim boyumuz çok uzun, yükseklerden her yere bakabiliriz." demişler.

Kalan diğer hayvanlarla beraber hep birlikte tacı aramaya başlamışlar. Maymunlar ağaçların dallarına bakınırken bir maymunun kuyruğu ağaçta duran taça takılmış ve taç yere düşmüş. Sonra yerde gezen karıncalar tacı bulmuşlar. Karıncalar "Biz tacı bulduk" diye seslenmişler. Sonra bütün hayvanlar beraber tacı alıp krallarına götürmüşler. Kral tacını görünce çok sevinmiş ve hayvanlara teşekkür etmiş. Sonra kral tacı nerde bulduklarını sormuş. Karıncalar "Şenlik alanında ağaçların altında bulduk." demişler. Aslan kralın bir anda aklına gelmiş; "Evet, dün şenlik alanında geziyordum, bir ara dinlenirken tacımı çıkartmıştım. Orada unutmuşum demek ki" demiş. Hep birlikte gülüp eğlenmişler. Masal da burda bitmiş...

Cafer FALLAH

SARMAŞIK İLE ÇOMAR

Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, develer tellal iken, pireler berber iken... Ben bağda üzüm bekler, dereler odun yükler iken, bir varmış bir yokmuş... Masalın yalan mı olurmuş. O yalan bu yalan, filii yuttu bir yılan... Bu da mı yalan? derken; sabahleyin erken, keçiler koyunları tıraş ederken, tahta kurusu saz çalar, sıçan cirit atar iken, çıkmış bir kocakarı ortaya... En sonunda açmış ağzını yummuş gözünü. Bir laf etmiş, bir laf etmiş... Bakalım ne laflar etmiş... Sarmaşık ile Çomar adında iki köpek varmış. Bunlar çok iyi arkadaşlarmış. Sarmaşık zengin bir ailenin yanında yaşarken, Çomar sokaklarda yaşayan bir köpekmiş.

Sarmaşık istediği her şeyi yiyebiliyorken, zavallı Çomar sokakta bir şey bulursa yiyebiliyor bulamazsa aç kalıyormuş. Sarmaşık yemeklere rahatça kavuşuyorken, Çomar yemek bulabilmek için sokak sokak geziyormuş. Bir gün Çomar, bütün gün boyunca ye-

mek arayıp durmuş ama bulamamış. Yemek aramaktan ve açlıktan da iyice halsiz düşmüş. Yakın arkadaşı Sarmaşık'ın yanına gelmiş. Bir de ne görsün Sarmaşık dolu dolu mama kaplarından çeşit çeşit yiyecekler yiyormuş. Karnı çok aç olan Çomar, Sarmaşık'ın bu kadar çok yemeğe sahip olmasını düşünerek kendisi ile paylaşabileceğini düşünmüştü. Sonuçta yakın arkadaşydı, aç kalmasını istemezdi demişti kendi kendine. Sarmaşık'a dönerek: "Sarmaşık bana da verir misin?" demiş. Sarmaşık ise: "Olmaz! Yiyeceğimi kimseyle paylaşmam." demiş. Bu cevabı duyan Çomar, çok şaşırılmış ve çok üzölmüş. Bunun üzerine zavallı Çomar oradan ayrılmış. Ordan oraya gezerek yemek aramaya devam etmiş. Bir daha Sarmaşık'ın yanına da hiç uğramamış.

Derken günler günleri kovalamış, aylar geçip gitmiş. Sokakta yemek ararken bir bakmış Sarmaşık'ta aynı sokakta yemek arıyor. Onun bu halini görünce çok şaşırılmış. Hemen yanına gidip neden sokakta olduğunu sormuş. Sarmaşık'ta sahibinin artık onu istemediğini ve sokağa bıraktığını söylemiş. Sarmaşık'ın haline üzölen Çomar, yemek ararken buldukları zor durumda olan arkadaşını ile hemen paylaşmış. Çomar'ın bulduğu bütün yemeği kendisiyle paylaştığını gören Sarmaşık, aylar önce kendi yaptığından utanmış ve ağlamaya başlamış. Çomar'dan o zaman ki davranışını özür dilemiş ve en iyi arkadaşının Çomar olduğunu söylemiş. Beraber sarıldıktan sonra, çok iyi iki dost olarak yaşamaya devam etmişler. Bu masalda burada son bulmuş.

Ebrar GÖKDEMİR

YUSUF'UN ORMANI

Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, develer tellal, pireler berber iken. Ben anamın beşiğini tıngır mıngır salları iken, az gittim uz gittim. Dere tepe düz gittim. Çayır çimen geçerek, lâle sümbül biçerek; soğuk sular içerek, ayla ayla bir güz gittim. Bir de dönüp ardıma baktım ki, ne göreyim? Gide gide bir arpa boyu gitmemiş miyim? Natal matal martaval, işte size duyulmadık bir masal.10 yaşındaki Yusuf İstanbul'da yaşayan Fedime ve Enes Soytürk ailesinin ortanca çocuğudur. Yusuf'un Sare Dila adından bir küçük kardeşi ve Ahsen Yade isminde bir ablası varmış.

Yusuf'un izcilik ve orman sevgisini bilen ailesi ona bir sürpriz yapıp doğum gününde onu bir orman tatiline götürmeye karar vermişler. Yusuf bunu duyduğunda çok sevinmiş ve mutluluktan yerinde duramamış. Uzun bir yolculuktan sonra tatilini geçirecekleri ormandaki dağ evine gelmişler.

Ormanda hava temiz, sular serin ve her

yer yemyeşildir. Çiçekler açmış, ağaçlar büyümüş, her tarafta kuş sesleri, güneş pırıl pırıl insanın içini ısıtıyordu.

Yusuf ve ailesi kahvaltıyı yaptıktan sonra ormanda gezintiyeye çıkmışlar. Yusuf meraklı gözlerle ormanda gezerken birden bağırma-ya başlamış.

Yusuf : "Anne baba hemen buraya gelmelisiniz!"

Anne ve babası hızlıca Yusuf 'un yanına geldiklerinde birde ne görsünler. Yusuf çalılardan arasından yaralı beyaz bir tavşan bulmuş. O tavşanı alıp ormandaki dağ evine götürmüşler.

Yusuf ve ailesi tavşanı iyileştirmeye çalışmışlar. Ona hemen kutudan bir ev yapmışlar.

İçine biraz su ve havuç koymuşlar.

Küçük kardeşi Sare Dila beyaz tavşana Pamuk ismini koymuş. Tavşan her geçen gün iyileşmeye başlamış. Yusuf'ta tatil boyunca hem Pamuk ile ilgilenmiş hemde ormanda çok eğlenmiş.

Tatilin sonunda Yusuf tavşanı Pamuk'tan ayrılmayı hiç istememiş. Onu kendi evine götürmek istemiş.

Anne ve babası Yusuf'a tavşanında bir ailesi olduğunu ve onunda ormada yaşaması gerektiğini anlatmışlar. Sonunda ikna olan Yusuf iyileşen tavşanı Pamuk'u bulduğu yere götürmüş.

Yusuf hiç unutamayacağı bir tatil yaşamış. Mutlu bir şekilde evlerine dönmüşler.

ARKADAŞLIK

Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, develer tellal, pireler berber iken. Ben anamın beşiğini tıngır mıngır salları iken, az gittim uz gittim. Dere tepe düz gittim. Çayır çimen geçerek, lâle sümbül biçerek; soğuk sular içerek, ayla ayla bir güz gittim. Bir de dönüp ardıma baktım ki, ne göreyim? Gide gide bir arpa boyu gitmemiş miyim? Natal matal martaval, işte size duyulmadık bir masal.

Elif bugün çok heyecanlıymış. Çünkü yurtdışına amcasının yanına gidecekti. Orası çok uzak bir yermiş. Amcası uzun zamandır orada yaşıyormuş. Elifleri görmeye tatillerde sık sık gelirmiş. Elif'i çok seviyormuş. Birde kuzeni varmış. Elif ile kuzeni birbirlerini çok sever ve çok iyi anlaşmışlar. Bu yüzden Elif gideceği için daha da bir mutluymuş, kuzeniyle geçireceği günleri düşündükçe içi içine sığmıyormuş. Çok heyecanlıyormuş.

Sonraki gün uçağa binip gitmişler. Araba kiralayıp amcasının evine gitmişler ve Elif ilk

önce kuzenini görmüş ve hemen arabadan inmiş ve hemen amcasının yanına gitmiş ve yengesinin yanına gitmiş. Herkes çok mutlu olmuş. Sonraki gün hep beraber piknik yapıp mangal yapmaya gitmişler.

Elif ve kuzeni bir sopa bulup yere harita çizmişler o haritaya göre arabanın yerini bulmaya çalışmışlar ve işe yaramış annelerinin yanına geldikleri zaman hemen yemeği yiyip bir daha oyuna dalmışlar.

Oyundan sonra gezmeye gitmişler, sonraki gün Elifler gidiyorlarmış tam gidiyorlarken bir mektup vermiş eline giderken oku demiş ve mektupta şöyle yazıyormuş:

“Bütün yaz seni bekledim ve iyi ki geldiniz o yüzden çok mutlu oldum. Keşke hiç gitmeseydiniz.”

Güzel bir tatil ve mutlu bir ayrılıktan sonra kuzenlerin bir dahaki buluşması bir sonraki yaz tatiline kalmış. Bu mutlu tatil masalıda burada bitmiş.

Erva Sadem MUTLU

ARKADAŞIM OLUR MUSUN?

Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, develer tellal iken, pireler berber iken... Ben bağda üzüm bekler, dereler odun yükler iken, bir varmış bir yokmuş... Masalın yalan mı olurmuş. O yalan bu yalan, fili yuttu bir yılan... Bu da mı yalan? derken; sabahleyin erken, keçiler koyunları tıraş ederken, tahta kurusu saz çalar, sıçan cirit atar iken, çıkmış bir kocakarı ortaya... En sonunda açmış ağzını yummuş gözünü. Bir laf etmiş, bir laf etmiş... Bakalım ne laflar etmiş...

Elif adında küçük bir kız çocuğu varmış. Mevsimlerden yaza yaklaşıyormuş, hava da o kadar sıcakmış ki okula hiç gitmek istemiyormuş. Düşünmüş düşünmüş, gitsem mi gitmesem mi derken gitmeye karar vermiş. Hazırlanmış ve okula gitmek için çıkmış evden. Kapıyı kapatırken karşı eve birilerinin taşındığını görmüş. Acaba kim taşıyor diye içinden düşününce düşününce okula gitmiş. Okulda dersleri çok güzel geçmiş ve akşam olup eve dönüş vakti geldiğinde yeni komşularının daha yeni taşınma işlerini bi-

tirdiklerini görmüş. Meraklı gözlerle kim olduklarına bakarken kendi yaşıtında olabileceğini düşündüğü bir çocuk görmüş. Çocukta yeni taşınan komşularına yardım ediyormuş. Acaba yeni taşınan komşularının çocuğu olabilir mi diye düşünmüş. O düşünürken çocuk sorularına cevap verir gibi anne baba diye seslenmiş komşularına. Elif artık yeni bir arkadaşı olacağını anlamış ve çok sevinmiş. Hemen tanışmak istemiş. Yeni bir arkadaş edinmekten daha güzeli ne olabilirmiş. "Hoş geldiniz. Ben Elif, hemen karşı evde oturuyorum." demiş. Çocuğun anne ve babası kendileri ile tanışmaya gelen bu küçük tatlı komşularının hoş geldin demesine çok mutlu olmuşlar. Elif, küçük çocuğa da merhaba diyerek tanışmak istemiş. Ama

küçük çocuk Elif ile tanışmak istemeyip hemen eve gitmiş. Elif bu duruma çok şaşırılmış ve üzülmüş. Elif'in durumunu fark eden koşuları oğulları Ali adına özür dilemişler ve tanışmak için Ali'ye biraz zaman vermelerini istemişler. Elif üzülen eve gitmiş.

Ali, Elif ile tanışmak istemiş ama yeni biriyle tanışmaktan çok korkuyormuş. Elif'i merak edip kendi odasının camından bahçede oyun oynarken izliyormuş. Bir gün Elif, Ali'nin kendisini izlediğini fark etmiş ve bahçeye gelmesi için çağırmış. Ali cesaretini toplayıp bu teklifi geri çevirmek istememiş ve bahçeye inmiş. Ali ve Elif uzun zamandan sonra tanışabilmişler ve çok iyi arkadaş olmuşlar. Bu güzel arkadaşların masalı da burada bitmiş.

Hatice Serra ARPACI

HATİCE'NİN HAYAL DÜNYASI

Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, develer tellal iken, pireler berber iken... Ben bağda üzüm bekler, derede odun yükler iken, bir varmış bir yokmuş... Masalın yalanı mı olurmuş. O yalan bu yalan, fili yuttu bir yılan... bu damı yalan? derken; sabahleyin erken keçiler koyunları tıraş ederken, tahta kurusu saz çalar, sıçan cirit atar iken, çıkmış bir kocakarı ortaya... En sonunda açmış ağzını yummuş gözünü. Bir laf etmiş, bir laf etmiş ... Bakalım ne laflar etmiş

Bir varmış bir yokmuş sevimli bir kız yaşarmış. Adı Hatice'ymiş. Bir gün sabah olmuş. Hatice okula gitmek için hazırlanırken servis gelmiş bile. Hemen hazırlanıp servise binmiş. Çok trafik olduğu için bir saat sonra okula gelebilmişti hem de çok yorulmuştu. Az önce öğrenci zili çalmıştı. İşte ders başlamış ve öğretmen gelmişti. Dersinin konusu hayalmiş. Öğretmeni sormuş: "Çocuklar sizin hayaliniz nedir?" diye. Hatice: "Ben tam hayal kuramıyorum öğretmenim." demiş. Öğretmen: "O zaman sana bir görev veriyorum. Bu görevde eve gidip tek başına hayal başlığı atarak bir hikaye yazıp yarın getirmeni istiyorum." demiş. O sırada zilin çaldığını herkes duymuş. Hep birlikte hazırlanıp çıkmışlar. Hemen servise binip eve gelmiş, zile basmış kimse açmamış. Bir daha çaldı çalmış yine de açan yokmuş. Birden kapıya tokmakla goooooong diye bir ses gelmiş. Kapıyı sonunda açmışlar hemen içeri girmiş ve bilgisayarı açıp ödevine başlamış. Başlığını yazmış ve hikayeyi yazmaya başlamış. Gerçekten hayal kurmaya başlamış. Hayelinde ormandaymış, orda panda, unicorn, kuala hatta papağan varmış. Hayalindekileri yazmış ve uyumuş. Sabah olmuş, kahvaltısını yapıp okula gitmiş. Hemen öğretmene ödevini göstermiş, öğretmen çok beğenmiş. Artık hayalin nasıl bir şey olduğunu anlamış. Gökten üç elma düşmüş... Biri hayal kuranlara, biri Hatice'ye biri de bu masalı okuyan sizlere...

BENİM ORMANIM

Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, develer tellal, pireler berber iken. Ben anamın beşiğini tıngır mıngır salları iken, az gittim uz gittim. Dere tepe düz gittim. Çayır çimen geçerek, lâle sümbül biçerek; soğuk sular içerek, ayla ayla bir güz gittim. Bir de dönüp ardıma baktım ki, ne göreyim? Gide gide bir arpa boyu gitmemiş miyim? Natal matal martaval, işte size duyulmadık bir masal.

Bir zamanlar Elif diye bir kız varmış. Bir anesi birde ablasıyla yaşarmış. Ertesi gün ablası ormana çiçek toplamaya gitmiş. Sonra Elif ablasını takip etmiş. Sonra Elif ormanda kaybolmuş. Elif ablasını aramaya başlamış. Ama bir türlü bulamamış. Elif "Acaba kayıp mı oldum?" demiş. Elif Sonra dolaşmaya başlamış. Dolaşmış dolaşmış birden önüne bir hayvan çıkmış. O hayvan bir maymunmuş. Elif maymunun yanından geçip yoluna devam etmiş. Elif tam oradan ayrılacakken maymun ona "Dur! Sakın gitme sana göstereceklerim var." demiş maymun. Elif çok şaşırılmış. Hayatında ilk defa konuşan bir maymun görüyormuş. Ardından maymun " Beni takip et." demiş ve birlikte yola koyulmuşlar. Maymun Elif'e " Dur! Geldik işte tam da bu kapıdan geçeceğiz." de-

miş. Fakat Elif kapı ya da kapıya benzer bir şey görmüyormuş. Ve maymuna sormuş "Ben kapı göremiyorum, nereden geçeceğiz?". Maymun cevap vermiş "Haklısın, sen kapıyı göremiyorsun fakat ben görebiliyorum. Şimdi biraz ilerle ve elini öne doğru uzat. Orada tokmak gibi bir şey hissedeceksin." demiş ve ardından Elif " Eeeeeet!" diye bağırmış. "Onu hissedebiliyorum peki şimdi ne yapmalıyım maymuncuk. " demiş. Maymun " Şimdi o tokmağı sağa doğru çevir ve olacakları gör. Bol şans. " demiş. Elif tokmağı sağa doğru çevirmiş ve gözlerini kapatıp açtığı anda karşısına bambaşka, hayallerindeki gibi bir orman çıkmış. Bu ormanda; unicornlar, şekerden ağaçlar, pembe hipopotanlar, buluttan yataklar vb. şeyler varmış. Elif işte o zaman "Burası BENİM ORMANIM!" demiş. Tam ormanın içine girecekken bir ses ona "Elif! Elif!" diye bağırmaya başlamış. Elif birden uyanıvermiş. Bir de ne görsün tam karşısında ablası duruyor ve ona pörtlek gözleriyle bakıyormuş. Elif çok şaşırılmış. Daha sonra ablası ona başından geçen her şeyi anlatmış. Aslında Elif bir hayvan tarafından ısırılıp sadece küçük bir travma geçirmiş. Bu masalda burada bitmiş.

Huriye ATAN

KÜÇÜK PENGUENLER

Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, develer tellal iken, pireler berber iken... Ben bağda üzüm bekler, derede odun yükler iken, bir varmış, bir yokmuş... Masalın yalanı mı olurmuş. O yalan bu yalan, fili yuttu bir yılan... Buda mı yalan derken; sabahleyin erken, keçiler koyunları tıraş ederken, tahta kurusu saz çalar, sıçan cirit atar iken, çıkmış bir kocakarı ortaya... En sonunda açmış ağzını yummuş gözünü. Bir laf etmiş, bir laf etmiş... Bakalım ne laflar etmiş... Kutuplarda

yaşayan bir çok penguen varmış. Yavru penguenler beraber çok güzel vakit geçirirmiş. En çok sevdikleri oyun buzullardan kaymak ve yarış yapmaktı. Yiyecek olarak en çok sevdikleri şey küçük balıklardı. Büyük penguenler yavrular için güzel bir yarış düzenlemişler. En yüksek buzuldan kayarak varış yerine ilk ulaşan yarış kazanacaktı. Ödül olarak da en sevdikleri küçük balıklardan verilecekti. Yarışma günü gelmiş çatmış... Küçük penguenler çok heyecanlıydı. Hepsi yarışma yerine toplanmışlar ve yarışma başlamış. Neşeli adında bir penguen yarışmayı kazanmış. Bütün penguenler Neşeli'yi tebrik etmiş ve ödülü kendisine vermişler. Neşeli de o akşam bütün arkadaşlarını toplayıp güzel bir ziyafet vermiş. Arkadaşlarında ödülü kendileriyle paylaştığı için bir kez daha Neşeli'yi tebrik etmişler. Yine beraber yarışlar düzenleyip eğlenmeye devam etmişler.

ORMANDA BİR GÜN

Bir varmış bir yokmuş evvel zaman içinde kalbur saman içinde bir orman varmış. Ormanın içinde her türden ağaç varmış ve ailesi ile ormana bir çocuk gelmiş. Gelen bu çocuk ormana girer girmez bir kedi görmüş. Kedicik o kadar çok acıkmış ki açlıktan miyavlamaya hali kalmamış. Onu sevmeye gelen küçük çocuğun ellerine bayılıvermiş. Çocuk kediyi öldü sanıp çok telaşlanmış. Hemen annesinin ve babasının yanına koşarak kedinin yanına çağırmış.

Annesi ve babası ne olduğunu anlamadan çekiştirmeye başlamış. Kedinin yanına geldiklerinde onlarda kediyi öldü sanıp çok üzölmüşler. Ama annesi veterinermiş ve kedinin durumundan emin olmak için hemen kontrol etmek istemiş. Kediyi kontrol ettiğinde sadece bayıldığını anlamış. Bunu duyan küçük çocuk sevinçten havalara uçmuş. Annesi kedinin sadece çok aç olduğunu ve hemen bir şeyler yemesi gerektiğini söylemiş. Bunu duyan minik hemen piknik yapmak için oturdukları yere koşmuş. Piknik sepetinden bir kap ve süt çıkartarak kediyi götürmek için koşmuş. Kediyi eline alarak sevmiş ve kaba döktüğü sütü kediyeye

uzatmış. Sütün kokusunu alan kedicik yavaş yavaş gözlerini açmaya başlamış ve süttten yudumlamış. Kedicinin kocaman bir iştahla sütü içtiğini gören minik kendisinin de kurt gibi acıktığını hissetmiş ve ormandaki meyve ağaçlarından bir elma bir armut kopararak karnını doyurmuş. Meyvesi bittikten sonra kedicige bakmış ve halinden gayet memnunmuş.

Kedicik gözlerini açıp süt içmeye başlayınca anne ve babası kedicige ona emanet etmiş, yemek için hazırlık yapmaya gitmişlerdi. Annesi giderken dönüşte kedicige de yanında getirip meyve ağaçlarından elma ve armut toplamasını söylemiş. Dönüş yolunda annesinin söylediklerini hatırlayıp, kedicikle beraber elma ve armut toplamış. Elinde elma ve armutla, yanında kedicik ile piknik alanına dönmüş. Hem kedicige yardım etmenin hem de annesinin söylediklerini unutmadığı çok mutlu olmuş. Piknik artık pek eğlenceli olmuş. Eve dönünce yaşadığı bu mutlu günü güzel günler defterine yazmayı da unutmamış. Gökten üç elma düşmüş... Biri kedi severlere, biri küçük kalplere biri de bu masalı okuyan sizlere...

Kerem ÖZYILDIRIM

KEREM'İN ORMANI

Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, develer tellal, pireler berber iken. Ben anamın beşliğini tıngır mıngır salları iken, az gittim uz gittim. Dere tepe düz gittim. Çayır çimen geçerek, lüle sümbül biçerek; soğuk sular içerek, ayla ayla bir güz gittim. Bir de dönüp ardıma baktım ki, ne göreyim? Gide gide bir arpa boyu gitmemiş miyim? Natal matal martaval, işte size duyulmadık bir masal.

Kerem adında küçük bir çocuk varmış. Dünya'yı korumak için çok çabalıyor, arkadaşlarını geri dönüşüm ve israf konularında dikkatli olmaları için hep uyarıyormuş. Tam bir Dünya Koruma Gönüllüsü'ymüş. Derken zaman hızla akıp geçmiş, çalışmalarına hep devam etmiş.

Bir gün ormanları korumak için neler yapabileceğini araştırmaya başlamış. Bir belgesel görmüş ve izlemeye başlamış. Belgeseldeki insanlar hiç durmadan ağaçları kesiyorlardı. Gördükleri karşısında şaşkın hale gelmiş ve

daha dikkatli izlemeye başlamış. Yaşlanmış ve ormana artık zarar verecek olan ağaçları mı kesiyorlar yoksa yaşaması gereken ağaçları mı kesiyorlar anlamaya çalışmış. Dikkatli izleyince fark etmiş ki bütün genç ağaçları kesmek istiyorlar ve kesemeye de devam ediyorlarmış. Kerem izledikleri karşısında dayanamamış ve ağaçları kurtarmak için bir çalışma başlatmaya karar vermiş. Arkadaşlarına izlediklerini anlatmış ve hep birlikte ağaçların kesilmesini önlemek için çalışmalarına başlamışlar. Belgeselin yayınlandığı kanalı arayarak, ormanda genç ağaçları kesen insanların hata yaptığını, ağaçların insanlar

için ne kadar önemli olduğunu anlatmışlar. Kanal görevlisi çocukların ısrarlı konuşmalarını düşünmüş düşünmüş ve onlara hak vermiş. Ağaçları artık kesmeyeceklerini bunu yapanları da kanallarında yayınlayacakları reklam ile önlemeye çalışacaklarını söylemiş.

Kerem ve arkadaşlarına çam fidanı hediye ederek ağaçları kestikleri alanı onlara hediye etmişler ve hiç kesilmeyecek olan çam fidanlarını oraya ekebileceklerini söylemiş. Kerem ve arkadaşları hem ağaçları hem de doğayı korudukları için büyük bir iş başarmanın sevinci ile çok mutlu olmuşlar. Bu masal mutlulukla son bulmuş.

Kerem Yakup YILDIRIM

ÇOBAN KÖPEĞİ KABARAŞ

Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, develer tellal iken, pireler berber iken... Ben bağda üzüm bekler, derede odun yükler iken, bir varmış bir yokmuş... Masalın yalanı mı olurmuş. O yalan bu yalan, fili yuttu bir yılan... Bu da mı yalan? derken; sabahleyin erken, keçiler koyunları tıraş ederken, tahta kurusu saz çalar, sıçan cirit atar iken, çıkmış bir kocakarı ortaya... En sonunda açmış ağ-

zını yummuş gözünü. Bir laf etmiş, bir laf etmiş... Bakalım ne laflar etmiş...

Küçük bir kasabanın, küçük bir köyünde yaşayan, sevimli hayvanlarla dolu bir çiftliği olan 5 kardeş varmış. Bu çocuklar okuldan geldikten sonra tüm günlerini bu hayvanlarla geçirirlermiş; onların yemeği, suyu, temizliği ile ilgilenirlermiş. Doğduğu günden beri onların yanında olan Kabaraş isimli, çok hareketli ve tatlı onları çok seven bir çoban köpekleri varmış. Bu köy çok yüksekte olduğu için kışları çok soğuk ve zor geçermiş. Kar çok yağdığına dağda yaşayan vahşi hayvanlar aç kaldıkları için köye inerlermiş.

Bir gece çok şiddetli bir fırtına başlamış ve köy yolları kardan kapanmış. Sabah olduğunda hayvanlara yem vermek için dışarı çıkan Ahmet, Tuğra ve Ertuğrul bir sürü tilkinin evin etrafında dolaştığını ve bazılarının da tavuk kümeslerine girmeye çalıştıklarını farketmişler. Onları evin etrafından uzaklaştırmaya çalışırken aç kalan tilkiler Ertuğrul'a saldırmışlar, bunu gören Kabaraş Ertuğrul'u korumak için tilkilerle boğuşmuş. Tilkiler korkup kaçmışlar ama Kabaraş ayağından çok kötü yaralanmış. Burak, Esmâ ve baba-

ları sesleri duyup dışarıya çıkmışlar. Babası, Kabaraş'ı kucağına alıp eve götürmüş ve bacağını sarıp kanamayı durdurmuş. Ama Kabaraş'ın veterinerine gitmesi gerekiyordu. Köyde veteriner olmadığı için Kabaraş'ı kasabaya götürmeye karar vermişler. Ama Ertuğrul, Esmâ ve Burak henüz küçük oldukları için evde anneleri ile kalmışlar. Ahmet, Tuğra ve babaları hemen hazırlanıp yola çıkmışlar. Çok kar olduğu için yollar kapalıymış bu yüzden araba ile gidememişler yürümeye karar vermişler. Bir süre gittikten sonra tilkilerin seslerini duymaya başlamışlar! Tilkiler yanlarına gelmesin diye babası havaya 1 el ateş etmiş. Bu silah sesinden sonra tilkilerin sesleri uzaklaşmış fakat daha kötü bir ses duymaya başlamışlar...Uğultu şeklinde gelen bu sesin ne olduğunu biliyorlarmış. Orada dağlar ve çok kar olduğu için silah sesinin yankısından bir çığ düşüyormuş! Hemen saklanmaya yer aramışlar. Orada bir tümseğin altına girmişler ve kendilerini korumuşlar. Çığdan yara almadan kurtulmuşlar ama fırtına hava karardıkça şiddetleniyormuş. Bir süre saklandıkları yerden çıkmadan fırtınanın dinmesini beklemişler. Evdekiler de sabırsızlıkla heber bekliyor, onlar için endişe ediyorlarmış. Bir süre bekleyip yollarına

devam etmişler. Kabaraş'ın ağırlarından dolayı huysuzlanıyormuş.7 saatlik yolun ardından kasabaya inmişler ama hepsi çok üşümüş ve yorgunlarmış . Kabaraş'ı hemen veterinerine götürmüşler. Veteriner, Kabaraş'ı o gece ameliyat etmiş. O geceyi kasabada geçirmişler. Sabah olur olmaz hemen yola koyulmuşlar ama Kabaraş'ın düzeleneye kadar veterinerde kalması gerekiyordu. Ahmet ve Tuğra köye gitmeyip orada Kabaraş'ın yanında kalmak istemişler ama babaları eve gitmeleri gerektiğini daha sonra gelip Kabaraş'ı eve geri getireceğini söylemiş. Biraz zor olsa da çocukları ikna etmeyi başarmış ve eve getirmiş. Esmâ , Burak ve Ertuğrul da Kabaraş'ın henüz eve gelemediğine çok üzölmüşler.

Aradan 1 hafta geçmiş veteriner Kabaraş'ın daha iyi olduğunu gelip alabileceklarini haber vermiş. Karlar erimeye başladığı için hep beraber arabaya binip kasabaya inmişler. Ahmet, Tuğra ,Esmâ, Ertuğrul ve Burak Kabaraş'ı gördükleri için çok sevinmişler. Kabaraş da onları görür görmez yanlarına gitmiş ve hepberaber köye geri dönmüşler. Eve girince hepsi bahçeye koşup oyun oynamaya başlamışlar. Hem çocuklar hem de Kabaraş tekrar her birlikte olmaktan çok mutlu olmuşlar.

Meryem Enfal DEMİRKIRAN

DEVE İLE CÜCE

Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, develer tellal iken, pireler berber iken... Ben bağda üzüm bekler, derede odun yükler iken, bir varmış bir Yokmuş... Masalın yalan mı olurmuş. O yalan bu yalan, fili yuttu bir yılan... Bu da mı yalan? Derken; sabahleyin erken, keçiler koyunları tıraş ederken, tah-ta kurusu saz çalar, sıçan cirit atar iken, çıkmış bir kocakarı ortaya... En sonunda açmış ağzını yummuş gözünü. Bir laf etmiş, bir laf etmiş... Bakalım ne laflar etmiş... Bir zamanlar dağın eteklerinde küçük bir köy varmış, bu köyde ağaç evinde bir cüce yaşarmış. Bu cücenin bir hayali varmış, yaşadığı köyün güzelliklerini yukarıdan seyredebilmek. Bir sabah uyuduğu ağaç evi bir anda sallan-vermiş. Korkuyla dışarı fırlayan cüce birde ne görsün kocaman ve yerden yüksekte bir hayvan, önce korkmuş sonrada şaşırılmış. Çünkü hiç daha önce böyle bir şey görmemiş, meraklı bakışlarla hemen sormuş kocaman hayvana, "Adın ne senin?". Kocaman hayvan da: "Benim adım deve." demiş ve

kısa bir sürede sıcak bir sohbet sonrası samimi iki arkadaş olmuşlar. Deve: "Ben buraya yavrularıma yiyecek bir şeyler götürmek için geldim. O yüzden fazla geç kalmadan dönmem gerekiyor." demiş. Cüce: "Bende senin yavrularını görmek istiyorum, onlar ile tanışmak istiyorum." deyince deve: "Tamam, olur ama daha hızlı gidebilmemiz için benim sırtıma binmen lazım." demiş. Cüce de: "Tamam." demiş ve binmiş birlikte yola çıkmışlar. Cüce: "Deve arkadaş senden bir isteğim var, yapar mısın acaba?" demiş. Deve de: "Tabi

söyle bakalım." demiş. Cüce: "Gideceğimiz yere köyün içinden gidelim." demiş. Deve: "Neden?" diye sormuş, cüce de hayalinden bahsedince deve de: "Tamam." demiş ve köyün içinden gezerek gitmişler. Cüce sevdiği köyüne bir kez daha hayran kalmış. Çünkü köyünün güzelliğini yüksekten daha iyi görmüş. Ve nihayet devenin yavrularının yanına varmışlar ve cüce, devenin yavrularını çok sevmiş. Devede yavrularını cüce ile tanıştırmış ve hep beraber çok güzel ve mutlu bir hayat yaşamaya başlamışlar...

Muhammed Taha ÇİFTÇİ

MAVİ KOYUN

Bir varmış bir yokmuş. Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, develer tellal iken, pireler berber iken... Ben bağda üzüm bekler, derede odun yükler iken, bir varmış bir yokmuş... Masalın yalanı mı olurmuş. O yalan bu yalan, fili yuttu bir yılan... Bu da mı yalan? derken; sabahleyin erken, keçiler koyunları tıraş ederken, tahta kurusu saz çalar, sıçan cirit atar iken, çıkmış bir koca-karı ortaya... En sonunda açmış ağzını yummuş gözünü. Bir laf etmiş, bir laf etmiş... Bakalım ne laflar etmiş...

Tüyleri mavi bir koyun varmış. Tüyleri o kadar çok uzun ve parlakmış ki gören herkes hayran kalıyormuş. Herkes tüylerinden ipler yapıp halılar, kilimler, hırkalar, patikler yapmak istiyorlarmış. Ama mavi tüylü koyun tüylerini o kadar çok seviyormuş ki kimseciklere vermek istemiyormuş. Kötü bir çoban varmış ki hiç vazgeçmiyormuş mavi tüylü koyunun tüylerinden uçan bir mavi halı yapmaktan. Mavi tüylü koyun köşe bucak kaçıp duruyormuş kötü çoban-

dan. Bir o yana kaçmış bir bu yana kaçmış en sonunda yakalanmış. Artık tüylerimi kaybedeceğim deyip üzülüp duruyormuş. Derken birden en yakın arkadaşı Mavi çıkmış çobanın koyunu bağladığı yerin arkasından. Mavi ile koyun hep birlikte oyun oynuyorlar çok güzel vakit geçiriyorlarmış. Mavi tüylü koyun kötü çoban tarafından yakalandığı, Mavi koyunun yanına geldiği için yakalandığını görmüş ve yardım etmek için onları takip etmiş. Mavi tüylü koyunu kurtarmak için uygun zamanı beklemiş ve

kötü çoban şehre gittiğinde hemen içeri girip arkadaşını kurtarmış. Hemen oradan çıkıp koşmaya başlamışlar hızlıca. Köye ulaştıklarında Mavi bütün olanları anlatmış köyde yaşayanlara. Kötü çobanı şikayet etmişler padişaha. Mavi tüylü koyunu kaçırdığı için kötü çobanı cezalandırmış iyi kalpli padişah. Mavi ile mavi tüylü koyun rahatça koşup oynamış kırlarda rahatça. Gökten üç elma düşmüş... Biri koca yürekli padişaha, biri de iyi arkadaşlara biri de bu masalı okuyan sizlere...

Ömer Doruk KAFCI

BENİM MACERAM

Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, develer tellal iken, pireler berber iken... Ben bağda üzüm bekler, dereler odun yükler iken, bir varmış bir yokmuş... Masalın yalan mı olurmuş. O yalan bu yalan, fili yuttu bir yılan... Bu da mı yalan? derken; sabahleyin erken, keçiler koyunları tıraş ederken, tahta kurusu saz çalar, sıçan cirit atar iken, çıkmış bir kocakarı ortaya... En sonunda açmış ağzını yummuş gözünü. Bir laf etmiş, bir laf etmiş... Bakalım ne laflar etmiş...

Bir gün Optimus Prime, Tank ve Şampiyon ormanda gezinirken birdenbire karşlarına bir sürpriz yumurta çıkmış. İçini açmaya karar vermişler. İçini açtıklarında içinden Bumblebee çıkmış. Dev yumurtadan çıkan Bumblebee'yi görünce çok sevinmişler.

Birden ormanın içinden gelen çok gürültülü bir ses duymuşlar. Hepsi merakla sesin geldiği yere doğru yönelmişler. Aralarında konuşup oraya gitmeye karar vermişler. Sesin geldiği yerde, büyük robotların ormanın

ağaçlarını kestiğini görmüşler. Onları hemen uyarılmışlar. Fakat robotlar Optimus Prime ve arkadaşlarını dinlememişler. Optimus Prime ağaçların oksijen ürettiğini ve insanlara faydalı olduğunu söylemiş. Son kez robotları uyarılmış. Robotlar buna rağmen ağaçları kesmeye devam etmişler. Robotlar Optimus Prime'ı dinşemeyince bu sefer insanları uyar-maya gitmişler. Oto robotların genel merke-zinde yer alan insanlarla konuşarak durumu anlatmışlar. Ağaçların kesildiğini duyan in-sanlar hemen ormana koşmuşlar. Ağaçları kesen robotlarla konuşmak istemişler ama robotlar dinlemeyince işe yaramamış tabi bu çabaları. Ne yapacaklarını düşünmeye başlamışlar. Ağaçların insanlar için ne de-

mek olduğunu anlamaları gerekiyor diye düşünerek robotların çalışmasını sağlayan elektrik enerji kaynaklarını onlara kapatmak ile karşılık vermek istemişler. Robotlar elekt-riksiz kalacaklarını duyar duymaz bu sefer onlar insanların yanına hemen girmişler. Oto robot merkezinde olan insanlar, onlar için elektrik ne kadar önemli ise ağaçların da insanlar için çok önemli olduğunu söyle-mişler. Robotlar yaptıkları yanlışları fark etmiş-ler ve ağaçları kesmekten vazgeçmişler.

Optimus Prime ve arkadaşları ormanı kurtardıkları için çok mutlu olmuşlar. Gök-ten üç elma düşmüş, biri bu Optimus'a, biri ağaçları koruyan insanlara biri de bu masalı okuyan sizlere...

Sümeyra ÇOBAN

BOZ AYI VE KÜÇÜK KIRPI

Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, develer tellal iken, pireler berber iken, bir varmış bir yokmuş. ...Masalın yalanı mı olurmuş. O yalan bu yalan, fili yuttu bir yılan... Yemyeşil ağaçlarla dolu, pek çok hayvanın yaşadığı çok güzel bir orman varmış. Bir de Sümeyra adında küçük bir çocuk varmış. Yemyeşil ağaçlarla dolu bu ormanı o kadar çok seviyormuş ki her fırsatta buraya geliyormuş. Annesiyle, babasıyla ve arkadaşlarıyla burada vakit geçirmek onun için dünyanın en güzel yerinde olmak demekmiş. Piknik yapar, koşar, oynar, spor yaparmış.

Bu ormanda bir sürü hayvan da yaşarmış. Bu hayvanların arasında bir boz ayı varmış ki bütün hayvanlar ondan korkar ve hiç konuşmazlarmış. Sümeyra'da diğer hayvanlar ile iyi bir dost olmuş ama boz ayı kendisine yaklaşmasına izin vermediği için bir türlü onunla konuşamamış. Ormanda günler güzel geçerken bir gün aniden yangın çıkmış. İlk önce o kadar küçük bir ateşmiş ki

kimse yangın çıktığını fark edememiş. Ama zaman geçtikçe ateş o kadar büyümüş ki ta-aaa uzaklardan dumanı görünür olmuş. Sümeýra'da okuldan eve dönmüş ve ormana yürüyüşe gidecekti. Odasının camından bakarken ormandan dumanların çıktığını görmüş. O kadar çok duman varmış ki orman ve ormandaki hayvanlar için çok korkup telaşlanmış. Hayat Bilgisi dersinde acil numaralar konusunda yangın çıktığında hangi numarayı çevireceklerini hatırlayarak telefonu eline alıp "177"yi çevirerek orman yangını ekibine haber vermiş. Ekip hemen harekete geçip sirenlerini çalarak ormana doğru gitmiş. Sümeýra'da evde kalmak iste-

meyip ormandaki arkadaşlarına yardım etmek istemiş. Ormana gittiğinde ekipler çoktan gelmiş yangının çoğunu söndürmüşler. Etrafa bakarken bir bağrış sesi duymuş. Bu kim diye düşünürken boz ayı olduğunu anlamış. Boz ayının ayağına kirpinin dikenleri batmış ve hareket edemiyormuş. Sümeýra hemen yardım etmek istemiş ve ekiplere haber vermiş. Boz ayı, Sümeýra ve ekiplerin yardımı sayesinde kurtulmuş.

Sümeýra'nın ve ekiplerin yardımını gören boz ayı arkadaş olmaya karar verip, Sümeýra ve diğer ormandaki hayvanlar ile arkadaş olup mutlu şekilde yaşamış. Bu masalda mutlulukla son bulmuş.

ORMANDA BİR GÜN

Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, develer tellal iken, pireler berber iken... Ben bağda üzüm bekler, derede odun yükler iken, bir varmış bir yokmuş... Masalın yalanı mı olurmuş. O yalan bu yalan, fili yuttu bir yılan... Bu da mı yalan? Derken; sabahleyin erken, keçiler koyunları tıraş ederken, tahta kurusu saz çalar, sıçan cirit atar iken, çıkmış bir kocakarı ortaya... En sonunda açmış ağzını yummuş

gözünü. Bir laf etmiş, bir laf etmiş... Bakalım ne laflar etmiş... Bir kasaba varmış. Bu kasabanın yakınlarında bir orman varmış. Bu orman biraz gizemliymiş. Çünkü burada Sincap Hanım ve çocukları yaşarmış. Yavru sincaplardan birinin ismi Tinki diğerinin ismi ise Minki'yymiş. Bir gün Tinki ve Minki ormanda dolaşmaya çıkmış. Yolda yürürken içi fındık dolu bir sepet bulmuşlar. Çok sevinmişler ve yanlarına alıp yürümeye devam etmişler. Heyecanla annelerine giderken karşısına kurnaz tilki çıkmış. Tilki, sincap kardeşlerin elindeki fındık dolu sepeti fark etmiş. Hemen bir kurnazlık düşünüp kardeşlere futbol oynamayı teklif etmiş. Tinki ve Minki de oyun oynayacakları için çok mutlu olmuşlar ve hemen tilkinin teklifini kabul etmişler. Top olarak da sepetteki fındıkları kullanmışlar. Tilki tek olduğu için "Ben kalede durayım siz bana penaltı atın kurtardıklarım benim olur." diye teklif sunmuş. Sincap kardeşler teklifi kabul edip hemen oyuna başlamışlar. Bir Tinki bir Minki sırayla penaltı atmaya başlamışlar. Kurnaz tilki kaçırır mı hepsini kurtarmış. Kardeşler o kadar hırs yapmışlar ki sepetteki bütün fındıkları atmışlar. Tam son fındığı atarken tilkinin planını anlamışlar ama ne fayda. Tilki çoktan uzaklaşmış bile. Kardeşler de yaptıkları hatanın pişmanlığıyla eve dönmüşler.

TELLAL İLE KELOĞLAN

Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, develer tellal iken, pireler berber iken... Ben bağda üzüm bekler, derede odun yükler iken, bir varmış bir yokmuş... Masalın yalanı mı olurmuş. O yalan bu yalan, fili yuttu bir yılan... Bu da mı yalan? Derken; sabahleyin erken, keçiler koyunları tıraş ederken, tahta kurusu saz çalar, sıçan cirit atar iken, çıkmış bir kocakarı ortaya... En sonunda açmış ağzını yummuş gözünü. Bir laf etmiş, bir laf etmiş... Bakalım ne laflar etmiş... Ülkenin birinde bir kasaba varmış. Bu kasabanın kenar mahallelerindeki bir kulübede, çok fakir bir Keloğlan ve ihtiyar annesi yaşamaktaymış. Keloğlan çok akıllı ve zeki olmasına rağmen çalışmayı hiç sevmezmiş. Ne bulursa yiyip içermiş. Zavallı ihtiyar anası da komşularının çamaşırlarını yıkayarak geçimlerini sağlarmış. Bir gün Keloğlan dışarda dolaşırken tellalın sesini duymuş. Tellal: Ağır bir iş için adam arıyoruz işi yapana yüz altın verilecektir." diyordu. Keloğlan yüz altını duyunca

hemen atılmış, ben yaparım demiş. Tellal, Keloğlana bakıp gülmüş sen mi yapacaksın, demiş. He heyt tabi ki ben yapacağım demiş Keloğlan. Sen hele bir söyle yapacağım işi demiş. Tellal madem bu kadar heveslisin söyleyeyim demiş; uzak bir ülkeden mal getireceksin. Tamam dedikten sonra Keloğlan altınımın yarısını şimdi isterim demiş. Hem yanımda kalsın hem de anama harçlık bırakırım demiş. Tellal ve Keloğlan anlaşmışlar. At üstünde günlerce yol gitmiş. Yorgunluktan bitkin düşmüş ama pes etmemiş. Gideceği yere varmış Keloğlan ve hiç dinlenmeden malları atına yükleyip geri dönmeye başlamış. Ama o kadar yorulmuş ki pes etmemiş. Aklına alacağı yüz altın ve anası gelmiş. Anacığım çamaşır yıkamak zorunda kalmaz artık diye düşünürken yol bitmiş. Hemen tellalın yanına gitmiş malları getirdim demiş. Tellal şaşkınlıkla aferin Keloğlan deyip altınlarını vermiş. Mutlu mesut anasıyla yaşamışlar.

Zeynep Ale Tütüncü

HAYALETLİ EU

Evvel zaman içinde kalbur saman içinde develer tellal iken, pireler berber iken... Ben bağda üzüm bekler, derede odun yükler iken, bir varmış bir yokmuş... Masalın yalanı mı olurmuş. O yalan bu yalan, fili yuttu bir yılan. Bu da mı yalan? Derken, sabahleyin erken, keçiler koyunları traş ederken, tahta kurusu saz çalar, keçiler koyunları traş ederken, çıkmış bir kocakarı ortaya. En sonunda açmış ağzını yummuş gözünü. Bir laf etmiş, bir laf etmiş... Bakalım ne laflar etmiş...

Bir gün bir çocuk varmış. Evindeki buzdolabını açmış, bir şeker almış. O şeker büyülüymüş. Çocuk o şekeri yeyince, karşı caddedeki eski ve yıkık hayaletli evin içini üç saniyeliğine görür gibi olmuş ve çok korkmuş. Şoku atlatmaya çalışırken, yıkık evden birkaç hayalet çocuğun evine gitmiş. Çocuk demiş ki:

- Siz de kimsiniz ?

Hayaletler cevap vermiş:

-Bizler caddenin karışındaki evde yaşa-

yan hayaletleriz. Bizi çağırdığını duyduk. Biz de seninle arkadaş olmak istiyorduk. Seni yarın akşam saat 10'da evimize davet ediyoruz.

Çocuk korkmuş. Eskiden beri o eski evin içerisini çok merak ediyormuş. Bu da evin içerisini görmek için bir fırsat olmuş.

Çocuk korktuğu için, hayaletlerin davetine giderken yanına bir arkadaşını almış. Eve gittiklerinde, salonda hazırlanmış çok güzel bir masa görmüşler. Üzerinde meyveler, pastalar,yemekler varmış. Bir de ne görsünler, masanın etrafında Pamuk Prenses, Keloğlan ve Kırmızı Başlıklı Kız oturuyormuş. Çocuklar onları görünce, içlerindeki korku,

yerini neşeye bırakmış. Pamuk Prenses'e gittiği baloyu, Keloğlan'a ülkenin padişahını, Kırmızı Başlıklı Kıza dolaştığı ormanı sormuşlar. Sohbet uzamış. Ev sahipleri hayaletler, çocukların, evin diğer misafirleri ile kaynaştıklarını gördüklerinde çok mutlu olmuşlar. Yemekleri yemiş, şerbetleri içmişler. Hep birlikte çok güzel bir gece geçirmişler.

Çocuklar evden ayrılırken, arkadaşlığın ne kadar güzel birşey olduğunu düşünmüşler. Gökkuşağının renklerinin dibinde, bir daha toplanmak üzere anlaşmışlar. Hepsi bu güzel geceyi evlerindeki insanlara anlatmak ve bir daha toplanacakları günü beklemek üzere evlerine gitmişler.

YARAMAZ TAVŞAN İLE KEDİ

Develer tellal iken, pireler berber iken bir memleketin birinde, içinde hayvan halkının yaşadığı bir orman varmış. O orman, çok sakin sessiz bir ormanmış. Hayvanlar huzur içerisinde yaşıyorlarmış.

Bir gün, ormanın kralı aslan, ormandaki hayvanlara yiyecek toplamalarını söylemiş. Ancak ormanın derinliklerinde birbirlerinden ayrılmamalarını da tembihlemiş. Yaramaz tavşan ile kedi, diğer hayvanlardan ayrılmışlar ve başları belaya girmiş. Hava iyice kararmış. Diğer hayvanlar evlerine döndüğü halde kedi ile tavşan hala ortalıkta yokmuş. Tavşan, avcının koyduğu havuçların peşine takılmış. İki arkadaş avcının tuzağına düştiklerini anladığında çok geçmiş. Ormanın

kralı aslan, evine dönen hayvanlara kedi ve tavşanı sormuş:

-Kedi ve tavşan nerede? Hayvanlar cevap vermiş:

-Biz de bilmiyoruz kralım en başta bizimle birlikteydiler. Ama sonra ikisi ayrı takılmaya karar verdiler.

Aslan, kediyile tavşanın başına kötü bir şey geldiğini anlamıştı. Adamlarını ormana saldı. Uzun süre aradıktan sonra havuç izlerini takip ederken yaramaz iki arkadaş buldular. Kedi ile tavşan avcının tuzağına düşmüştü. Aslanın adamlarından biri avcının dikkatini başka yöne çekerken, diğeri, yaramaz arkadaşlarını kurtadı. Kedi ve tavşan bir daha gruptan ayrılmayacaklarına dair söz verdiler.

“

KADİM
KÜLTÜR
YENİLİKÇİ
EĞİTİM

”

YENİDOĞU
OKULLARI

Başakşehir Kampüsü | Bahçeşehir Kampüsü | Sancaktepe Kampüsü | Çekmeköy Kampüsü

444 82 00 | yenidoguokullari.com